

SONATA314

SONATA314

3.1415926535897932384626433832795028841971693993751

Pİ sayısı mümkün olan bütün kainatları içerir.
Hepsinin her zerresini, her zerrenin her salisesini,
Doğmuş ve doğacak herbir canlının DNAsını,
Cümle beyinlerin bütün neronlarını,
Tüm neronların tüm kıvılcımlarını.

Bu kitap ve ahalisini Pİ sayısından derledim.
Garipsiyenler sağlayabilir.

Y. Müh. Tahir Kutbi Ölçer

Gidemediğin yer, senin değildir.

Y. Müh. Süleyman Demirel

Kadıköy Süreyya'da Uluslararası Piyano Yarışması

22/08/2120

JÜRİ:

Başkan Viyana Devlet Konservatuarından

Prof. Maria Hertstein

St. Petersburg'dan

Prof. Leopold Vanya

Ankara Devlet Konservatuarından

Prof. Emine Sarp

İsrail Filarmoni Orkestrası Şefi Vırtiyöz Pianist

Michael Barenboim

İtalyan Vırtiyöz Pıyanist

Rianna Roberta

Pekinel Kardeşler

Gülsin Onay

Bu seneki yarışma çok iddialı. Vırtiyöz seviyede 30 konser piyanisti yarışıyor. Her yarışmacı kendi seçimi bir eserin yanında zorunlu eser olarak Fazıl Say'ın ünlü Gezi Parkı Piyano Sonatını çalacak. Ancak sadece "Parkta Akşam Güneşi" isimli birinci ve "Duran Kadın" isimli ikinci bölümler.

"RTE" isimli üçüncü bölümünü ise Fazıl'ın 2116 yılında Japonların onur vatandaşlığı ve kültür bakanlığı tekliflerini kabul edip Tokyo'ya taşınmasından sonra çalan veya çalabilen hiçbir piyanist çıkmadı. 2113 tarihli bu eseri sadece kendisi, ancak birkaç defa çaldı ve sonra çok zor ve yorucu üçüncü bölümünün icrasını açık ortamlarda hiç tekrar etmedi. Bir çok ünlü sanatçı da notalarına bakıp "İmkansız, bu eser bir seansta icra edilemez, parmaklar sakatlanabilir" yorumunu yapageldiler.

Bir aralık jüri üyesi Michael Barenboim'in bu yılki yarışma esnasında üçüncü bölümü bizzat yorumlayacağı söylentisi çıktı ise de, üstad "Bir sene temrin ve birkaç parmak mafsalımın yenilenmesi gerekir." diyerek söylentileri yalanladı.

Yarışmanın üçüncü gününde Kabataş lisesinden emekli müzik öğretmeni Hasan Tosyalı yine erkenden gelip, izleyici olarak salonda yerini aldı. İlk iki gün boyunca elenmiş olan ve şimdi de izleyicilerin arasına yerleşmiş bulunan yirmi yarışmacının arasında bir yer bulup oturdu. Yaşı itibarı ile kendisini saygı ile selamlayan yarışmacıların hepsini teker teker tebrik edip ilerisi için başarılar diledi. Bilhassa 14 -15 yaşlarındaki Kuzey Kore'li bayan yarışmacı Chung-Cha 'nın iki elini avuçlarına alarak Korece bir şeyler söyledi ki kızın gözlerindeki hüznün kayboldu ve yine Korece olarak neşe ile hocanın sorularını ve iltifatlarını cevapladı.

Yarışmaya devam eden on pianist beşer kişilik iki guruba bölünmüştü. İlk guruptakiler saat 9'dan itibaren beşer dakika ara ile icralarına başladılar. Hepsi de birbirinden iddialı ve profesyonel sanatçılar olarak mücadele ettiler. Saat 10.30'da 40 dakika ara verildi.

Hasan Bey sabahleyin erkenden, kahvaltı etmeksizin, acele ile Acıbadem'in arka taraflarındaki güzel bir bahçe içindeki tek katlı dairesinden yola çıkıp egzersiz olsun diye beş kilometre yürüyerek küçük fakat güzel opera binasına gelmişti. Şimdi de bu kısa aradan istifade ederek açlığını biraz yatıştırmak maksadı ile fuayedeki kafeteryaya yöneldi. Bir fincan çay ve bir sandviç alıp bir masaya ilişti.

Bazı jüri üyeleri de izleyicilerle kaynaşmak adına fuayeye çıkmış, düğün sahipleri gibi gülümseyerek, masa masa dolaşmaktaydılar. Kibarca tabiri ile oldukça kilolu olan Viyana Konsertuarı piyano bölümü başkanı Bayan Hertstein masasandalye aralarından geçmeye çalışırken kocaman poposu ile Hasan beyin küçücük masasını devirip adamcağızın çayını ve sandviçini berhava etti, beton zemin üzerinde bardaklar, tabaklar kırılıp, saçıldı.

Olayların kendi sakarlığından kaynaklandığının farkına varınca da çok mahcup olan Viyana'lı İngilizce olarak özürler dilemeye başladı.

Hasan Bey ise hemen ayaklanıp bin bir gayret ile ve kendisi de İngilizce olarak "Aman efendim ne önemi var, bir yeriniz incinmedi umarım!" gibi nazik jestlerle, utangaç profesörü teselli etmeye çalıştı.

Ancak, Hasan Bey'in Oxford aksanlı mükemmel İngilizce'sine oranla Bayan Hertstein'in ağır Almanca aksanlı İngilizce'si çok yetersiz kalıyordu ve kendisine ilave bir gerginlik ve mahcubiyet yüklüyordu. Hertstein'in zor durumunu gözlemekte olan diğer iki jürisi daha, Rus Vanya ve İtalyan Roberta kadıncağızın imdadına yetiştiler.

Lakin muhatabının İngilizce konuşmaktaki sıkıntısını hemen fark eden Hasan Bey avuntu konuşmasına bu seferde kusursuz bir Almanca ile devam etti.

Aynı yabancı dil sıkıntısı hem Rus'da hem de İtalyan'da da dikkati çekiyordu. Fakat Hasan Bey için bunlar hiç sorun olmadı, Rus'u kusursuz bir Rusca, İtalyanı da kusursuz bir İtalyanca ile cevaplandırıp, rahatlatmakta zerre kadar tereddüt göstermedi.

Olayın bu boyutu etraftaki Türk ve yabancı basın mensuplarının dikkatini çekti. Fotoğraf makinaları, küçücük video kayıt cihazları ve kameralı telefonlar faaliyete geçti. Bir Atina gazetesinin İstanbul muhabiri Aleko şaka mı yoksa şımarıklık yapmakta olduğu bilinmeksizin, Hasan Bey'in arkasından sağ omzunu tıklayarak müstehcen sayılabilecek bir tekerlemeyle karışık Rumca bir soruyu müstehzi bir eda ile sordu. Hasan bey ise gözlüğünün tepesinden bakarak cevabını yine aynı tempoda ve aynı dilde takdim edince, muhabir kıpkırmızı olup alelacele video kamerasındaki son kayıtları silmeye koyuldu.

Hasan Bey'i kızdırmak akıllıca bir taktik gibi görünmüyordu. Cumhuriyet gazetesi muhabiri Yaşar Arıca bu durumun farkına vardı ve bir İstanbul efendisi edasıyla "Beyefendi acaba kaç yabancı dil biliyor ve bu kadar çok sayıda yabancı dili öğrenebilmesi konusundaki sırrı ne olabilir?" diye sorarak ortamı yumuşatma görevini üstlenmeye çalıştı. Ancak aldığı cevap yine de beklediği yumuşaklıkta olmadı: "Zannederim yetmiş veya seksen kadar, birkaç gün evvel kafama ağırca bir saksı düşmüştü de, herhalde o zaman bir şeyler olmuş!" diyen Hasan bey kinayeli bir tarzda ukalalığa tepkisini gösterdi.

Bayan Hertstein bu karışık durumdan pek bir şey anlamasa da olayı başlatmış olmaktan dolayı kendisine büyük bir sorumluluk payı çıkartmaktaydı. Bu arada ikinci bölümün başlamakta olduğunu haber veren zil de çalınca Hasan Bey'in şefkatle koluna girdi ve koca gövdesi ile kalabalığı yara yara onu juri masasına doğru yöneltti, Viyano konsertuarı piyano bölümü başkanı ünlü profesör. Masaya ulaştınca da görevlilere işaret edip fazladan bir koltuk daha getirterek Hasan Bey'i sağ yanına yerleştirdi.

Bu arada sahneye çıkacak bir sonraki yarışmacı hafifçe rahatsızlandığı için aranın onbeş dakika uzatıldığı ilan edildi. Hasan Bey yarım kalmış olan kahvaltısını düşünüyor olsa da durumdan vazife çıkaran Prof. Maria onu soru yağmura tuttu. Tabii ki Almanca olarak. Kısa zamanda Hasan Bey'in emekli bir müzik öğretmeni olduğunu, bekar ve tek başına yaşamakta olduğunu öğrenince ilgisi daha da artıp belirgin bir koketriye dönüştü.

Sözün dolaşıp yarışmaya ve yarışmacılara gelmesi Hasan Bey açısından çok faydalı bir gelişme oldu. Genç Kuzey Koreli Chung-Cha'nın elendiği andan beri jüri üyeleri ile bir temas fırsatı yaratmaya çalışmaktaydı. Bu maksatla yarışmada kullanılan nota defterlerinde yakaladığı bazı 'muhtemelen basın' hatalarını öne sürerek jürinin dikkatini çekmek gibi yol düşünmüştü. Bu fırsat şimdi kendiliğinden ayağına gelmiş oldu: Heyacanla aniden "Üç konuda itirazım var!" diye ortaya atıldı:

Jüri masasındaki, en azından Almanca bilen tüm üyeler gözlerini hayretle bu iki masa komşusuna çevirdi. Hasan bey ise hızla -fakat özellikle basitleştirilmiş bir İngilizceyle- devam etti:

Bir: Fazıl Say'ın eseri bir bütündür. Öyle yarım bırakılarak icra edilmesi eseri ifade ettiği manayı yansıtmaktan çok uzaklaştırır ve beste sahibinin onaylayacağı bir yaklaşım da olmaz. Üçüncü bölümün büyük zorluklar taşıdığını ben de biliyorum, ama bestecinin böyle bir yarışma maksadı için seçilebilecek daha başka yüzlerce güzel eseri vardır.

İki : Ayrıca nereden temin edildiğini bilemiyorum ama kullandığınız nota defterlerinde ilk bölümler için bile orijinal besteden farklar, önemli yanlışlar var.

Üç: İlk guruptan genç Bayan Chung-Cha'nın elenmiş olmasına çok şaşırımdım. Çünkü hem zorunlu, hem *-serbest seçilenin çok kötü bir beste olmasına rağmen-* serbest her iki parçasını da kusursuz icra eden bir tek o genç kız vardı. Her halde yaşının gençliğine aldanıp gerektiği gibi dikkatle dinlemediniz.

Ortam aniden hatırı sayılır derecede karıştı. Emekli bir lise müzik öğretmeninin dünyanın belli başlı ve en ileri ondan fazla müzik otoritesi karşısında böylesine bir cüret gösterebilmesinin ancak bir tek izahı olabilirdi. Adam zır deli yahut da... hayır başka hiçbir izah yolu yoktu.

Bazı üyeler durumu çok komik bulduklarındandır ki katıla katıla gülmekte, diğerleri de kimi kızgınlıktan kimi hayretten kafalarını iki tarafa sallayark cık, cık etmekteydiler.

Ancak içlerinden, bazıları -özellikle koket bayan Hertstein- ilk iki defadan sonra üçüncü kez bir daha düşününce olayda bir takım ilginç noktalar bulur gibi olmaya başladılar:

Bir: Hasan Bey, Almanca konuşmakta iken birden birden bire ne sebeple özellikle basitleştirmiş bir İngilizce'ye dönmüştü. Bu davranış, masadaki her üyenin söylenenleri kolayca anlayabilmesini sağlayan, şüphesiz çok kurnazca bir tatkik olarak algılanmalıydı. Demek ki bu adam hemen düşünüldüğü kadar saf birisi olamazdı.

İki: Adamın ileri sürmüş olduğu her üç iddia da, *-aslına bakılırsa ne kadar radikal olurlarsa olsunlar-* hiç de yabana atılamayacak sağlamlıklar taşımaktaydı.

Üç: Bu kadar çok sayıda yabancı dili böylesine kusursuz konuşabilen bir kişinin aklından şüphe etmek ne derece doğru olabilir.

Tam bu esnada yarışma sunucusunun tekrar sahneye çıkarak mikrofona püf, püf ve tık, tık etmesi dikkatleri mecburen o yana döndürdü.

Sıradaki yarışmacı maalesef ilk düşünülenenden daha kötü rahatsızlanmıştı ve bu yüzden diğer dört yarışmacısının morali ve konsantrasyonu epeyce bozulmuştu. Bu durumda, bu gün için yarışmaya devam edilebilecek imkan kalmamıştı. Salondan yükselen vah, vah seslerini el işaretleri ile sakinleştirmeye gayret eden sunucu sonunda ilginç bir teklifte bulundu:

“Şu anda bu salonda çok güzel piano eserleri izleyebilmek beklentisi içinde iken yarışmacılarımızın bu talihsiz rahatsızlıklarından dolayı büyük hayal kırıklığına uğramış yüzlerce izleyicimiz buluyor. Ancak diğer taraftan ve aynı zamanda belki yüze yakın dünya çapında piyano virtiyözü de aramızda misafir. Ne dersiniz çok rica etsek, adeta yalvarsak durumu müsait olanlardan gönüllü olarak sahnedeki muhteşem piyanomuzun başına geçip küçücük birer parçayı lütfedip icra etseler acaba çok şey mi istemiş oluruz kendilerinden ?”

Salonda büyük bir alkış koptu. Bunun üzerine birkaç jüri üyesi sahneye çıkıp arka arka nefis parçacıklar takdim etmeye başladılar.

Bayan Hertstein ise Hasan Bey'e dönüp, biraz piano çalmayı bilip bilmediğini sordu. "Biraz tıngırdatmışlığım vardır!" cevabını alınca el çırparak "o halde ben sıramı size veriyorum, bize güzel birkaç okul melodisi dinletiniz lütfen!" diye coşkuyla reverans yaptı.

Henüz masada oturmakta olan jüri üyeleri bu emri-vakiye pek sevindiler, hatta bazıları "hadi bakalım ukala herif şimdi rezil et kendini!" diye de düşünmüş olabilir. Ne de olsa sanatçıların egosu yüksek olur. Rus profesör Vanya daha da ileri gidip "isterseniz yarışma parçamızı bile deneyebilirsiniz!" diyerek alaycı bir meydan okuma reveransı yaptı.

Hasan Bey ise hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Başını iki yana sallayarak "Ben Fazıl'ın eserini yarım bırakarak çalamam" tarzında bir cevap verdi. Rus profesör "Buyurun o zaman, bütün eseri icra edin, sizi kim tutar!" diyerek ve bir *koydum taşı gediğine edası* yaparak sahneyi gösterdi.

Hertstein bu arada çokdan sahneye fırlamış bulunduğundan bu son restleşmenin farkında değildi. Yarışmacılar arasından aynı zamanda kendi öğrencisi olan genç bir Türk hanımı da tercümanı olarak kolundan tutup yanına almıştı.

Konuşması şöyle tercüme edildi:

"Bazılarımızı birer dahi olarak görebilirsiniz ama, bence esas deha bizleri siz izleyicilerimizden çok daha önce keşfedip de sonsuz büyük emek ve titizlik ile yetiştiren ve yine sizlere hediye eden ilkokul, ortaokul, lise öğretmenlerindedir. Aramızda işte böyle bir müzik öğretmeni bulunuyor. Ben sıramı memnuniyetle ona veriyorum. Şimdi sizlere çok güzel birkaç okul şarkısı takdim edecek. Saygıdeğer, Hasan Tosyalı Hoca, lütfedermissiniz?"

Hasan Bey mahçup bir tavırla sahneye yöneldi ve “Efendim, birkaç okul şarkısını maalmemnuniye takdim etmeye gayret ederim. Ancak biraz evvel sayın Profesör Leopold Vanya bana ağır bir vazife tevdi etmiş bulunuyorlar, sizlerin de yüksek müsaadelerinizle ben de haddim olmayarak sevgili Fazıl Say'ın Gezi Parkı Piano Sonatı'nı takdim etmeye çalışacağım.”. diyerek inanılmaz şaşkın bakışlar arasında piano başında yerini aldı. Nota defterini kapattı. Bir iki kere parmaklarını gerip açtıktan sonra aniden birer beyaz kuğu görünüşüne bürünen ellerini tuşlara doğru uzattı.

Daha ilk birkaç nota salonda bütün nefeslerin tutulması gibi hipnotik bir etki yarattı. Sanki bulutlar arasında yüzen gümüş-kristal bir piyanoya lacivert ışıltılı bir gökyüzünden yüzbinlerce altın renkli yıldız tozu uçarak, yüzerek, dansederek dökülmekte idi. Güher ve Süher birbirine sarılmış, boğazlarında hiçkırık, gözyaşlarını tutmak gayreti içindeler.

Hiç kimse ilk iki bölümünün icrasının ne kadar sürdüğünü ve ne zaman bittiğinin farkına bile varmadı. Ta ki sadece birkaç saniye aradan sonra RTE isimli üçüncü bölüm, bir cehennem kasırgası gibi başlayana kadar. Piyano şimdi erimiş, alev almış coşkun lav selleri arasında, kayalardan kayalara çarparak, parçalanarak devrile devrile yüzmekteydi. Genizleri yakan sülfürik asit buharı, zehirli biber gazı kapsülleri ile parçalanan insan kemikleri ve patlatılan gözleri eritmekte, nereden fıskırdıkları belli olmayan binlerce kara yaratık, sırtlan, kuzgun, yarasal salonu istila ederek bir taraftan öbür tarafa akmakta idiler. Korku, kin, nefret, küfür, yalan, iftira herbiri birer nota yumağı şeklinde tavanlarda birbirine dolanıp ateş topları şeklinde patlamaktaydılar. Tahammül edilemez bir şiddet olgusuna rağmen sihirli bir şekilde müzik müzik, beste beste, sanat sanat ve icra icra olarak neredeyse ilahi bir kusursuzluk taşıyordu. Bu eser ve bu icra izleyicesini algılanan evrenin ötesine ışınıyor gibi idi. Parçanın bitişi de alışılmış kalıplardan çok farklı, sanki dev boyutlarda kör edici parlaklıkta bir galaksinin, kasırga hızı ile saf çelikten sonsuz bir duvara çarpışı gibi oldu.

Hasan Hoca taburesinden kalkıp bir selam dahi vermeden müsamereye çıkacak öğrencilerini takdim eden sınıf öğretmeni edasıyla “Şimdi sizler iki güzel okul şarkısı” dedi ve böylece insanlardan beklenecek bir alkış tufanına dahi fırsat vermeden daha da büyüleyici bir kadans ile Mozart'ın ünlü Türk marşına geçti. Yavaş yavaş kendilerine gelmekte olan izleyiciler yer yer ayağa kalkmaya, sanki görünmez bir orkestrayı yönetirlermiş gibi ikişer kolları havada tempo tutarak müziğe eşlik etmeye başladılar.

İcracı, Türk marşını daha son notası biterken aynı ihtişam ile Vardar ovası türküsüne ve Onuncu Yıl Marşına bağladı,

Opera salonunun orkestra elemanları yarışmayı izlerken salonda yer işgal etmemek adına orkestra çukurunda kendi enstrumanları başında oturmaktaydılar. Daha Onuncu Yıl Marşının ilk notalarında hepsi birden enstrumanlarına davranıp büyük bir heves ile piyanistin icrasına katıldılar. Onlara da zaten şimdi hemen hepsi ayaklanmış olan izleyiciler de el çırparak coşku içinde en güzel sesleri ile katıldılar.

Türküz, Cumhuriyetin Göğsümüz Tunç Siperi !

Duygusallık zirveye çıkarken Hasan Bey kısaca selam verip sahne arkasına doğru kayboldu. Onu bir daha bu şehirde gören -çok nadir birkaç kişi dışında- hiç kimse olmadı.

*****

Bahariye kavşağındaki ünlü boğa heykelinin sağ boynuzunun en ucundaki bir bakır atomundan Süreyya'ya doğru ışınlanmakta olan karaşık dalga treniği gözden kaybolmuştu.

O akşam aynı salonda önemli bir opera temsili olacaktı. Yarışmanın kalan kısmı zorunlu olarak, iki gün ertelendi. Akşam için gerekli hazırlıklara başlama zamanı geldiğinden teşrifatçılar bütün kapıları açıp izleyicileri acele içinde dışarıya sevkettiler. Bahariye caddesine taşan halkın büyük kısmı gruplar halinde kol kola girip caddeden rıhtıma doğru Onuncu Yıl Marşını söylerek aktılar.

*****

Salon dağılmaya başlar başlamaz juri masasının hemen arkasında oturan İsrail Kültür ateşesi Joshua Goldstein, Michael Barenboim'un koluna girerek onu hızla yan sokağa açılan bir kapıya doğru sevketti. Konsoluğa ait zırhlı limuzinin sürücü koltuğunda yirmi yaşlarında alımlı bir israil kadın asker/koruma hazırды. Hemen yola çıktılar. Konsoloslukta Barenboim şerefine bir akşam yemeği verilecekti.

Limuzin yola konunca Goldstein büyülenmiş gibi uzaklara bakmakta olan belki de dünyanın en ünlü beş müzisyeninden biri bu orkestra şefi ve virtiyöz piyaniste, acele ile "Ne dersiniz bu işe, kim olabilir bu çılgın Türk?" diye birkaç defa ısrarla sordu. Barenboim onu duyuyor gibi değildi.

En sonunda derin bir iç çekişten sona "Ağrı Dağının yürüyüp boğaz kenarına geldiğini duysam, belki de inanırdım. Fakat ben bu performansla inanmam!" diyerek halini özetledi. Ve en son söylenen bilmem kaçınıcı yıl marşı, ne coşkun bir marştır o?" diye devam etti.

"Öyle." dedi ateşe, "Şeytanı şaşırttırmak istersen, Türkler'den iyisini bulamazsın."

Ancak dedi, Barenboim, "Ben bu Hasan bey ile muhakkak tanışıp, görüşmek isterim. Bu tanışma için gerekirse bir sene İstanbul'da beklerim. Lütfen bu hususu bana temin ediniz!" diye ısrarla ateşenin kolunu sarstı. "Tabii, tabii! Emredersiniz, Derhal tanıştırılmanızı temin ederiz!" diye cevapladı askeri eğitimli kültür ateşesi Goldstein. Sonra içinden devam etti. "Belki de daha fazlasını!".

Gecenin sonunda Goldstein yatak odasından Telaviv deki Mossad özel merkezine şifreli bir mesaj gönderdi: "İstanbul'a acilen çok iyi Türkçe bilen, virtiyöz seviyede piyano çalan, genç ve çok cazibeli bir bayan eleman sevkediniz!".

Top Secret and Urgent.
*****

Mühendis Ali ile eşi ve meslekdaşı Alik de yarışmanın izleyicileri arasındaydılar. Ayrıca akşamki opera temsilini de izlemek niyetinde olduklarından, çıkışta Süreyya'dan fazlaca uzaklaşmadılar. Birazcık olsa da karınlarını doyurmak için sadece kırk dakika vakitleri vardı. Benzer durumlar için gelenekleri arasında bulundurdukları güzel rus salatalı ve sosisli sandviçler yapan karşı sokaktaki kafeteryaya yöneldiler.

Ali ve eşi aslında yaz kış Bodrum'da yaşarlar. Orada çok gelişmiş bir özel laboratuvar kompleksinin sahibi olan ileri araştırmacı iki süper mühendistir bu karı koca. Ancak İstanbul'a da sıkça işleri düştüğünden Üsküdar semtinde, şirince döşenmiş küçük bir daireleri de vardır. Araştırmaları sayesinde edindikleri yüze yakın Uluslararası patent hakkı dolayısı ile de hatırı sayılır bir gelir ve birikim sahibidirler.

Her ikisi de ileri derecede müziksever olan bu karı koca her yıl beğenerek izledikleri bu önemli yarışmaya bu sene ilave olarak özel bir maksatla geldiler. Son iki yılda geliştirmiş oldukları çok yüksek çözünürlüklü bir görüntü ve ses kayıt cihazını ve ilgili bilgisayar uygulamalarını test etmek gayesi ile yarışmadaki icraları yüksek kaliteli dijital kayda almak istemekteydiler. Gerekli bütün özel izinleri almışlardı.

Sandviçler hazırlanırken “Bu işte inanılmaz bir gariplik var!” diyordu Ali. Bodrum' daki araştırma kampüslerinde çok kapsamlı bir “Veri Madenciliği” araştırması için hazırlamış oldukları, yüzbinlerce hatta milyonlarca klasik icra ve eserin kayıtlı olduğu devasa bir sistem geliştirmişlerdi. Hasan Bey'in üçüncü bölüm icrasının yaratabileği hızda bilgi akışının uzağından dahi geçebilecek bir tek icra bile bulunabileceğini düşünemiyordu bile, bu kadar kaydın arasında.

“Veri Madenciliği=Data Mining” süper güçlü bilgisayarlar kullanarak, çok kapsamlı bilgi depolamala sistemlerinin içeriklerini taramak suretiyle, işe yarabilecek yeni bilgiler keşfetmek teknolojisine verilen yakıştırma isimdir.

Örnek olarak, tüm interneti taramak sureti ile hava şartlarının gazete satışlarını nasıl etkilediğini -arada direkt kayıtlı bir "ilinti=korelasyon" bulunmamasına rağmen- istatistiki methodlar kullanarak keşfedebilirsiniz. Bu teknoloji ile ne aradığınızı peşinen belirtmeksizin dahi yeni birşeyler keşfetmeniz mümkündür. "Altın" ararken "petrol" bulmak gibi. Madencilik yakıştırması da zaten buradan geliyor olmalı.

Ali ve Alike Bodrum da geliştirdikleri sistem bir "hobi" faaliyeti hem de araştırma projesi olarak ortaya çıkmış bulunuyordu. İkisinin de çok sevdikleri, Ali'nin yeğeni, eski "hacker=bilgisayar korsanı", ve şimdiki İnterpol "anti-hacker=Korsanla mücadele" Daire Başkanlığı Baş Danışmanı Yüksek Mühendis Zeynep Hanım da onlara sistemi geliştirmekte çok yardımcı olmuştu doğrusu.

"Tamamen aynısını düşünüyordum!" diyerek devam etti Alike. "Hiç bir müzik ilgisinin hakkında hiçbir şey duymuş olmadığı emekli bir müzik öğretmeni böyle bir eseri piyanoda değil ancak gramofonda çalabilir. Şaka bile değil. Ciddi bir oyun var bu işte."

Ali: "Elbette, ama ne olabilir ki, her şey gözümüzün önünde idi.. bir sihirbazlık gösterisi filan düşünülemez herhalde, böylesine bir ortamda"

Alike: "Hemen kızma, ama Zeyno'nun bir parmağı olabileceğini sanırım bu işte. Kötü niyetle değil elbette. Teknolojinin nelere kadir olabileceğini ispatlayıp dikkatlerimizi bu yöne çekmeyi hedeflemiş olamaz mı? Opera müdürünün çok iyi ahbabı olduğunu biliyoruz, sevgili yeğenimizin. Her zaman istediği gibi girip çıkabildiği bir yer orası. Piyanonun içine kendi icadı bir bilgisayarımı bir zımbırtı yerleştirir. Eserlerin bir kısmını Hasan Bey'in elleri, daha zor notaları da bu zımbırtı icra ederekten bize iki el yerine dört elli bir icra dinletmiş olamazlar mı? "

Ali: “Yani, Hasan Bey, Zeynep, Opera Müdürü iş birliği içindeler, tam bir teknoloji mafyası, ama iyi niyetli diyorsun, yani?”

Aliki kayıtsızca omuz silkerek sandviçini ısırdı.

“Aliki ve Zeynep çok güzel, süper akıllı, inanılmaz alımlı iki genç bayan” diye düşündü, Ali. “Tabii olarak biraz kıskançlık girebilecek işin içine. Bazen de , beni pek paylaşamıyorlar, herhalde”, diye hüsn-ü kuruntulandı.

*****

Hasan Bey, salonun en coşkulu anında marşın icrasını orkestra elemanlarına devredercesine piyanonun başından kalkmış ve kısacık bir baş selamı vererek sahne arkasına yönelmişti. Egosuna yenilip, birazcık ileri gittiğinin farkındaydı. Dikkatleri çekmemeye çalışarak yan sokağa açılan bir tali kapıya yöneldi. Şansına, arka kapısından son yolcusunu indirmekte olan bir taksiye denk geldi. El etti. Hemen ön kapıyı açıp koltuğa yerleşti. “Acıbadem, Telecom arkası” demesi taksi şoförünün tekrar hareketlenmesi için yeterli oldu.

Takriben yirmi dakika sonra bahçe kapısından küçük dairesine dahil oldu. Perdeleri çekti. Ilık bir duş alıp bornozu sırtında salondaki divana uzandı. Tam uyuklamaya başlarken bahçe kapısına bitişik pencerede bir yüz gölgesinin belirmediğini farketti. Hemen ayaklanıp perdeyi yana çekti. Bahçede orta yaşlı biri vardı. Terliklerini giyip bahçe kapısını açtı. Kendi yaşlarında, iyi giyimli, efendi görüşlü biri. Adam yaklaşmış elini uzattı. “Merhaba Hasan Bey, kusura bakma lütfen. Hiç beklemeden, hemen benimle gelmesiniz!” dedi.

Hasan bey kızgın ve şaşırılmış bakarak “O da ne demek, siz de kimsiniz?” diye sorguladı. Fakat adamın çehresi, çok uzaklardan aşına gibi geliyordu. Kapıdaki ziyaretçi “Zannederim, hatırlamazsınız, ben Haydarpaşa'dan resim hocası Cemil, Ancak fazlaca konuşacak hiç vaktimiz yok, sonra izah ederim, fakat hemen ve muhakkak benimle gelmelisiniz!” diye nefes nefese sıraladı. Hasan bey hatırlamaya çalışsa da bir sonuca ulaşamadı. Tam adamı azarlamaya başlayacakken durumun farkına varan Cemil Bey sanki sihirli bir cümle sarfetti. “Ben Senim, Sen de Bensin!”

Bu cümle her şey için yeterli oldu. Hasan Bey hemen giyinip Cemil Beyin peşine düştü. Az ileride park etmiş beyaz bir minibüse ulaşılar. Araba hemen hareket edip, Acıbadem caddesinden Şile otoyoluna doğru kıvrıldı.

Karşı balkondaki Kürt babaanneden, kediler ve kargalardan başka hiç kimse gelip gidenlerin farkında olmamıştı. Aradan beş dakika geçmeden bahçe katının önünde çok sayıda televizyon ve diğer basın minibüsleri eli kameralı elemanlarını boşaltmaya başladılar. Babaanne “Gittiler, gittiler” diye bağırsa da o kargaşa içinde kimseye sesini duyuramadı.

*****

Bahariye kavşağındaki ünlü boğa heykelinin sağ boynuzunun en ucundaki bir bakır atomundan Acıbadem'e doğru ışınlanmakta olan karaşık dalga treniği gözden kaybolmuştu.

Ali ve Alikı ertesı sabah erkenden taksi ile Hazerfan hava alanına, oradan da küçük Cessna'larını havalandırıp daha kahvaltı saatleri dolmadan Bodrum'daki laboratuara ulaştılar. Sistemde Hasan Bey'e ait bir kayıt bulup bulamayacaklarını çok merak ediyorlardı. Öyle ya, sistem CD'den DVD'ye Bluray'den kasete her türlü ses ve video kaydına ilaveten İnternette, facebook da, twitter da, YouTube ne varsa hepsini tarayıp örnekleyerek bulduğu her türlü bilgi kalıbını sınıflandırıyor, normal gözlerle ve sistemlerle görülemeyen en sorulan veya sorulmayan karmaşık ilişkileri ortaya çıkarıyordu.

*****

“Belki bir okul müsameresi, bir özel piyano dersi, bir davette çalınmış ağırlama parçaları, ne olursa olsun güvenirim bizim çakar-almaza” dedi, Ali. Kendine ait her türlü obje ve marifeti aldığı tekke terbiyesi gereği tevazu içinde zikretmek onun belirgin karakter özelliklerindendi. “Hasan Bey'in “TUŞE” si yani basitçesi klavyeye dokunuş tarzı birkaç nota için dahi ortaya çıkar ise evvelallah ayakkabı numarasına kadar her şeyi söyler bizim bu hamur teknesi.” diyerek kayıt cihazını bilgisayarın özel bağlantı noktasına kuple etti.

Bilgisayarın kayıtları okuması bir saniye bile sürmedi.

Ali ekranda beliren listeden Hasan Beyin altı kaydını sıra ile seçip ANALİZ butonunu tıkladı. Bu sefer cevaplar birazcık daha yavaş geldi. Ekran şöyle şekillendi:

Parça : Gezi Parkı Piyano Sonatı
Bölüm: Parkta bir akşam üstü
Besteci: Fazıl Say
İcracı/Yorumcu : Wolfgang Amadeus Mozart

Parça : Gezi Parkı Piyano Sonatı
Bölüm: Duran Kadın
Besteci: Fazıl Say
İcracı/Yorumcu : Wolfgang Amadeus Mozart

Parça : Gezi Parkı Piyano Sonatı
Bölüm: RTE
Besteci: Fazıl Say
İcracı/Yorumcu: Wolfgang Amadeus Mozart

Parça : Rondo Alla Turca (Türk Marşı)
Bölüm: K331
Besteci: Wolfgang Amadeus Mozart
İcracı/Yorumcu: Wolfgang Amadeus Mozart

Parça : Vardar Ovası
Bölüm: ---
Besteci: Anonim
İcracı/Yorumcu: Wolfgang Amadeus Mozart

Parça : Onuncu Yıl Marşı
Bölüm: Bir
Besteci: Cemal Reşit Rey
İcracı/Yorumcu: Wolfgang Amadeus Mozart

Aliki meraklı ve mühtehzi bir çehre ile fakat onu fazla da kızdırmamaya çalıştıktan Ali'yi süzdü. “Bu tenekeye de virus bulaşmış herhalde!, Mozart Bey daha 1892 de genç yaşta hakkın rahmetine kavuşmamış mı idi? Bu gerçeği benim 100 liralık tabletim bile bilir herhalde! “ diye komik olmaya çalıştı.

Ali'nin verebilecek fazla bir cevabı yoktu. Sadece biraz yüzünü buruşturdu. Klavyeyi tırsayarak önüne çekip: “İlk 4 icracı/yorumcu, doğruluk katsayıları?” yazdı ve ENTER tuşuna bastı. Makina cevabı zaten biliyormuşçasına henüz parmak tuşu terketmeden ekranı aydınlattı:

Sonuç1: Wolfgang Amadeus Mozart Doğruluk : %100

Sonuç2: Wolfgang Amadeus Mozart Doğruluk : %100

Sonuç3: Wolfgang Amadeus Mozart Doğruluk : %100

Sonuç4: Wolfgang Amadeus Mozart Doğruluk : %100

Aliki bu sefer hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. Ali hem ona hem de makinasına kızgın olarak : “Cevap tabii ki yanlış ama, senin yorumun da çok yanlış, çünkü sistem bilinen ve kayıtlı besteci / icracı ilişkilerinden korelasyon yaparak dosyalarda hiç eski kaydı hiç bulunmayan, yeni icracıların bile muhtemel TUŞE lerini de hesaplayabilir, esas marifet de orada zaten”, “ Ama yine de 100 de 100 doğruluk katsayısı biraz fazla iddialı!” diye böbürlendi.

Aliki fena mahçup olmuştu. İşi şakaya vurup tavşan gibi burnunu oynattı ama yine de intikam alırcasına: “Zeynep?” demekten kendini alamadı. Ali “Zeynep tabii!” dedi. Sen her taşın altında Zeynep'i bul bakalım. “Sanki zavallı kızın bizimle matrak geçecek zamanı ve hevesi var!” dedi fakat “Velakin yine de bu işin yani bu arızanın içinden -altından değil- çıksa, çıksa o çıkar!” diye devam etti.

Düofona yönelip “Zeynep, nerelerdesin, yavrum?” diye birazcık nispet yapmaktan da kendini alamadı.

Bir cevap gelmedi, ama on saniye kadar sonra Zeynep küçücük bikinisi ve parmak arası terlikleri ile kapıda belirdi. “Havuz başında serinliyordum, ama yine de çalışarak!” diyerek elindeki kocaman tableti işaret etti. Beklemeden devam etti: “Ne yapmışım acaba yine?”

Ali ekranı işaret etti. Zeynep yaklaşıp yakından okudu ve işaret parmağını baş parmağı ile kasnaklayarak ekranı bir, iki tıktıkladı. “Kafayı mı yemiş bu ?” diye dalga geçti. “Ancak dün akşamki olaylara bakılırsa artık hiçbir şeye şaşmamak gerekiyor!” diye ilave etti.

Aliki “İşte demedim mi ben sana, her işte bu şıllığın parmağı var!” der gibilerden Ali'ye baktı. . “Nereden duydun demeyin, bütün İnternet çalkalanıyor, Alikiye yengelim!” dedi Zeynep, sanki Alikinin sessiz kelimelerini duymuş gibi. Aliki, Zeynep'in taktığı bu isme çok gıcık olsa da, şakaya alırmış gibicesine pek de belli etmezdi.

Zeynep Ali'yi kışkışlayıp klavyenin başına geçti. “Şimdi anlarınız derdi neymiş, bu zavallı bebeğin!” diyerek çok karmaşık matematiksel denklemler yazmaya başladı. Her defasında beklediği cevabı aldığını belirtmek için de güzel başı ile onaylıyordu. Birkaç dakika sonra ayaklanıp monitorun sağ üst köşesini sıvazlayarak “Bir şeyciği yok bu paşamın, cillop gibi maşallah” diye ilan etti.

Aliki kızgın kızgın bakıyordu. Ali ortalığı yumuşatmak için “Demekki Mozart efendi uzaydan yeniden teşrif etmişler, Malum, birçok müzisyen, onun normal bir çikolatasever bir Avusturyalı değil de, uzaydan gelmiş bir ziyaretçi olduğunu düşünür, eserlerinin ve performansının derinliği ve yoğunluğu babında!”

“İh” dedi Zeynep. “Malumunuz 1892 de terki-dünya eylediler, kendisi. Etse etse 220 sene eder topu, topu. Maalesef uzayda bu kadar kısa zaman zarfında gidip dönebileceği herhangi bir yerleşke yok. En yakın mola yeri 600 ışık yılı mesafede. Işık hızıyla bile gidip gelse 1200 sene sürer yolculuk. Ben şahsen 4020 lerde filan bekliyorum kendilerinin yeniden teşriflerini!, Bu durumda gelse gelse kainatımızın dışından gelmiştir! Büyük Patlamanın hemen solundan, yani!”

Aliki alaycı tavrını sürdürecektir fırsatı yakalamıştı. "Ancak orası da biraz daha uzakça,14 buçuk milyar senecik. Gidiş geliş $14.5+14.5 = 29$ milyar sene, nasıl gidip gelirsin oralara, kuzucuğum" dedi, tatlı bir Rum aksanı ile.

Zeynep gülümsedi. "E5 karayolundan gidip gelirim belki daha da uzun sürer, trafiğe bağlı. Ancak daha yola çıkmadan bir TIRın altında kalırsam çeyrek saniyeden çabuk menziline erişirim, alimallah, ağzımdan yel alsın " dedi, çaktırmadan bir parçacık Aliki'yi taklit ederek.

Ali'nin keyfi yerine gelmişti. "Bak şu konuşana, seni gidi tenekeci!" dedi. Keyfi yerindeyken kendisi dahil elektronik mühendislerine "Tenekeçiler" tabir ederdi, hani eskiden turşu tenekelerinin ilk kapatılırken, havya ile "lehimlenmesinden" mülhem."Ne zaman merak sardın kosmolojiye, felsefeye filan. Bilgisayar şifresi kırmaktan başka işlere pek kafa yormazdın sanırdım!".

"Stephan Hawking'in, Morgan Freeman'ın blurayleri gibi şeyleri izledikten sonra aldı beni bir merak. Gerisi benim yorumum. Cenevre'yi, Higgs de filan da unutmamak lazım.

Bakkal hesabı bilmeden kuvantum teorisinden ahkam kesenlerden de illahlah dedik yani... Neyse gelelim önümüzdeki soruna. Bu makine de bir arıza filan yok. Olsa olsa bir kimlik hırsızlığına filan aldanıyor herhalde. Hani Facebook'da, Twitter'da onun bunun adına açılmış sahte hesaplar gibi. Bak bu Hasan bey milleti epey şaşkına çevirdi ama çok basit bir izahı da olabilir bu marifetlerin. Genetik mühendislik marifetiyle veya güzel bir hilkat neticesi olarak her iki elinde de ustaca saklayabildiği birer fazladan parmak olabilir.

Yahut mesela senelerce sadece dört-beş parça üzerine konsantre olur. Ondan sonra da ot mu içer, performans artırıcı başka numaralar mı çeker, ilaçlar mı alır bilemem, bir şeyler yapılabilir, herhalde. Sonra da kendi kendini çok beğenip ben herhalde Mozart'ım diyerekten sahte hesaplar filan açar. Bizim makinacıkta gider oralardan tüyo alır işte. Biliyorsun

Data Mining araştırmalarımız için Interpol'den filan özel izinler aldık. Banka hesaplarından tut, devlet arşivlerine, mobese kayıtlarından, uydu yayınlarına kadar her türlü sisteme girebiliyoruz buradan. Çok da şaşırmayalım bence bu işlere. David Copperfield gibi siharbazların numaralarını filan da unutmayalım. İnsanın nasıl ağzını açık bırakabiliyorlar türlü sahtekarlıklarla... Unutmayalım, ünlü keman virtiyözü de Nikolay Paganini de buna benzer olaylar yaşayıp şeytanla işbirliği yapmakla bile suçlanmışdı ya!" diye uzunca bir diskur geçti.

Ali hayran kalmıştı gencecik kızın bu ferasetine. "Peki ama," dedi, "kusursuz konuştuğu 70-80 yabancı dile ne buyurursunuz?"

"Orasını da sen bil abicim, ama bak şöyle de olabilir. Yine de bu Büyük Patlama noktasından hareketle: Oraya gittin diyelim. şu veya bu şekilde. Normal olarak bir daha geri dönülmez diye biliyoruz, Yahya Kemal'in de dediği gibi. Ancak orada MEKAN denilen şey kesinlikle yok. Yani ortasında çesme bir köy meydanı, iki oda bir salon apartıman dairesi gibi değil yani. Herşey, sıfır boyutta üst üste iç içe. Daha evvel gitmiş olan 72 milletin lisanı otomatikman entegre tesis olur, şıppadanak hepsini birden öğrenirsin. Orada ZAMAN diye de bir şey de yok çünkü.

Hani kazara gidipde geri gelebilirsen, yahut aynı boyutta birileri, tanrılar filan gibi yani, şu veya bu sebepten seni geri sepetlerseler, demekki her bir lisanı, en iyi sahibinin sesinden direkt koplayamış olarak gelirsin. O zaman da milleti böyle şaşırtabilirsin işte..."

"Birbirinden epey uzak olup da pek de çeliştirmediğin iki teorin var senin!" diyebildi, ancak Ali.

"Yok öyle şey be abicim, herşey BİRDİR, BİRE indirgenir!"

"

Şuraya baktığımızda pek de öyle görünmüyor, galiba.” diyerek karşı duvarda sesi kapalı fakat ekranı açık duran kocaman TV ekranını işaret etti. Ekranda ne vesile ile bilinmez ama 2113 yıllarından kalma bir miting videosu gösterilmekte idi. Altyazıda “Kazlıçeşmede 1 buçuk milyon katılımcı varmış” diyen bir altyazı geçiyordu..

“Evet” dedi Zeynep, “İnsanlar ve tanrıları burada pek kalabalık görünebilirler ama, sayı denen şey bizim kainatımıza mahsus bir kavramdır. Dışarıda yani şematik olarak Big Bang'in sol tarafında eksi sıfırda, mekan, zaman ve madde namevcut olduğundan herhangi *sayılabilecek* obje ya da kavram yoktur. Tanrılar bile binlercesi bir arada bile olsa yine de tekdir. Şu veya bu şekilde kainatımızın dışına çıkıldığında, diyelim ki tarife uygun bir *canlı* ölüverince ve kainatımızın dışına çıktıkta, oradaki diğer her şeyle yeniden entegre olur, BİR'e indirgenir. Kainatımızın yaratılmış olmasının en akla yatan sebebi de muhtemelen budur.

Yani *TEK* olan dış evrendeki varlığın *geçici* olarak *çok sayıda var olabilen* kişiliklere dönüşebilmesi. Bizim açımızdan üzücü bir şey olan içeriden dışarıya *fücceten* yolculuk ne kadar olağan ise, dışarıdan içeriye de benzer *hızlandırılmış* yolculuk imkanları da muhtemelen mevcuttur.” diye devam etti.

O ana kadar bir kenarda oturup da sessizce örgüsünü ördüğü için kimsenin farkına varmadığı Neriman Hala gözlüklerinin üstünden bakarak Zeynep'e cık cık etti. “Tanrılar filan deyip durma be kızım, günaha girersin. Tanrı *TEK* dir, başkaca Tanrı yoktur!” diye uyardı.

“Sen burada mı idin be benim alem halacım!” diye atılarak gidip kadının iki yanağından şapur şapur öptü. Sonra da “Tabii haklısın halacığım, insanlar, tanrılar, kediler, melekler, şeytanlar herbirimiz aslında orada BİR burada ÇOK'uz.” diyerek kadının saçını düzeltti, bir de makas aldı.

En sonunda “Aman benim çok işim var, burada fazla uğraşamam” diyerekten kapıya yöneldi ve tam çıkarken omzunun üstünden çok dramatik bir sesle “Enel Hakk!, Ben Tanrırım! Tanrı da Ben!” diyerekten -sanki hafifçe dilini de çıkarmış gibicesine- Neriman halaya bir “Fesüphanallah!” çektirdi.

Aliki de “Ben de Meryem Ana'yım herhalde!” diyerek alaycı bir çaresizlikle protestosunu ayan etti.

*****

Aliki'nin, *Türkçe'ye hakimiyeti on küsur senelik evlilikten sonra mükemmelin ötesine yaklaşmış olsa da* bazen eski-yeni terim kargaşası yaşadığı durumlar da oluyordu. “Nedir bu kainat deyip durduğunuz şey allah aşkına, içi neresi, dışı neresi?” diye sordu Ali'ye, biraz da pekala biliyorum ama domuzluğumdan soruyorum edası ile. Ali birazcık elektriklenmiş olan havayı düzeltme fırsatı bulduğunu düşünüp, sevinerek, “Kainat eşittir Evren eşittir Universe “ dedi. “*Kainatın içi*’ bildiğimiz herşey, yani şimdiki haliyle Büyük Patlamanın 'sağ' tarafı 14 küsur milyar senede gelinen yer ve zaman ve madde ve enerji oluyor. '*Kainat dışı*' ise '*extra-universe*' de istersen, diyebilirsin, fakat şematik olarak büyük patlamanın 'sol' tarafı ki orada hiçbir şey yok ve olamaz da bildiğimiz kadarı ile *olsa olsa* felsefi açıdan tanrı ve melekleri filan olabilir. Çünkü madem tanrı kainatı yarattı o halde kendisi kainatın dışında olmalıdır, aksi takdirde yani kainatın içinde ise kendi kendini yaratmış gibi olur ki bu da düz mantığa aykırı” diye muzaffer bir eda ile ilan etti.

Aliki: Yani, eğer Zeynep kızımızın tahmin buyurduklarının aksine Hasan Beyefendimiz kainat dışı bir varlık değil ise, şu anda olsa olsa buralarda bir yerlerde bulunur ve nerede olduğunu da bizim bu Makine şıppadanak bilir. Öyle ya, madem ki İnterpol'den tutta mobese kayıtlarına kadar herbir yerlere girebiliyor!

Ali: Öyle ya, bir soralım bakalım. Klavyeye davranıp:

“Hasan ve Emekli ve Öğretmen ve Müzik+ Şimdi + Nerede” yazıp ARA butonunu tıkladı.

Cevap tereddütsüz geldi:

“Şile Otoyolu, Narçiçeği Caddesi, No:98 İstanbul “

Ali(hicvederek): Adamcağız güya kainatın dışındaymış. Peki ama, o kadar arayanı var, neden başka kimse bulamıyor bu beyefendiyi?

Ali: Şaka yapma, kimde var böyle bir Data Mining sistemi bizden başka! Bak nasıl etmişte bulmuş, sorayım da gör!

Ali:“Son bilgi kaynaklar analiz...”

Sistem: “Mobese, Nüfus, Tapu, plaka, GPS, Navigasyon, Interpol, Emniyet”

Ali: Adresde kimler?

Sistem: Emekli müzik öğretmeni Hasan
Emekli resim öğretmeni Cemil

Ali: Adres mal sahibi?

Sistem: Emekli resim öğretmeni Cemil

Ali: Görülüyorki Hasan Bey meslekdaşı Cemil bey tarafından misafir edilmekte. Olay bu kadar basit. Ancak bütün bu kaynaklara aynı anda erişebilmemiz için çok özel izin ve anlaşmalar yaptık. Bu yüzden bu sistemden elde edilen hiçbir bilgiyi, hiçbir kimse ile paylaşamayız. Bir tek Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri hariç. O da ancak tabii ve endüstriyel felaketler sırasında. Aksi halde her üçümüz için direkt vur emri var.

Aliki: Her üçümüz derken?

Ali: Sen, Ben ve Zeynep! Hem bütün bunları sen de zaten biliyorsun! Neden beni işletip duruyorsun?

Aliki(hınzırca): İşleme sende, Yahutta sevgili yeğenini bu kadar pohpohlama!

Ali: Kıskançlık yani!

Aliki: “Hadi canım, sen de!” derdi İsmet Paşa. Değil mi Neriman Halacım?

Hala “cık, cık, cık, çocuk bunlar ayol ” deyip başını sallamaktan başka bir yorumda bulunmadı.

Bunun üzerine ayrı iki terminale geçip, kişisel mesaj trafikleri ile ilgilenmeye başladılar.

Aradan bir saat kadar geçmişti ki, Ali'nin uydu bağlantılı çok özel telefonu gelen çağrı sinyali verdi. Garipsemeli kısa bir şaşkınlık yaşandı. Bir iki çok önemli kişi dışında hiç kimse kullanamazdıki bu bağlantıyı. Ali parmak izini okuyucuya bastırıp “Evet?” dedi ve daha da çok şaşırdı. Arayan Zeynep'di. Daha “Kız nasıl girdin bu hatta?” diyemeden karşıdan bir şok cümlesi geldi.

“Abi, başımız dertte, yani kaçırıldım!”

Ali: Umarım, şimdi de yeni bir dört nallı şakası icat etmiyorsun!

Zeynep: “Yok abicim. Az evvel yanınızdan ayrılınca biraz serinlemek için hemen önümüzden denize girdim. Konuştuklarımızı düşünürken epeyce açılmışım. Birden iki ayak bileğimden yakalanıp derine doğru çekildim. Birileri yüzüme oksijen maskesi geçirdi. Elektrik motorlu denizaltı torpidoları kullanan iki balık adam beni evvela bir sürat teknesine oradan da açık denizdeki bu tekneye çıkarttılar.

Bağlı filan değilim ama her taraf açık deniz, kaçacak bir yer yok. Kötü bir muamele de görmüyorum. Ev sahibim yakışıklı denebilecek orta yaşlı, sportif bir Amerikalı. Türkçede biliyor epey. Seni eskilerden tanırmış. İşte veriyorum. Kendisi ile konuş.”

John Wilder: “Ali'cim, merhaba, keyfin yerindedir, inşallah! Ben eski Binbaşı...”

Ali:(sesinden tanıyarak): “Vay onun bunun çocuğu! Senelerdir ortada yoktun. Hangi kuburdan çıktın? Hadi yanılıp da benden korkmayı unuttun diyelim, yakışır mı gencecik bir çocuk ile uğraşmak asker adama?”

John: “Ali'cim, Amerikan ordusundan kovulalı yıllar oluyor. Ama yeğenin için kötü bir niyetimiz yok evvelallah. Kendisi de epey eğleniyor gibi görünüyor, flört bişey, baksana!”

Ali: “Tek kılına en ufak bir zarar gelirse dünyayı başına yıkacağımı iyi bilirsin, oradan endişem yok. Ama bu sefer hangi puştluk peşindesin? Paşa müsvettesi baban da mı gene işin içinde ?”

John: “General Wilder çok yaşlandı artık. Gemicikleri ben yönetiyorum. Sadece çok büyük firmalara çok özel hizmetler veriyoruz. Nasıl derler Türkler, ekmek parası işte!”

Ali: “Gösteririm sana ekmek paranı! Kızı derhal geri yolla! “

John: “Sinirlenme abicisi. Alike yenge yok mu yanında? Versin sana bir buzlu viski. Konuşuruz elbette. “

Ali: “Öt bakalım, oruspu çocuğu.”

John: “Ama, tanırsın annem çok zarif bir kadın. Senden sadece küçücük bir ricamız var eski dostlar(!) hatırına.”

Ali: “Hiçbir halt isteyemezsin, belandan başka! Sen bana ver bakayım Zeynep'i telefona. “

John: “Hah, işte ona sor. Buyur bakalım.”

Zeynep: “Abi korkacak bir şey, emniyette görünüyorm. Ne isteğini bilmiyor bu salak. Güya bizde çok kuvvetli bir sistem varmış. Herbir şeyi bilirmiş. Bir de müzik hocası mı imiş neymiş, Hasan Bey diye birisi varmış, sen sisteme o beyin adresini sorup da bu herife verecekmışsin. Yoksa beni zengin Arap şeyhlerine satarmış!”

John(paralel hattan): “Olur mu öyle şey canım, şaka yaptım şaka. Nedir ki eski dostlar arasında bir adescik sorgusu? Ama sen Hasan Bey'i bilirsın canım. Geçen akşam Güzel İstanbul'da konserindediyniz ya, TV de gördüm. Hah, Bütün dünya şimdi o adamı arıyor. Bize de çok büyük bir eczane firmadan sipariş geldi. Adamla tanışmak iş yapmak istiyorlar. Çok para veriyorlar. Nasıl olmuş böyle süper bir akıl, ilacı filan mı varmış diyorlar. Eh biraz para da bize veriyorlar adres bulmak için. Biliyorsun, senin yüzünden koca bir filodan iki üç gemicik kaldı elimizde. Ama yine de var çok mesarif!”

Ali:“Vay köpek herifler, şimdi de insan ticaretine mi başladınız!”

Ali telefonu kulağına mesafeli tutuyordu. Alikı de onun hemen omuz başında durduğu için konuşmaları takip edebiliyordu. Neyseki Neriman Hala biraz ağır işittiğinden ve uzakca durduğundan olayın farkında değildi, yoksa çok telaşlanırdı.

Alikı el, göz ve kaş işaretleri ile Ali'yi sakinleştirmeye çalıştı. Bu John denilen adamdan ve bilhassa babasından her kötülüğün beklenebileceğini iyi biliyordu. Telefonun mikrofonunu avucu ile maskeleyerek Ali'nin elinden aldı:

Alikı: “John Efendi, bak buraya, bahsettiğin sisteminin kumandası Ali'ye değil ben ve Zeynep'e ait. Zeynep burada olmadan hiçbir şey yapamam. Sen Zeynep'i yolla, kibarca sorarsan belki yardımcı oluruz. Hangi ilaç şirketi imiş bu büyük müşteri, belki anlaşırız da biz iki kızlara da bir harçlık düşer.”

Ali “Ne de olsa politikacı kızı” diye düşündü.. Sağ gösterip sol vurmaya ne iyi beceriyor.

John: “Vay, Alike yenge, sana inanmam da kime inanırım. Ama Zeynep'i gönderirsem elimde hiç pazarlık kozu kalmaz. Harçlığa filan da, ihtiyacın yok, onu da iyi bilirim. Denizde kum sizde para. Yüzlerce patent anlaşmalarınız ile büyük firmalara hep ortakınız. Bizim müşteri ilaç şirketi kim ben de bilmem. Temsilen bir Paris' li avukat aracılığı ile konuşuyoruz kendileri ile. Ben Zeynep'i telefona vereyim. Şifre neyin sana söylesin, öylece hallederiz.”

İki yabancı asıllının yarımşar Türkçe ile konuşması komik, fakat randımsız oluyordu. Neyse ki sonradan İngilizce'ye çevirdiler. Bir saate yakın pazarlıktan sonra Ali'nin de başıyla onayladığı bir neticeye ulaştılar. John diğer telefonda kendi müşterilerinin avukatıyla konuşup, onların da onayını almıştı. Neticede şöyle bir anlaşmaya varıldı:

- Hasan Bey'in adresi hiç kimseye verilmeyecek.
- Alike gizli bir şekilde Hasan Bey ile temas edip onu aşağıdaki hususlara ikna etmeye çalışacak:
- Paris'den gönderilecek konu hakkında hiçbir şey bilmeyen ve ilgililerden hiç kimseyi tanımayan iki uzman üniversite mensubu doktor Hasan Beyi bir gün süreyle İstanbulda, özel bir klinikte muayene edip, radyolojik, kimyasal, psikolojik vesair her türden (güvenli) metodla zekası ve hafızasının muhtemel kaynakları hakkında bilgi edinmeye çalışacaklar. Gereksindikleri kan, doku vs örneklerini standartlara uygun şekilde alacaklar.
- Zeynep Paris'e götürülüp oradan söz konusu iki doktorla beraber İstanbul'a uçacak. Doktorların klinikte işleri bitinceye kadar onlara refakat edecek. Sonrasında Bodrum'a dönecek. Guruba John tarafından görevli en çok bir koruma eşlik edebilecek.

- Özel klinik olarak her iki tarafca da tanınıp, bilinen, dördüncü Levent'teki uluslararası şöhrete sahip Dr. Güneşli'nin tam teşekküllü muayehanesi kullanılacak.

Zeynep de yapılan anlaşmayı onayladı. John bir sürat teknesi gönderip küçük hanımın pasaport ve diğer özel eşyalarını aldırılmayı kabul etti. Zeynep'in Alik'i'ye özel bir mesajı ise "Ablacım, kredi kartlarımı göndermeyi unutma, her zaman Paris'e gidemiyoruz. Bayağı lazım olur!" oldu.

Telefonlar kapanınca Ali ile Alik'i başkaca veya daha iyi bir çözüm tarzı bulunamıyacaktı olduğu konusunda hemfikir oldular. Alik'i, "Bu herife güven olmaz, kızını götürür bir çöl bedevisine satardı. Zaten senden çok kuyruk acısı var" diyerekten pazarlıkcı yaklaşım tarzını savundu. Ali ile John'un babası Amerikalı General Wilder'in 10 sene kadar önceki çok çetin bir mücadelesi, bir nevi modern uluslararası korsan filosu olan Wilder ailesinin birkaç milyar dolar kaybıyla neticelenmişti.

Ali: Peki, Hasan Bey'i ikna edemezsen ne olacak?

Alik'i: Ben değil canım, zaten John herifi birilerine beni takip ettirip Hasan Bey'in yerini bizzat kendisi bulmaya çalışabilir. Hiç tahmin edilemeyecek birini göndermemiz gerekiyor. Hem de Hasan Bey'i ürkütmeyecek biri olmalı.

*****

Zeynep'in Parise ayak bastığı saatlerde Narçiceği sokak 98 kapı numaralı tek katlı evin önüne yanaşan bir taksiden orta boylu, iyi giyimli, zarif bir bayan indi. Kapı numarasını bir kere daha kontrol ettikten sonra açık kahverengine amatörce boyanmış kapının eski model mekanik zilini sadece çeyrek tur kadar çevirdi.

Bir dakika sonra kapıyı açan orta yaşlı beyin “Buyurun, Hoşgeldiniz.” diyerekten onu doğrudan içeri davet etmesi orta yaşın biraz üstündeki asil görünümlü hanımefendi için epey bir şaşkınlık vesilesi oldu, fakat o da fazla bir tereddüt göstermeden kibarca yol gösteren adamın peşi sıra, basit fakat zevkle döşenmiş oturma odası olduğu anlaşılan bölüme ulaştı.

Gösterilen koltuğa zarifçe ilişti. Adamın “İçecek bir şey alırmısınız?” teklifini sıcak bir gülümseme ile geri çevirdi. “Beni birisine benzetti ya da zaten beklediği başka biri vardı” diye düşündü. Ev sahibi de hiç beklemeden söze girdi;

“Nasıl, adresi kolay buldunuz mu? Ama zaten bu civarda oturuyorsunuz değil mi?”

“Adresi taksi şöförü buldu, beyefendi ve *hayır* buralarda değil epey uzakta oturuyorum.”

Şaşırma sırası adama gelmişti.

“Nasıl olur efendim, her seferinde taksi ile mi geleceksiniz, biraz pahalı olmaz mı?”

Neriman Hala karşısındaki şahsın Hasan Bey değil de Cemil Bey olduğunu çoktan tahmin etmişti.

“Beyefendi, korkarım, bir yanlış anlamaya sebebiyet verdim, sanırım başka birisini bekliyordunuz, çok özür dilerim, lütfen birkaç saniye müsaade buyurunuz, sebab-i ziyaretimi arzedeğim.” dedi ve iç açıcı bir gülümseme beraberinde beklemeden devam etti:

“Efendim bendeniz Nişantaşı Kız Lisesinden emekli fizik öğretmeni Neriman Çağlarsu. Sebeb-i ziyaretim çok cici bir genç kızımız ile ilgili çok önemli ve hayati bir mesele” diyerekten tüm dikkati üzerine toplamayı başardı.”

“Aman efendim, siz de benim kusuruma bakmayınız, peşin hükümlü davrandım, gazete vasıtası ile bulduğumuz, bize ev işlerinde yardımcı olabilecek bir bayanı bekliyordum, ama daha sonraları. Zatiâlinizin başka biri olduğu çok aşikar olmaydı, affınıza sığınırım, lütfen devam ediniz, kimdir bu genç hanımefendi ve biz kendisi için ne yapabiliriz?”

“Çok teşekkür ederim beyendi, Sanırım Cemil Uzmankul ile müşerref oluyorum?”

“Bendenizim, Hanımefendi.”

“Cemil Bey, sizi öncelikle bütün kalbimle temin ederimki hiçbir basın kuruluşu veya ticari müessese ile alakalı değiliz, hiçbir maddi beklentimiz yoktur ve affedersiniz durumu netleştirebilmek için amiyane tabiri ile söylüyorum, Sayenizde Karun kadar da servet sahibiyiz.”

“Estağfurullah hanımefendi, buyurun anlatınız.”

Neriman hala üstün belagat gücü ve muhatabının feraseti sayesinde durumu on dakika gibi kısa bir zamanda, bütün açıklığı ile, deliller göstererek anlattı. Ancak garip bir şekilde Cemil Bey de zaten her şeyi biliyor gibiydi.

Sonunda:

“Çok iyi anladım Neriman Hanımefendi, ancak müsaadenizle esas konumuz olan Hasan Bey'i de davet edelim ki...” sözünü daha bitiremeden Hasan Bey, yandaki bir kapıyı tıklatarak yandaki bir odadan ortaya çıktı.”

“Özür dilerim, ev çok küçücük, kapılar çok ince, zaten gayriihtiyari olarak bütün mükalemenize muttali olmak durumunda kaldım.”

Neriman Hala “Böylesi daha iyi oldu, Hasan Beyefendi, vakit kazanmış olduk.” diyerek yerinden kalkmadan zerafetle el uzattı.”

Bu sefer üçü birada durumu tekrar gözden geçirdiler. Cemil Bey'in adresinin de eninde sonunda basın ve medya kuruluşları tarafından keşfedileceği, bilhassa Hasan Bey'in istenilmeyen tacizlere uğrayacağı çok aşıkardı. En iyisi şu anda buldukları adresi de hemen terkederek izlerini kaybettirmektir. Aralarında çok kolay anlaşabilen ve aslında sanki altı değişik kişilikten oluşan bu üç cumhuriyet hocası fikren bir ve beraber oldular.

Neriman halanın vaktiyle kendi oğlu gibi büyüttüğü fakir bir öksüz/yetim şimdi İstanbul'da mucizeler yaratan hastane sahibi bir doktor olmuştu. Başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bir telefon numarasından onu aradı. Çok güçlü kişilikli insanlar arasında yardımlaşma gereği belirlediği zaman hiçbir soru sorulmaz ve talep edilen hususlar derhal ve mümkün olan son süratle yerine getirilir. İşin raconu, karşılıklı güven parolası ketumiyettir.

Ve tabii ki öyle oldu. Yarım saat içinde sokağın başında beliren beyaz Mercedes minibüs üç yolcusunu alıp ustaca karanlığın içinde kayboldu. İki saat kadar sonra özel bir kliniğin en üst katındaki üç ayrı suit odada arkalarında hiçbir iz bırakmadıklarından emin olarak şimdilik istirahat çekildiler.

*****

Bahariye kavşağındaki ünlü boğa heykelinin sağ boynuzunun en ucundaki bir bakır atomundan Şile'ye doğru ışınlanmakta olan karaşık dalga treniği gözden kaybolmuştu.

Nörolog Bay Martin Lenski ve Psikiyatris Bayan Anette Lenski medyatik veya sosyetik açıdan Paris'in en ünlü doktor çifti olmasalar da akademik çevrelerde her ikisi de Nobel ödülüne en azından *aday olacak kadar* hatırı sayılır bilim insanlarıdır.

Üniversitedeki görevleri dışında nadiren hasta kabul ettikleri için oturdukları evin bir bölümünü müşterek muayenehane ve ofis olarak kullanmakla yetinirler. Öyle özel klinikleri, sekreterleri filan yoktur. Telefona bizzat kendileri çıkacak kadar da tevazu sahibidirler.

Salı akşamı saat 13.00 civarında gelen telefona o anda yazı masasında oturan Bay Lenski cevap verdi. Hattın öbür ucundaki genç sesli bir bayan hemen o akşam için bir her iki doktordan aynı anda, birlikte bir randevu rica ediyordu. Bu hiç alışılabilir bir durum değildi ve Bay Lenski ısrarla ancak bir gün sonrası için üniversite binasında genç bayanın ziyaretini kabul edebileceklerini ifade etmeye çalıştı.

Zeynep o fikirde değildi. "Bir sonraki gün siz sayın doktorları İstanbul da bekliyoruz. Bu teklifimi görüşmemizin ilk on dakikası içinde kabul edeceğinize, Eyfel kulesi üzerine bahse girerim." dedi. Doktor çok şaşırılmıştı. Aynı akşam, saat 16.00'da bu ilginç genç bayanı evlerine davet etmekten başka çare düşünemedi. Bu kararda her bilim insanının ortak özelliği olan "tecessüs" duygusu da önemli rol oynamıştı. Ayrıca genç bayanın telefondaki sesi de kulakta çok hoş bir etki bırakıyordu.

*****

Aliki ile John'nun uydu telefonundaki pazarlıklarını takiben Zeynep inisiyatifi ele alıp anlaşmaya birkaç madde daha ilave ettirmişti; aksi takdirde bu oyun biter, savaş baltaları tekrar ortaya çıkardı. Özetle:

- Operasyonun bütün masrafı John tarafına ait olacaktı. Bu maksatla bir tanesi bir milyon diğer beş tanesi ikiyüzbin'er dolar tutarında beş hamiline banka çeki avans olarak Zeynep Hanım'a teslim edildi.
- Paris'ten itibaren İstanbul 'daki klinik çalışmalarının sonuna kadar bütün karar yetkisi Zeynep'de olacak, klinik muayenelerinin sonunda Zeynep ve Hasan Bey serbest kalacaklar, doktorlar ise kendi imkan ve inisiyatifleri ile İstanbul'dan Paris'e dönecekler. John doktorların raporlarını, test sonuçlarını, doku ve kan örneklerini Paris'teki avukatı J. Granville vasıtası ile Paris' teki ofislerinden aldırarak.

*****

Saat tam 16.00'da Avukat Granville'in Jaguar'ı muayenehane önündeki ayrılmış park yerine yanaştı. Zeynep'in peşinden arabadan inip peşi sıra gelmeye hazırlanıyordu ki, Zeynep durması işaretini yaparak "Lütfen burada bekleyiniz" dedi. Granville hiddetle "Hanımefendi, ben şöför değil, avukatım!" dese de "İyi ki avukatsınız, şöför olsaydınız, bekletmezdim." cevabını aldı. Bu kız Avukat milletini pek sevmezdi.

Kapıyı bizzat Bay Dr. Lenski açtı. Salondan piyano sesleri geliyor. "Eşim Anette," dedi. "Piyano dersi birazcık geç kaldı, sizi birkaç dakika ofis'de bekleteceğim" diyerek yol gösterdi. Sonra elini uzatarak "Martin" olarak ilk ismi ile kendisini tanıttı. Zeynep de zaten hep sadece ilk ismini kullandığını belirterek, tanışma merasimine devam etti. Yer gösterildiği şekilde oturdu ve içecek bir şey teklifini "bir bardak soğuk su" olarak geçiştirdi. Birkaç saniye sonra Bayan Lenski beklettiği için özür dileyerek geldi ve hep beraber salona geçtiler.

Zeynep Bodrumdan getirttiği eşyaları arasında olan Interpol kimlik kartını çıkarıp her iki doktora gösterdi. Sonra konuşulacak şeylerin "top secret" olacağını ve herkesin bu gizliliğe riayet etmesinin kanuni zorunluluk taşıdığı konusunda resmi ikazda bulundu. Doktorlar gittikçe ilerleyen bir şaşkınlık içindeydiler. Ortalığı biraz yumuşatmak için Zeynep müzik ve piyano konusunu açtı. Lenski'lerin bu konuda çok bilgili ve hevesli olduğunu memnuniyetle öğrendi. Heyecanla televizyon ve diğer media vasıtası ile haberdar oldukları İstanbul'daki piyano yarışması ve Hasan Bey'in olağanüstü performansı konusunda Zeynep'in ilave bilgisi olup olmadığını ve kişisel fikirlerini sordular. Böylece taşlar kendiliğinden yerine oturmuş oldu.

"Konumuz tam da bu dedi Zeynep, gerçi müstakbel hastanızın bilinen hiçbir rahatsızlığı yok ama işte bu ünlü Hasan Bey."

"Durum özetle şu:" diye devam etti:

- Takdir edersiniz ki bu olağanüstü ve hatta olağandışı performans bütün dünyada merak ve ilgi konusu oldu.

- Hasan Bey böylesine yoğun ilgi ve merak selinin baskısı altında kalmaktan sıkıldığı için bu ortamdan kaçıp “gizlenmek” ihtiyacını hissetti.
- Konuyla ilgilenen kişi ve kuruluşlar arasında maalesef kötü niyetli olanlar da çok sayıda. En basiti sansasyon ve reyting peşinde olan her türlü medya, yeni performans artırıcı ilaçlar geliştirip büyük paralar kazanma fırsatları arayan dev “ilaç” firmaları, hükümetler, askeri makamlar, gizli servisler, mafia, şan şöhret peşindeki akademik kuruluşlar ve özel araştırma laboratuvarları.
- Şahsen, ben dünyadaki bütün bilgi kaynaklarının ve ilgili teknolojilerin güvenliğini sağlamak sorumluluğunda olan ve bu hususlarda gerekli her türlü imkan ve teçhizata sahip bir kuruluşun yöneticileri arasındayım. Tabii ki bu meyanda Hasan Bey'in halihazır konumu ile ilgili bilgilere sahibiz ve kendisi ile yakın temas halindeyiz.
- Hasan Bey olağanüstü bir takım güç ve yeteneklere sahip olduğu düşüncesinde değildir ve başarılı performansını sadece çok disiplinli ve sıkı çalışmasına bağlamaktadır. Ancak, bu konuda kesin delillere sahip olup toplumun aşırı ilgisi ve medya baskısından kurtulmak arzusundadır. Bu anlamda sadece ve ancak **siz iki** saygıdeğer doktorumuz tarafından olmak şartıyla her türlü tıbbi tetkike razıdır, taraftar ve isteklidir.

Doktorlar adeta nefeslerini tutmuş, dinlemekteydiler. Bu hususta kendilerine bir görev düşeceği belli olmakta gibiydi. Zeynep daha fazla geciktirmedi. Durumu bütün detayları ile anlattı.

Ertesi akşam, gece ve daha ertesi bütün gün için İstanbul'da ultra modern bir klinikte her türlü teçhizat ve personelin hazır olduğunu, hava alanında 6 kişilik özel uçağın beklediğini, o akşam saat dokuz kadar karar verip ertesi sabah saat dokuz civarında hareket etmelerinin beklendiğini ifade etti. Çantasından biri pembe diğeri mavi, iki zarf çıkattı. Pembe zarfı vizite ücretiniz, mavi zarfı da muhtelif masraflarınız için diyerek aralarındaki sehpanın üzerine koydu. Pembe zarfta 1 milyon, diğesinde ikiyüzbin dolarlık hamiline yazılı iki banka çeki vardı.

Doktorlar zarflarla hiç ilgilenmeksizin birbirine gülümseyerek baktılar. “Bizim için büyük onur ve heyecan kaynağı, memnuniyetle derhal kabul ediyoruz” dediler. Hatta dönüşte en az bir akşam İstanbul'da kalıp, fırsattan istifade çok sevdikleri bu şehrin bir nebze tadını çıkartmak isteyeceklerini söylediler. Mutlu bir tesadüf olarak tam da evlenme yıldönümlerine denk gelmekte imiş.

Bayan Lenski daha da heyecanlanmıştı. “Hasan Bey'in ünlü Fazıl Say konserini yarışmanın programında olmadığı için salondaki görevliler video veya ses olarak kayda almamışlar. Biraz da şaşkınlıktan ötürü herhalde. Fakat, acaba başka birileri tesadüfen kaydetmiş olabilir mi? Bir kere de olsa dinlemek çok heyecanlı olurdu.” deyince Zeynep bir elinde hazır tuttuğu USB belleği uzatarak “Bunu arzu edeceğinizi tahmin etmiştim.” dedi.

Bayan Lenski sevinçle el çırparak “Ah, kaliteli bir kayıttır umarım.” diye ümitlenince Zeynep de “Uzay teknolojisi” diyerek havalı bir tevazu ile güvence verdi. Sabah dokuz civarın da tekrar görüşmek üzere şimdilik vedalaştılar. İşlerin İstanbul ayağı ise Neriman Hanım ile tam koordineli olarak yürüyordu.

Avukattan ziyade bir mayfa fedaisi görünümlü J. Granville homurdanarak direksiyonda bekliyordu, yine de Zeynep'i görünce yerinden davranıp dolanarak arka kapıyı açtı, prenses havalı yolcusunu buyur etti.

Dönüp tekrar direksiyona yerleşince “Şimdi nereye?” dercesine genç kıza baktı. “Lafayette!” dedi Zeynep “Otel değil mağaza, otel iki buçuk saat sonra, sabah otelden dokuzda tekrar bu adres.” Granville sessizce homurdanmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildi.

Zeynep ünlü mağazanın müşteri hizmetleri bölümü vasıtası ile Ali'nin iyi bir tanıdığı olan mali işlerden sorumlu genel müdür muavini Bay Jefferson'a ulaştı. Hamiline yazılı banka çekleri bu tip dev mağaza çevrelerinde nakitten bile daha geçerlidir. Jefferson ikiyüzbine dolarlık dört çeki teslim aldı. Rica üzerine internet vasıtası ile İstanbul'daki klinik sahibi doktor'un hesabına anlaşma uyarınca üçyüzbine, kiralanan altı kişilik uçağın sahibi firmaya ikiyüzbine dolar derhal transfer edildi. Zeynep “Ben de Paris'e gelmişken üstüme, başıma bir şeyler alayım, kendi kredi kartımı kullanırsam arkamda iz bırakırım.” diyerekten mağaza nezdinde yüzbin dolarlık bir hesap açtırdı, kalan ikiyüzbine doları da İstanbul Hayvan Severler ve Çocuk Esirgeme Kurumlarına eşit miktarlarda havale ettirdi.

Mağazadan Louis Vutton küçük bir valiz içine bir değişimlik tam takım üst-baş ve ayakkabı ile kendine, Aliki'ye Ali'ye ve Neriman Hala'ya deve tüyü birer kaşmir kazak satın aldı. Sonra lokanta bölümüne çıkıp saatlerdir ilk defa iyi bir şekilde karnını doyurmak fırsatını buldu. Az pişmiş bir bonfile, bir bardak kırmızı şarap üstüne koca bir fincan kapuçino ve büyük bir dilim Sacher pasta sayesinde enerji bataryalarını tekrar sonuna kadar şarj etmiş oldu.

J. Granville mağazanın park yerinde bir paket cipsi kuru kuru geveleyerek, oteline götürmek üzere bizim obur fakat aynı zamanda sıırım gibi prensesi beklemekteydi

Oteline dönünce telefonunu açtığında Bayan Lenski kaynaklı bir arama mesajı buldu. Geri aradı. Bayan Lenski hala heyecanlıydı. Müzik kaydını dinlemişti. “Benim de iyi bir piyano kültürüm var.” diyordu ve “Fakat doğrusunu isterseniz verdiğiniz kaydı seyredip, dinleyinceye kadar bir çok kişi gibi ben de, “Ne olacak olsa olsa bir sihirbazlık numarasıdır” diye düşünüyordum. Şimdi tamamen şoke bir halde sabırsızlıkla önümüzdeki saatleri, bir an evvel Hasan Bey'le tanışmayı bekliyorum.” Ve sonra ilave etti: “Ancak verdiğiniz çekleri kesinlikle kabul edemeyeceğiz. Bu görev bizim için olsa olsa büyük bir şeref vesilesidir.”.

Zeynep ise çekleri geri almasının mümkün olamayacağını ve eğer ille de ısrar ederlerse, muhtemel masraflarını düşüp geri kalan kısmı istedikleri çocuk veya hayvanları koruma vakıflarına hibe edebileceklerini bildirdi.

*****

Kiralık uçak sabah saat 10 civarında Paris'ten harekete hazırды. Graville kendi kendini güvenlik sorumlusu olarak tayin etmiş, siyah gözlüklerinin arkasından durmadan etrafı tarıyordu. Henüz kahvaltı edemediği şikayeti ile homurdanarak kabin görevlisi gencecik kızcağıza daha motorlar çalışmadan jambomlu yumurta, kruvasan, reçel ve bir sürahi dolusu kahve hazırlattı. Pilot ise, henüz yolcular gelmeden kokpit'e yerleşmiş, yolculuk boyunca kendini hiç göstermeksizin kısacık bir kalkış anonsu yapmakla yetinmişti. Dönüş yolculuğundan sorumlu olacak olan Granville kokpite girip pilotla görüşmek istediye de kapıyı kilitli bulup yine homurdanarak yerine döndü. Zeynep, Fransızca konuşmak konusunda hiç de sıkıntılı olmadığını belli etmeksizin, başından beri hep İngilizce konuşarak, İngilizcesi pek yeterli olmayan Granville'i konuşmaların dışında tutmayı sağladı. Böylece, sözde avukat ne kadar uğraşsa da yolculuk Hasan Bey konusuna hiç değinilmeden felsefi ve tarihsel sohbetler ile çabucak geçti.

*****

Kliniğin En üst katındaki boğaz manzaralı beş yıldızlı otel kalitesindeki altı refaketçi ya da misafir odasının üç tanesine öğleden hemen sonra perdeleri kapalı bir minibüs ile ulaşan Neriman Hala ile Hasan ve Cemil Beyler yerleşmişlerdi. Paris gurubundakiler ise saat ikiotuzda havaalanından bir limuzin kiralamış olarak geldiler.

Bay ve Bayan Doktor Lenski'ler ayrı odalarda kalmayı tercih edince Granvillie'de ancak, görevliler katındaki daha mütevazı bir odaya homurdanarak yerleşmek zorunda kaldı. Bu katta diğer kattaki 6 odaya mukabil tam 12 oda ve ilaveten bir de küçük müşterek oturma salonu bulunuyordu. Bir duş alıp, üstünü değiştirdikten sonra odasında sıkılıp barmensiz bir bar-amerikanın da bulunduğu bu küçük salona çıktı. Kendisine bol buzlu bir rakı hazırladı. Ne de olsa Türkiye'deydi ya. When in Rome do what the Romans do.

Salonda kendisinden başka hiç kimse yoktu, “Görev saati olduğundan hepsi görevleri başındadırlar.” diye düşündü, ancak zaten klinik görevlileri zaman zaman klinikde geceleme durumunda kalan “dışarıklı” görevlilerle pek “sosyalleşmemek” konusunda tembihliydi.

On dakika sonra durum değişti, son derece sportmen görünüşlü, en az 1.90 boyunda, Amerikalıların “Golden Boy” tabir ettikleri cinsden 35 yaşlarında şarışın bir adam içeri girdi. “Guten Abend” temenni ettikten sonra o da içki dolabına yanaştı. Granville de kırkını birazcık geçmiş olmasına rağmen sportmenlikte iddialıydı ve eski günlerde bir Fransa vücut geliştirme şampiyonu olarak nam yapmıştı. Yeni gelen Granville'nin elindeki kadehe bakarak Almanca “Ne içiyorsunuz?” diye sordu. Granville bu soruyu adamın ismi olarak algıladığı için elini uzatıp Fransızca “Ben de Juliard Granville” diye güya cevap verdi. Bir iki saniye salak salak baktıktan sonra durumu farkedip bu sefer İngilizce olarak yeni bir tanışma merasimi başlattılar. Alman adam adını “Günter Weiss” olarak takdim etti.

Sarışın --bazı erkek dergilerinin tabiri ile-- “ilah” da tavsiye üzerine rakıda karar kıldı. Gunter “dışarlıklı görevli” sınıfına girenlerden di. Bir Alman ileri tıbbi teknoloji firmasının baş mühendisi olarak yepyeni bir beyin görüntüleme ve analiz sistemini teslim etmek ve montajını gerçekleştirmek üzere klinikte bulunuyordu, fakat ambalajlardan eksik çıkan bir parça yüzünden şu anda bekleme pozisyonunda kalmıştı.

Rakılar arka arkaya devrildi ve sohbet koyulaştı. Gunter Weiss açık bir şekilde “yumuşak” sinyaller vermeye başladı. Granville'in o zamana kadar hiç “o taraklarda bezi” olmuş değildi, fakat oldukça etkilendiğini farkederek kendini garip hissetmeye başladı. Erotik fakat aynı zamanda romantik ve sentimantel hislere kapılıyordu. Aşık mı oluyordu ne? Etraftaki kızlara hava atmaya çalışan -yaşı ne olursa olsun- toy bir delikanlı havasında koltuklanma ve boyun kırma modlarına girmeye başladı. Gunter, firması, görevi ve mesleği hakkında tam bir Alman gibi üst tabakalardan dem vurarak paye kapmaya çalışıyordu. Başka kimsede olmayan çok yüksek teknoloji imiş, ne Alzheimer'i kaçırmış, ne Parkinson'u ne de boksöre nakavt sayısı sayardırır gibi saydığı onlarca beyin kusuru veya problemini.

Eh, Granville de biraz övünmek, hava atmak zorunda değil miydi? Ancak “orada ne yapmakta olduğu” konusunda kendisi de, orada burada kulaklarını kabartarak duyduğu birkaç şey dışında pek fazla bir bilgi sahibi değildi. Nitekim “şey” dedi.“Burada hazıfası ve zekası süper üstü süper bir Türk varmış. “Bu kadar zeka ve hafıza nasıl olurda bir adamda toplanır diye merak eden hükümet bu hususları iyi bilen bir Fransız nörolog-psikiyatris bayan doktoru bu işle görevlendirdi. (-iki ayrı uzmanlık alanını bir doktorda birleştirmekte mahzur görmedi-) Ben de bu projenin yönetim ve güvenlik görevlisi olarak kadını buraya getirdim. Şimdi bizim doktor o herifi bi güzel muayene etmekte. Her türlü röntgen, tomograf derken işin sırrını çözecek. Tabii birçok hastalığın tedavisinde lazım olacak çok kıymetli bilgiler filan...” diyerek anlayabilmiş olduğu kadarı ile bildiklerini anlattı.

Günter ise kulaklarına inamadı. Hasan Bey olayını her türlü medyadan ve çok yakından takip etmişti. Aradaki ilişkiyi derhal kurdu. Tam da baş mühendisi ve büyük ortağı olduğu ileri tıbbi cihazlar firmasının ilgi alanına girerdi bu iş. Firma çok ağır araştırma masraflarına girmiş, ekonomik kriz yüzünden beklenen satışları da yapamıyor durumdaydı. Muhtemel bir iflasdan kurtulmak için sansosyonel yeni bir buluş ilaç gibi gelirdi.

Günter hem neo-nazi hem de red-army-fraksiyon gibi gözünü budaktan sakınmayan, baş belası, radikal Alman gurupları ile yakından irtibatlı bulunuyordu. Kendisi de zaten Hitler'in en güvendiği doktorlarından birinin oğlu değil miydi? Şimdi iş başa üstü diye düşündü. Granville ile flörtü en uç noktaya götürmek gerekiyordu, buldukları sakin ve تنها ortam da bu maksat için son derece uygun görünüyordu. "Salon biraz havasız, sohbetimize odalarımızdan birinde devam etsek!" teklifini hiç geçiktirmedi ve karşı taraftan derhal kabul gördü.

*****

CemilBey ve Neriman Hanım biraz hava almak için kliniğin geniş meyve bahçesine indiler.

-Cemil Bey, bir dakika bir yerinizi mi kestiniz, traş olurken...

-Henüz traş olmadım ki, Neriman Hanım, kliniğin berberi varmış, ona gideceğim biraz sonra...

-Sol kulağınızından sızarak geliyor... boynunuza doğru

-Hay allah... Damlamasa bari.. Yedek gömlek yok şu anda..

-Henüz Damlamıyor... Bir saniye... İlaçlı kağıt mendilim olacak cebimde...

-Zahmet olmasın...Neriman Hanım...

-Ne demek... Fazla değil zaten...

-Bazen oluyor, bu gün...

-Hah oldu işte... Islak mendil.. Kanı da durdurdu...

-Oksijenli sudur herhalde... Mendili ıslattıkları...

-Hidrojen peroksit yani...

*****

- Neriman Hanım... Ceketiniz çok şık...
- Teşekkür ederim.... Cemil Bey... Yeğenim Ali Paris'ten almıştı...
- Onlar iyisini bilirler...
- Biraz fazla renkli değil mi?
- Hayır çok güzel...
- Sıcak da tutuyor...
- Fakat o elma ağacının altında oturmasanız..
Yukarıda çok karga var... Neriman Hanım...
Ah işte bak... Bir tanesi yaptı yapacağını...
Kağıt mendilim var... Durun hemen silivereyim...
Hinzır hayvan...
- Telaşlanmayın Cemil Bey... Karganın suçu değil!
- Öyle mi? Ya kimin, dersiniz?
- Dokuz onda sekiz metre bölü saniye kare..
- Yer çekimi yani... Çok alemsiniz...

*****

Bahariye kavşağındaki ünlü boğa heykelinin sağ boynuzunun en ucundaki bir bakır atomundan Dördüncü Levent'e doğru üç karaşık dalga trenciği ışınlanmaktaydı.

Klinikte zaman zaman devlet başkanlarından, holding patronlarına, megastarlardan, tarikat şeyhlerine kadar VIP tabir edilen hastalar tedavi gördüklerinden hizmetlilerinden uzmanlarına kadar tüm kadro, yeminli ve güvenli kimselerden oluşuyordu. Her türlü işlem ve yazışmada standard dil olarak İngilizce kullanılmakta. Tabii ki sistem ve teçhizat olarak sadece ultramodern en son teknoloji kabul görmüş.

Odalarına çekilenlerin kısa bir istirahat döneminden sonra alt salonda tüm kadronun hazır bulunduğu kokteyl havasında bir tanışma toplantısı düzenlendi. Sadece birinci isim ve görev unvanı kullanılarak herkes herkesle tanıştı. Laborant Ayşe, Öğretmen Hasan vs. gibi. Bilahare isteyenler odalarında, isteyenler kafeteryada geniş kapsamlı menülerden seçilen akşam yemeklerini yediler. Saat sekize doğru tüm ilgililer görev başı yapıp bir uzay gemisi disiplini içinde işlerine başladılar. Birinci seans saat ona kadar sürdü. Kan ve doku örnekleri alındı. Fiziksel muayene ve mülakat yapıldı. Kısa sohbetlerden sonra saat onbir civarında ertesi gün saat dokuzda kahvaltı, onda tekrar *işbaşı* sözleşmesi ile yatakhane ve oda ışıkları yavaş yavaş sönmeye başladı.

Ertesi sabah, beyin, sinir, dolaşım sistemleri çok yüksek çözünürlüklü cihazlarla bir çok açıdan görüntülendi. İşitme başta olmak üzere beş duyu hassasiyetleri ölçüldü, grafikler çıkarıldı.

İki saatlik öğle paydosunda misafirler boğaz kıyısındaki çok özel bir balık lokantasında klinik sahibi ve baştabibi Dr. Zeki Güneşli tarafından ağırlandılar. Baştabibin eşi ve yardımcısı psikiyatris Dr. Selda Güneşli ve Dr. Anette Lenski büyük ve güzel bir tesadüf eseri olarak Sorbonne'dan sınıf arkadaşı çıktılar. İki Doktora, büyük sevinçle müteakip iki gün için detaylı İstanbul ve civarı tetkik(!) gezisi planları yaptılar. Onları kim durdurabilirdi ki?

Dr. Martin Lenski ise Nemrut Dağı heykellerini görmek arzusunda idi. Martin'e refaket etme görevi de Zeki doktora düştü, tabii gezi esnasında bol bol mesleki fikir alışverişi beklentisi de her ikisine de cazip geliyordu.

Doktorların bu yeni gezi ve eğlence planları, tıbbi işlemler biter bitmez hemen Paris'e dönmek niyetinde olan Granville'in hiç hoşuna gitmedi. Paris'teki patronları ile temasa geçip durumu izah etti. Sözleşme gereği karar yetkisi Zeynep'e ait olduğundan ve Zeynep de doktorları haklı bulduğundan Paris'ten Granville'e gelen talimat şöyle neticelendi: "İşlemler biter bitmez Granville bütün test sonuçlarını, grafikleri, filmleri, doku ve kan örneklerini ve Lenski'lerin kısa bir sonuç bildirgesini teslim alacak ve dörtlü kafileyi bir gün önce İstanbul'a getirmiş olan uçakla derhal Paris'e hareket edecek. Lenski'ler Paris'e en geç üç gün içinde kendi imkanları ile dönecekler."

Bu arada hava alanında bekleyen uçağın pilotundan kabin memuru kızcağazın aniden ateşlenip apandisit ilthabı teşhisi ile hasteye kaldırıldığı haberi geldi. Granville bu seferlik kabin memursuz uçmak zorunluluğuna homurdarak razı olmak zorunda kaldı. Dr. Zeki ise, Zeynep'e hostes kızı kendi kliniğine aldırıp yakından ilgilenme sözünü verdi.

Öğleden sonra olaylar beklenildiği gibi gelişti. Doktorlar hastanın 59 yaşında çok zeki, çok sağlıklı bir erkek olduğunu, çok hassas işitme duyusu ve çok kuvvetli bir hafıza sahip olduğunu, fakat bu özelliklerin bilinen sınırların çok da ötesine geçmediğini belirten kısa ve geçici bir rapor yazdılar. Kati bir hüküme varmak için bilhassa DNA yapısının çok yakından incelenmesi gereğini ilave ederek imza attılar.

*****

Mesai arasında, yakındaki bir balık lokantasındaki öğle yemeğine Türk misafirperverliği icabı Granville ve Günter de davet edildiler.

Yüksek tavanlı restoran salonundaki masalar altışar kişilik olarak gruplanmıştı. Zeki bey'in masasında Neriman hanım ile Hasan ve Cemil beyler, Dr. Selda hanımın masasında ise iki Dr. Lenski'ler ve Zeynep yer aldılar.

Dr. Zeki annesi gibi kabul ettiği Neriman hanım'a son derece saygılı davranmaktaydı. Kendisinin de yıllardır yakından tanıdığı Ali ve Alike çiftinin selamlarını aldı ve sıhhat ve afiyette olmalarını diledi. "Acaba gene hangi yeni yüksek teknoloji projeleri peşinde..." olduklarını merakla sordu.

"Elbette..." dedi, Neriman hanım, bir saniye boş dururlar mı hiç... "*Ultra yüksek hassasiyetli ölçme, kaydetme ve tekrarlatma* teknikleri üzerinde çalışıyorlar, bir kaç zamandır. Kazanç bekledikleri bir proje değil ama, sadece insanlar için değil, bütün canlılar için hayati önem taşıyormuş bu yüksek teknoloji!"

Cemil ve Hasan beyler merakla "Ne demek olur ki *ultra yüksek hassasiyet?*" diye sordular.

"Mesela, ortamda, yani atmosferde , suda ve hatta toprakda bulanabilecek çok düşük orandaki **madde, olgu** ve **olayları tespit etmek ve miktarlamak, tekrarlatmak** gibi. Diyelim ki İstanbul'un ana su kaynağı Terkos gölüne bir tek kesme şeker attım. Su ne kadar tatlanmış olur?"

"Aman Hoca Hanım..." dedi Cemil bey. Bu kadarı ne farkedir ki koskoca göl için? Hem de ne önemi olabilir ki böyle bir tespitin?"

“Kesme şeker için önemi yok tabii ki, ama Doktor Zeki bey'e bir soralım bakalım, kesme şeker yerine birileri siyanür, arsenik gibi daha bilmem ne bela nükleer zehirlerden bir kaşıkçık atılıverse, neler gelir sevgili İstanbul halkının başına?”

Zeki : “Ancak **madde, olgu** ve **olaylar** dediniz, aslında, maddeyi anlamak kolay da **olgu** ve **olaylardan** kastiniz nedir, birer örnek rica etsek?”

Neriman: “Şekerin tatlı olması bir **olgu**, göle şeker atılması bir **olaydır** elbette. Ancak daha geniş anlamda alırsak mesela; iyi bir *tiyatro oyunu* veya *grubunun* bütün vasıflarının toplamı ile bir **olgular** manzumesi, o oyunun belirli bir grup tarafında belirli bir seansdaki sahneye konuş enstantanesi bir **olaydır**. Bahis konusu grup, mesela, bir workshop veya seminar vererek olgularının bir kısmını aktarabilir, oyunu sergileyerek de **olay** şeklinde kaydedilmesini sağlayabilir.”

“*Kaydedilme* derken ille de bir ses ve video kaydı yapılmış olmasını gereksinmiyoruz, oyunun bir seyirci grubu tarafından izlenilip, algılanması da bir kayıttır, kayda değer olması tabirinde kastedildiği gibi!”

Zeki bey hararetle, tasdik eder anlamda başını salladı. “Peki ne oranda hassiyetlerden bahsediliyor burada?” diye kendi adına biraz daha akademik seviyeli sorusunu ilave etmiş oldu.

“Terkos gölü **5000m*2000m*10m** yani **100 milyon metreküp** diyelim, kesme şeker 1 santimetreküp ya da milyonda bir metreküp... olsun. **0.000001/100000000** lik bir orandan bahsediyoruz benim bu basit örneğimde. **YüzMilyonMilyarda Bir...** kolayca hesaplayabiliriz.”

Ama bir de okyanusları ve bütün atmosferi düşünün, bakalım: **0.0000000000000001** gibi sayılar çok olağan, böyle sahalarda.

“Telaffuz bile edemeyiz bu söylediğiniz sayıyı...” dedi, Hasan. Anneanne görünümlü emekli Fizik öğretmenin matematik pratiğine hayranlıklarını ifade ederekten.

“Evet...” böylesine kocaman ya da küçücük sayıları pek severim, ben... Ama matematikçiler maalesef **SONSUZ** ve **SIFIR** diye *sayı bile olmayan, tatsız tutsuz birtakım sayılar* icat edip işin tadını kaçırdılar. Yoksa çok keyifli hikayeler anlatılabilirdi, bu konularda.

“Örneğin?” diye sordu, kurnazca Dr. Zeki bey.

“Deminki örneğime devam edeyim, isterseniz” dedi, Neriman hanım... bilinen kainatımızı, bilinen en küçük *atomaltı parçacıklar*la tıka basa doldursak kaç tanecik sığar dersiniz?”

“Bunu hesaplayabilsekdik, herhalde hemen Nobel fizik ödülünü verirlerdi biz fakirlere...” dediler, Hasan ve Cemil beyler.

“O kadar zor değil canım...” dedi, Neriman ve hevesle devam etti: “Bildiğimiz epey bir şey var aslında. Bilinen kainat **10 üzeri 100** metreküp kadar, bilinen en küçük *altıparçacık* ise **10 üzeri eksi 100** metreküp hacminde. Oranlarsak **10 üzeri 100 / 10 üzeri eksi 100 = 10 üzeri 200** ediyor. Yani 200 sıfırlı bir sayı...

Ancak gerçekte bu mekan, öyle kadar tıka basa doldurmuş filan da değil. Elektron'dan Protona, Kuark'dan süpersicimciğe kadar 100 den fazla değişik çeşitten, tüm uzayda, toplam olarak sadece **10 üzeri 82** kadar (sayıda) *atom altı parçacık* çeşidi belirlenmiştir. Metreküp başına değil bir atom, sadece en küçük bir *altıparçacık* bile düşmüyor. **200-82 = 118...** yani uzayımızın **10 üzeri 118** lik kahir bölümü algıyabildiğimiz madde ve enerji parçacıkları cinsinden tamamen boştur, BOŞLUKTUR.

Burada **çok ilginç bir simetri** olarak da, bizler, yani memeli canlılar bu skalanın tam ortasına düşüyoruz, takriben **bir metreküp** hacimli objeler olarak...

Yani hacim olarak, bizim bilinen kainata oranımız , bir altparçacığın bize oranı gibidir...

Ayrıca topolojimiz de bilinen kainatınki ile aynı gibi, ortasından sindirim kanalı geçen dışbükey bir gövde, yani, simit gibi, doughnut gibi bir şey, TOROID veya TORUS da denilen..."

Zeki Bey: "Aman, anacığım, nerede öyle bir metreküp hacimli insan?"

"Evladım bu gibi boyutlarda, **hassas tartı** değil, **mertebe**, kullanılır, **order of magnitude** yani, ama ille de istersen insan yerine **manda** diyelim, onlar da çok yakın akrabamız... değil mi?"

Zeki biraz kızardı ama bir öpücük işareti göndererek durumu idare etti.

Cemil: "Doğru ya, öyle muazzam 200 basamaklı sayılar yanında Bir'in, İki'nin lafı mı olur."

Neriman bu gün kuru lafa papuç bırakacak niyette gibi değildi:"Neden 200 sıfırlı bir sayının o kadar muazzam olduğunu düşünürüz acaba? 201 sıfırlısı on misli, 202 sıfırlısı yüz misli değil mi yani?... 200 sıfır bir ilk okul çocuğunun defterinde iki satır bile tutmaz... ya 2000 sıfır? On altı bin, onaltı milyon sıfır, bütün defterleri sıfırlarla doldursak ortaya çıkacak sayıya ne diyeceğiz?"

"Matematikcilerin *SONSUZ* lafının salaklığı burada işte! Gerçekte ne *SONSUZ* ne de *SIFIR boyutta* hiç şey bir yoktur ve en küçük *ZAMAN* veya *MEKAN* parçacığını kaç kere ve de kaç bölse bile hiç bir zaman *SIFIR* büyüklük elde edemezsiniz!

Bütün bu kainatı da istediğiniz kadar katlayarak ya da çarparak, üstlendirerek milyarlarca haneli sayılar bulursunuz... fakat hiçbir zaman *SONSUZ'a* ulaşamayacağınız gibi! ”

Zeki gene dayanamadı: “Fakat;” dedi “Hiçbir fiziksel karşılığı olamayacak olan böylesine büyük ya da küçük sayıların pratikte ne gibi önemi olabilir ki?”

“Pratik önemini *şimdilik* bilemem ama, fiziksel karşılığı neden olmasın... hadi itiraz et bakalım, diyorum ki : Kainatların bütün atomaltı parçacıkları aslında eşdeğer önem ve detayda birer kainattırlar. Bütün bu kainatlar da ister dairesel, ister hierarşik ilişkiler içinde diğer bazı kainatlara ait alt parçacıklardır. Say bakalım kaç sıfırlı sayılar bulacaksınız! Hiç de olasılık dışı değil bu söylenenler!”

Hasan şaşkınlık içinde: “Peki bu kadar çok sayıdaki kainatın hepsini bir tek tanrı mı yönetiyor, yoksa her birinin kendi tanrısı mı var?”

Neriman: “Bildiğimiz kadarı ile *bizim* tanrımız bütün kitaplarında sadece ve *tıpatıp bizim kainatımızla* ilgili talep ve tavsiyelerde bulunuyor. Halbuki benzer veya benzemez diğer bütün kainatların muhakkak ve bir çok konularda varyasyonları, farklılıkları ve hatta tezatları olması gerekmez mi?”

“Örneğin, karbonhidrat bazının yerini silikon bazı almıştır, pervanali hümsa canlılar 5000 santigrad sıcaklıktaki olimpik havuzlarda kükürt eriyiği içinde yüzme yarışı yaparlar. Su, onlar için siyanürden daha zehirlidir. Kainatlarının beklenen ömrü bir pikosaniye (bizimkinin 70 milyar sene) olsa da bize izafeten biner yıl filan yaşarlar!. Ee bizim ak saçlı ihtiyar böyle durumlardan hiç bahsetmediğine göre **onların** tanrıları ya değişiktir, ya da belki de hiç yoktur.”

Seyahat ve turizm hastası Cemil hevesle atıldı: “Peki böylesine kainatlar arasında seyahat imkanları mevcut mudur acaba?”

Zeki bey konuya pek ısınmıştı: “Neden olmasın? Ancak maddesel seviyede değil tabii ki. Madde ve enerji yapıtaşlı vücudlarımız ait olduğumuz kainatın ayrılmaz parçalarıdır. Seyahate giderken evinizin kapılarını, pencerelerini, lavobalarını, küvetlerini söküp beraber götürmüyorsunuz herhalde.”

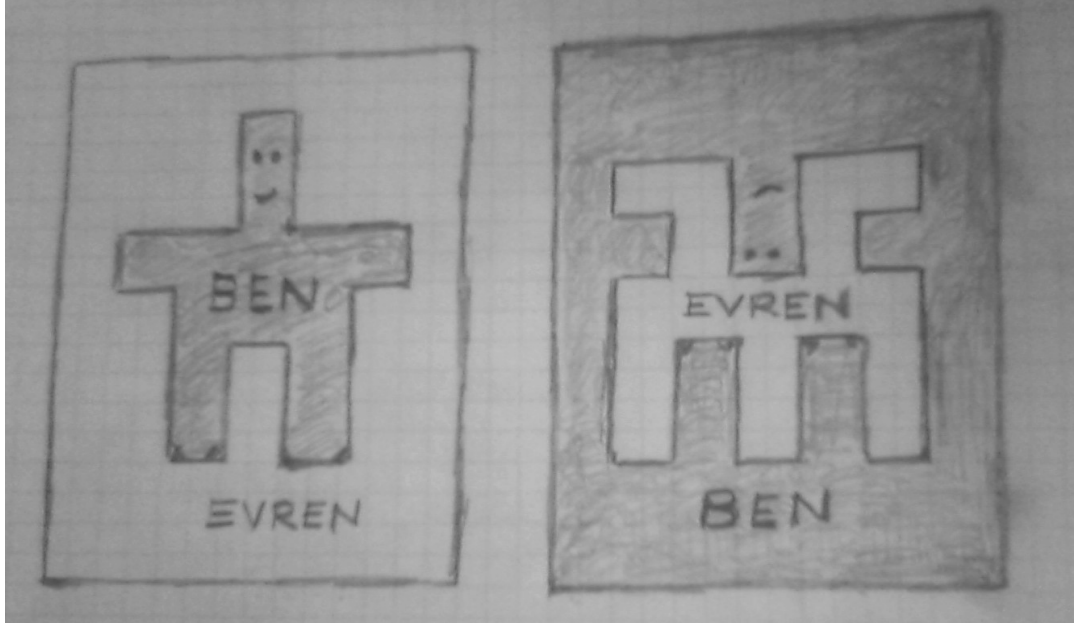
Neriman hanım onaylayarak devam etti:

“Ancak bu günlerde özellikleri yeni yeni keşfedilmekte olan **karışık enerji** (*dark matter ve energy*) muhtemelen **supraüniversel**dir. Yani, parçacıklardan, galaksilere, galaksilerden kainatlara kadar her yerin ve her şeyin içini ve dışını kapsar, insan mantığının zor kavrayabileceği şekil ve seviyede **özyinesel** (*recurvise*)'dir.

Yani **A,B,C..D** iç içe iken uzak bir yerlerden dolaşarak **D,C,B...A** olarak da iç içe yansıyabilirler. Bilindik madde veya enerji dalgalarından farklı olarak karışık enerji dalgaları alelade **dört** boyut yerine tam **onbir** boyut boyunca intişar ederler.

Bu yüzden mesela bildiğimiz ışık hızı gibi sınırlamalara tabi olmazlar. *Büyük* karşıtı *küçük* ve *içbükey* karşıtı *dışbükey* kavramları da dört boyutlu uzayımızın yanılgalarından ibarettir. Aslında evrenimizin bizi kapsadığı kadar biz de evrenimizi kapsarız.”

Bu ilginç kavram Ressam Cemil bey'in pek hoşuna gitmişti. Hemen bir görevliye kağıt kalem temin ettirip bir iki dakikada çiziktirdiği aşağıdaki resmi Neriman hanıma göstererek “Böyle bir şey mi oluyor yani?” diye sordu.

Neriman hanım bu basit resme hayranlıkla bakarak “Bilim insanlarını izah edebilmek uğruna günlerce uğraştıran bir konuyu gerçek bir sanatçı iki dakikada resmedebiliyor bir kağıt parçasına!” diyerek resmi elden ele dolaştırdı ve devam etti:

“Halihazır kainatımızın dış sınırlarından taşıp herhangi bir saç telinizin ucundaki daha büyük bir kainattan geri dönebilirsiniz, zaman, mekan, madde, enerji, sayı, ya da miktar'a tabi olmaksızın. Nasrettin Hocamızın *ağaçtan öteye giden yolu* gibi. Öylesine marifetlidir işte bu karaşık enerji dalgacıkları.

Bizler de maddesel vücutlarımız vasıtası ile bu *karaşık enerjiyi* modüle ederek, yani bir nevi *dalgalandırarak* varlığımızı idame ettiriyor olabiliriz. “

“Karadenizin bir köşesinde şu an dünyaya gelen minicik bir hamsi yavrusu düşünün. O, kocaman olup da, kendisini bir kızgın bir tavada kızartılmış olarak bulacağı ana kadar, kadar hoplayıp, zıpladıkça hayatçığının her zerresini temsil eden ve *karaşık enerji* olarak kodlayan bir dalga trenciği yaratır, Karadenizin diğer coşkun dalgaları arasında. Bu “trencik” genlik

olarak ne kadar zayıflarsa, zayıflasın hiç bir zaman sifira indirgenmeden bütün okyanusların bütün dalgalarına binerek (süperpoze olarak) kainatın en uzak köşelerine hiç durmaksızın intişar (propogate) eder. *Karaşık enerji* okyanusu zaman ve mekana tabi olmaksızın bütün kainatların içlerini ve dışlarını kapsar ve **büyük patlama** dediğimiz olaylar bu okyanusun şıprıtı ve çırpıntılarından ibarettir”

“Bu dalga trençığı kendisi çoktan bir laz kız veya delikanlısının midesini boyladıktan çok sonraları bile bizim hamsiciğın bütün “design” bilgi ve kodlarını ihtiva eder. Öyle ise, uygun teknoloji ve ortam kullanarak ve mesela o ortamdaki alt parçacıkları yeniden düzenliyerek bizim yaramaz balıkçığı hayatının herhangi bir devresinde tekrar gerçeğe çıkarmak, o noktadan sonraki hayatını tekrar yaşatmak mümkün olmalıdır, zannımca, hem de bir çok yönden farklı olabilecek yepyeni bir hayat!”

“Ve hatta sadece temel özelliklerini veya olgularını tekrar kullanarak detay parametreleri değiştirmek ve düzenlemek suretiyle bizim hamsiyi bir balina, bir transatlantik veya bir gezegen formatında yeniden gerçekleştirmek niçin mümkün olmasın? Bu durumda sorumuz şudur: **Asıl hamsi hangisidir?** Tavadaki mi, yoksa dolaşıp duran dalga trençığı mi?”

“Böylece, istenilen bütün hayatları istenilen herhangi noktalarında kopyalıp, değişik ortam ve şartlar altında devam ettirmek mümkün olmalıdır. Hatta bir kaç değişik hamsiyi, hamsi veya deveyi, ve insanı birleştirik yepyeni yaratıklar ve senaryolar üretmemiz çok da zor olmamalıdır.”

“Belki de hamsinin bazı **olgularını** filtreliip, seçerek mevcut canlılara AŞILYAbiliriz. Da Vinci'nin zekasını Banu Alkan Hanım'a veya Kemal Atatürk'ün dehasını **bağzı** politikacılarımızı aşılatabilseydik...”

Hasan Bey: “Birincisi belki olabilir ama ikinci aşının katiyen tutmayacağından kesinlikle emin olabiliriz!” diye heyecanla atıldı.

Neriman: “Maalesef haklısınız, herhalde ama, Karadeniz dalgalarının bağrında doğmamış olsak da biz insanlar dahi bahsettiğim *karaşık enerji dalgacıkları* olarak kainat, kainat dolaşabilir, ve türlü kainatın lokal şartlarına intibak edebiliriz...”

Ulaştığımız her yeni kainatın parçacıklarını yeniden düzenliyerek (konfigure ederek) *oradaki cinsden* vücutlar edinmek suretiyle oralarda da varolabiliriz...”

“Unutmayalım ki bu parçacıklar da bizzatihi bağımsız kainatlar olduklarından onlara tümünden sahip çıkmamız söz konusu değildir. Sadece bazılarını kendi aralarında yeniden düzenlemek suretiyle, hani *kardan adamlar yahut lego tipi oyuncaklar* yaparcasına *vücutlaşmamız* söz konusu olabilir...”

“Şu anda sahip olduğumuz teknolojiler bu cins işlemleri başarabilmek için elbetteki yeterli olmaktan uzak kalır. Ne **olgular**ı ne de **olay**ları mutlak doğruluk (accuracy), hassasiyet (sensitivity), çözünürlük (resolution) altında algılayıp, kaydederek tekrarlatacak imkanlara sahip değiliz. Ama bu bir sorun da değil. Sevgili kainatımız bu cins işleri şimdilik de olsa bizler için yapa gelmektedir, bütün işlerin başından beri. Nasıl diyecek olursanız, biraz evvel bahsettiğim karaşık enerji dalga trencikleri sayesinde tabii ki. Mutlak eşdeğerlik taşıyan bu trencilikleri yakalayıp, işletebilecek teknolojileri geliştirdiğimiz günlerde en azından Büyük Patlama'dan beri olagelen bütün olgu ve olayları aynen tekrarlatmak mümkün olacaktır. Zaten içinde yaşadığımızı sandığımız bu kainat bahsettiğim karaşık enerji okyanuslarının bir holografisinden ibarettir, yani biz, bu gördüklerimiz değiliz aslında!”

Hasan hınzırlık etmek istedi: “Peki... şu anda benim düzenimdeki parçacıklardan biri olan bir kainata seyahat etmek istersem!”

Neriman: “Bir karaşık enerji dalgacığı zamana ve mekana tabi olmadığından istediğı kadar büzülebilir (shrink) veya genişlenebilir (expand). İlave yedi boyuttan dolaşarak zamanı yavaşlatıp, durdurabilir, mekanlar arasında kısa devreler gerçekleştirerek sıfır zamanda kainatın bir ucundan diğerine ulaşabilir...”

“Parçacık boyutlarının altına inerek (mikrokozmoz) kendi parçacıklarımızın kainatlarına intikal edebilir, kendi kainatımız boyutlarından taşarak komşu kainatlarımıza (makrokozmoz) atlayabiliriz.

Büzülerek ya da genişlenerek erişilen bu kainatlar eşdeğer üyeler olduklarından aralarında büyüklük yada küçüklük ilişkisi yoktur. Hatta büzülerek ya da genişlenerek ulaşacağımız kainatlar aslında üst üste çıkışabilir ve daha da hatta aslında bizzat aynı kainat olabilir (daireysel ilişki)...

Gücenmeyin ama, böylece, insan mantığının temel aksiyomu ***A, B den büyük, B de C den büyük ise A, C den büyüktür*** aslında dünyamıza has bir akıl yanılmasından ibarettir.

Dairesel bir konfigürasyonda **Soyut bir Saat 17, Saat 16** dan *bir saat sonradır* ama *yirmiüç saat önce* de değil midir aynı zamanda?”

Cemil beyin akli hala *tanrısız kainatlar* lafına takılmıştı: “Hoca hanım, tanrının olmadığı yerde kaos hakim olmaz mı?” diye çekine, çekine sordu.

“Elbette olur, fakat bazen kaos da gayet düzenli kainatlar yaratabilir, hatta mecburen yaratır. Hesap kolay, verilen herhangi bir **büyük patlama** enstantesini takiben enerjinin maddeye, basit atomların kompleks moleküllere, amino asitlerin **DNA** zincirlerine, basit canlıların, bizlere, **tesadüfen** dönüşme **ihtimalleri**, --ki bu ihtimallerin herbiri ayrıca ve kolayca hesaplanabilir-- üst üste değerlendirilirse ortaya **10 üzeri 600** gibi bir sayı çıkıyor!”

Zeki bey: “Sanırım yine küçümseyeceksiniz bu muazzam sayıyı!”

“Günlük yaşantımız için oldukça büyük bir sayı. Ama yine de bir ilkokul defterinin yarım sahifesini bile doldurmaz anlattığım gibi, bu altıyüz basamaklı sayı... Manası ise gayet açık: her **10 üzeri 600** Büyük Patlama’da bizimkine benzer **bir** kainat kendiğinden oluşabilir, plansız, programsız, tanrısız!.

10 üzeri 601 patlamada **10**,
10 üzeri 602 patlamada **100**,
10 üzeri 609 patlamada **bir milyar** başıbozuk kainat!”

Cemil Bey pek de ikna olmuş gibi gözüküyordu:

“Her ne olursa olsun yine de ortada akıllı bir mekanizma var, bana sorarsınız. *Tümüyle bir başıbozukluktan* bahsedemeyiz... Bu kadar büyük sayılardaki Büyük Patlamalar ve arkalarından şaşmaz bir sırayla takip eden titiz mekanizmalar “tümüyle rastlantısaldır” diyebilimiyiz?. Örneğin, **Evrimin** sonuçları tamamen tesadüfidir, diyebilsek bile **Evrin mekanizmasının** bizzatihi kendisi için ne demeli?

Yani bir değirmenin kendisi, öğüttüğü undan daha az mı önemlidir?

Büyük Patlamaları takiben **Zaman** neden belli bir **yön** çizerek **ilerleyerek** akıyor? Ortada bir ressam, bir tuval, bir palet *zaten varmış* gibi görünüyor, O ressam yaptığı her tabloyu onaylayıp satışa çıkarmasa dahi...”

Neriman hanım kurnazca gülümsedi, cevabı hazırды:

“Böyle düşünülür çoğu zaman, bir yaratıcının ille de mevcut olması gereğinin ispatı maksadı ile. *Değirmen ve un yerine bilgisayar ve program ya da hardware ve software* örnekleri de seçilir sıklıkla. Aslında bu **ikiye ayırımın** hiç de önemi yoktur. Herhangi bir **bilgisayar** tümüyle **hardware(donanım)** ya da tümüyle **software(yazılım)** olarak gerçekleştirilebilir, bilenlerin bildiği gibi. Benzer bir yaklaşımla kainatın şaşmaz düzeninden, hayranlık vericiliğinden, çiçeklerin, böceklerin güzelliğinden ve dolayısıyla ille de bir *yaratıcının* hazır ve naazır olması mecburiyetinden bahsedilir, ama yine de bu muhteşem *yaratıcıyı yaratan* daha da muhteşem *yaratıcının* kim olduğu sorusu cevapsız kalır her seferinde.

Bazı anlı şanlı bilim insanları bile bu işi hesaba vurup bizimkine benzer kainatların ortaya çıkması için gereken inanılmaz koşul ve rastlantıların imkansızlık derecesini savunur dururlar. Bu cins hesaplamalar iki önemli sebepten ötürü hiç bir geçerlilik taşımazlar:

İlki, *zaten gerçekleşmiş* olayların *gerçekleşme ihtimalinden* bahsedilemez, milli piyangoyu kazanmak çok zordur ve fakat her defasında birileri kazandığına göre imkansız hatta değil ve hatta *yüzde yüz garantidir*.

İkincisi, önemli olan **gerçekleşme ihtimali** değil, gerçekleşme ihtimalinin **deneme sayısına** oranıdır, kazanma ihtimali **milyonda** bir ise ve bir **milyar** kere çekilişe katılırsanız **bin** keresinde büyük ikramiye kazanma şansınız vardır.

Çok büyük sayıda Büyük Patlamadan ise çok büyük sayıda istediğimiz her türlü, bu arada bizimkinin tıpa tıp aynısı kainatlar doğabilir...

Diğer bir açıdan da söylenebilecek epey şey var aslında. Evrimin nihai gayesinin biz homosapienler olduğundan niye bu kadar eminiz ki? Kainatımız henüz 14 milyar yaşında. Beklenen ömrü ise 70 ila 100 milyar sene. Bizler kürre-i arzı patlatmayı ya da yaşanmaz hale getirmeyi başaramazsak daha kimbilir ne üstün varlıklar çıkabilecek önümüzdeki binlerce asırda. Yaratıcı bir zamanlar **dinasorlara** yapmış olduğu gibi bizim soyumuzu da tüketip başka bir türle devam edebilir yola, mesela **Ebola virüsleri** bile bizler gibi egoist ve riyakar bir türden daha uygun görünüyor, tanrının en muhtemel nihai gayesi olan her türlü madde ve enerjiden ari kendine yoldaş, eşdeğer tanrısal varlıklar evirmeye..."

Cemil Bey'in sanatçı hayal gücünü susturmak mümkün gözüküyordu: "Kuantumun belirsizlik ilkesine ne demeli öyle ise, Einstein'ın reddettiği gibi *Tanrı zarar, kumar oynar* mı? Oynayabilir mi? Tanrının attığı zarın sonucunu kararlaştıracak olan kimdir? Tanrının yarattığı her kainat yokdan var olup, sonunda yok olduğuna ve kendi zamanını ve mekanını da **O** kainatın kendisi yarattığına göre her kainat sadece kendi içinde mevcuttur, dışarıdan bakıldığında hiç bir şey **YOK** tur, **hiç** var olmamıştır. Tanrı hiç bir şey yaratmamıştır. Yaratamaz. Aksi takdirde kendisi ile çelişmeye mahkumdur."

Zeki Bey tekrar itiraz hakkını kullandı: "Yaratıcının gücü sonsuzdur demek her ne kadar zor anlaşılabilir bir kavram olsa da, bu kendisinin kendisi ile çelişmeye bile muktedir olduğu manası da taşıyabilir. Aksi takdirde biz insanlara serbest irade bahşetmeye bile muktedir olamayacağı manası da çıkardı."

Her Şeye muktedir demek **her Şeye** muktedir demektir. Kendine rağmen olmaya ve **bir Şeyleri** kendisinden bağımsız kılmaya dahi.”

Neriman takdir içinde glmseyerekten:“Biraz kelime oyunu gibi oldu ama ne yapalım!” gibilerden devam etti. “Zaten hakiki **POZİTİF BİLİMİN** mutlak kararı her zaman Şu olmuŐtur”:

BU KAİNATI YARATAN BİR TANRININ NE VAR OLDUĞUNU İSPAT ETMEK MM KNDR, NE DE VAR OLMADIĞINI İSPAT ETMEK MM KNDR.

Ya da...

BU KAİNATI YARATAN BİR TANRININ VAR OLDUĞUNU İSPAT ETMEK DE MM KN DEĞİLDİR, VAR OLMADIĞINI İSPAT ETMEK DE MM KN DEĞİLDİR.

Cemil bey “henüz ikna olmuş değilim” gibilerden: “Bence,” dedi. “bu kolayından bir kaçış manevrası oluyor. Bilim dünyasının daha kararlı ifadeler serdetme sorumluluğu yok mudur, yani?, Büyük Patlamaları takiben *Zaman* neden bir yön çizerek, ilerleyerek akıyor? *Nedensellik* olmasa herşey olduğu yerde takılıp kalmaz mı? Zaman ve nedensellik sıkı sıkıya birbirine bağlı değil midirler? *Nedensiz kuş uçmaz demez miyiz hep?”*

Neriman hala bu meydan okumayı derhal üstüne alındı: “O halde,” dedi, “Hodri meydan... biraz daha derine inelim, bakalım: İnsan beyninin en önemli mekanizması sayılan **nedensellik ilkesi** hakkında --*aslında kuantum fizikçileri tarafından zaten oldukça ciddi Şekilde tahrip edilmiş bulunmakta ise de--* yeni bir soru işareti daha vereyim sizlere..”

Kainatı, başlangıçta hiç bir şeyin var olmadığı bomboş bir **tuval** değil de *herşeyin* başından, sonuna kadar ve olup bitmiş halleri ile zaten mevcut olduğu dopdolu bir **tablo** olarak görmek çok daha akla uygundur.

Gerçek dediğimiz şey İnternet'ten indirip izlemekte olduğunuz --*aslında zaten başından sonuna kadar tümüyle peşinen kayıtlı*-- bir film gibi birşeyden ibaret. Başka seçimler yaparak başka hayatlar yaşayamazsınız. Sadece başka filmler izlersiniz. Ünlü Pİ sayısı da bunun ispatı işte."

Cemil bey: "Sanırım bu Pİ sayısı geometri derslerinde geçiyordu. Çizilebilecek bütün dairelerin çevrelerinin çaplarına oranı! Peki ama kainatımızla ne alakası var bu garip sayının?"

Neriman: "Bu garip sayının dev bilgisayarlar kullanılarak şimdiye kadar ilk 30 milyon hanesi hesaplanmış... Ancak ispat edilmiş bulunuyor ki bu hesap hiç bitmeyecek ve herhangi bir noktadan sonra bir tekrarlama kalıbına girmeyecek. Bu bakımdan bilinebilecek her bilginin, hesabın, formülün, resmin, müziğin, kitabın, filmin ve benzerlerinin bu sayının içinde gerekli çözüm anahtarları ile beraber kodlanmış olarak kayıtlı bulunması gereğine inanmaya mecburuz.

Ayrıca sadece *tüm bir daire* değil en küçük bir yay parçası, bir kıvrımcık bile Pİ sayısını hemen ortaya çıkarır."

Süpersicimcik teorisi evrenin dokusunun analog değil digital yapıda olduğunu anlatır. *Mekan* üç yönde yan yana dizilmiş minicik odacıklara benzer şekilde oluşur.

Bu bakımdan, her defasında kalan yolun ancak bir yarısını daha kat'erek yol alabileceğimizi ve yine de her defasında geriye kalan **son yarımın** hiç bitmeyeceğini ve bu bakımdan hiç bir yolculuğun menziline ulaşmak gibi bir şansının olmadığını iddia eden ünlü klasik

paradoks da geçerli değildir, çünkü en son kalan parça artık ikiye bölünemez ve bir odacıktan yan komşusuna ancak *tek adımda* zıplayarak geçiş yapılabilir.

En küçük mekan mesafesini ve en küçük atom altı parçacıkların boyutlarını PLANCK sabiti denilen **on üzeri eksi otuzbeş** mertebesindeki sayı belirler. Bu sayı ancak hesap yolu ile bulunabilmiş bir sabittir, fiziksel olarak bu kadar küçük boyutlara erişebilmemiz mümkün değildir. Neticede en küçük mekan odacığının boyutları **10 üzeri eksi 35*35*35** metre küp olarak *hesaplanır*.

Zaman boyutu da diğer üç boyut gibi ancak bir noktaya kadar *bölünebilirlik* gösterir. Zaman ve mekandaki *kayan süreklilik* algımız, tıpkı sinema filmi seyrederkenki göz yanılması gibidir. İlginç bir şekilde burada da yine Planck sabiti önem taşır. **10 üzeri eksi 43** saniyeden küçük bir zaman parçacığı yoktur, bu noktada saatin ibresi kayarak değil tıklayarak döner.

Basit bir hesaplama, bir takvim yılı **60*60*24*365** kere **10 üzeri 17 saniye**, yani takriben **10 üzeri 60** Planck zamancığı oluşturur. Bu günlerde kainatımızın 14 milyarıncı yaşını yani **14*10 üzeri 60** ıncı Planck zamancığını yaşamaktayız. Kainatımızın beklenen ömrü ise **100*10 üzeri 60** yani takriben **10 üzeri 61** Planck zamancığı olacaktır.

Elektron'dan Protona, Kuark'dan süpersicimciğe kadar 100 den fazla değişik çeşitten, **10 üzeri 82** kadar (sayıda) atom altı parçacık çeşidi belirlenmiştir.

Zaman ve mekan **adres uzaylarını** birleştirecek 100 milyar senelik kainatımız $200+61=261$, **10 üzeri 201 binerbilgiler** bir adres uzayına **ultra seyrek** olarak serpiştirilmiş **10 üzeri 82** süpersicimcikden (haniya pixel gibi) ibaret bir **digital mültimedia objesinden** ibaret olur.

Bu **çok büyük** bir obje midir? Neye oranla? Kozmolojide **büyük** ya da **küçük** kavramları saçmalaktan başka bir şey ifade etmezler.

Sonsuz güçte sahip bir yaratıcı yukarıda hesapladığımız sayıda süpersicimciğini eteğine doldurup sıfırca saniyede (*Fermi-Dirac fonksiyonu, merhum Tarık Hoca'ya selamlar*) yukarıda hesapladığımız adres tarlasına isteği biçimde serpiştirerek ilk anından son anına bütün kainatımızı bir defada yaratmış olabilmeli olmalıdır.

Bir **Süper yaratıcıya da zaten böylesi yakışır**. İşin garibi bu eylemi içinde bulunduğumuz andan sadece bir saniye önce gerçekleştirmiş de olabilir. Yani 14 milyar yıllık evren tarihi de belki de beyinlerimize yerleştirilmiş sinema filmlerinden ibarettir. (*Keşke elimizde kafi büyüklükte harddiskler olsa da yaşadığımız! güzel anların **backuplarını** alabilsek!*)"

Sadece **Karaşık Enerji** tümüyle süreklidir ve analog olarak bükülüp dalgalanabilir. Sayısallığa tabi olan maddesel kainatların, zamanların, mekanların sınırlarını tanımaz. Büklümlerinde ise **Pİ sayısını** yani olabilecek her türlü öge, olgu ve olayın yanılmaz reçetelerini taşır.

Nedensellik takıntımız, kainatı hep bir **mutlak yokluk** ile başlatıp her türlü uzay, zaman bilgi, enerji ve maddeyi müteakiben ilave etmek gibi zor bir **yaklaşımı** doğuruyor. Aslında, söylediğim gibi hiç de **akla uygun** değil bu yaklaşım. Şöyle ki: Bomboş, -ya da sadece karaşık enerjiden oluşan- ve tümüyle düz ve tekdüze bir uzay ile işe başladığımızı düşününelim. Ya da "Bu cins bir evren **zaten** ezelden beri vardı" diyelim. Ancak böylesi bir evren maalesef hiç bir işe yaramaz. Başını, sonunu, topolojisini, geometrisini tarif etmek mümkün değildir. İçini veya dışını, içinde veya dışında herhangi bir referans noktasını tespit edemeyiz.

Böylesine bomboş bir evren ölçü, sayı, miktar, şekil, zaman kavramları taşıyamaz. Algılabildiğimiz cinsden enerjiler üretip, maddeler yerleştiremeyiz. Orada da olamayacağımız için bu evrene bir isim dahi veremeyiz.

Bu '**kozmotik tuval**' -kaçar boyutta olursa olsunlar- **sadece tümüyle mutlak düzlerden** oluşur ve **kusursuz yapısının** elde edilebilmesinin **sınırsız zorluk** derecesine rağmen herhangi bir bilgi kısıntısı asılabileceği hiç bir çengeli yoktur.

En mantıksal ve mümkün topoloji ise kendi üzerine kapalı bir **eğriliktir** ve **küçücük bir eğrilik** bile bahsettigimiz **sınırsız bilgi** taşıyan **Pİ** sayısını hemen doğurur.

Kitab-ı mukaddes **Tanrı kainatı kendi imajında yarattı** der. Böyle bir **selfie** için karaşık enerji ortamını -belki de bir tek karaşık madde bozoncuğu (parçacığı) kullanarak- birazcık kıvırtması yetmiş olmalı. Öyle **Büyük Patlamalara** filan hiç ihtiyaç yoktur. Sıfıra en yakın büyüklükteki bir yay parçacığı bile Pİ sayısını hemen doğurur ve tarif eder. Pİ sayısı ise ezelden ebede, mümkün olan bütün evrenleri mutlak surette gerçekleştirir. **Yani bu bitmez tükenmez bu sayı mümkün bütün kainatların DNAsıdır.**

Zeki bey: "Sanal veya sayısal anlamda haklı olabilirsiniz, ama gerekli fiziksel gerçekleştirilmeyi, yani bilginin maddeye ya da enerjiye dönüştürülmesini -ne denkli kapsamlı olsa da- bir **sayının** içinden çıkarabilmek nasıl mümkün olur ki? Bir yemek kitabının içinden çikolatalı pastanın çıkırsa çıkırsa sadece tarifi ve fotoğrafları çıkar?" diye bir itiraz geldi.

"Yemek kitabı sınırlı bir objedir. Pİ sayısı ise atom altı seviyedelerden başlayarak ve karaşık enerji kıvrımlarından hologramlar yansıtarak tüm uzay-zaman evrenini ortaya çıkararak muhteşem bir mutfak **gibi** olmalıdır." diye düşünülüyor... son zamanlarda...

"Peki bu mutfakta bir şef, ya da baş aşçı vardır!" da mı deniyor?

"Olabilir de deniyor, ille de gerekmez deniyor, evvelce konuştuğumuz gibi!"

Yani bu mutfağı biz -aşçı yamakları?- **serbest irademiz** ile yönetiyor mu oluyoruz?

"Maalesef **bu modelde** serbest irade anlamında pek bir şey yok... **Ünlü sayımız** ortaya çıktığı anda tüm kainat sonuncu saniyesi ve sonuncu zerresine kadar tespit edilmiş oldu. Bilemeyiz ve hesaplayamıyoruz ama her birimizin tüm hayat oyunu bilmem kaç katrilyon kere katrilyon üzeri katrilyonuncu hane itibari ile şifrelenmiş ve kaydedilmiştir. "İki kere iki dört eder" in değişmeyeceği gibi hiç bir dairerinin çevresinin çapına oranı da değişmez!

Ancak bu kayıt düz bir çizgi değil de, dallanan ve yapraklanan bir **ağaç ağıdır (tree network)**. Her defasında **gövdeden** veya herhangi bir **düğümünden (node)** başlayarak yukarılara doğru süzülür, herhangi düğümünden ya da -şanslıysak- bir yaprağın ucundan ağacımızı terkederiz. Ağaç hiç değişmez, bizim yaptığımız yolculuk algılaması değişir. Bu bir reinkarson değildir. Sadece aynı hayatın -oldukca- değişik versiyonlarını algılamaktır. Mutemelen söz konusu olan **serbest irade** değil de bir **cins idmandır**. Bünyesinde taşıdığı cezalar ya da ödüller uyarınca bu ağaca sadece bir defa mı yoksa değişik izler boyunca defalarca tırmandığımızın -kolayca- farkında olamayız.

Yaşamış, yaşamakta ve yaşacak olan tüm ağaçlar çok boyutlu bir orman teşkil eder. Ormanda gezinenler ormanı değil de birbirlerinin gezintilerini etkilerler.

Birbirlerine yakın ağaçtakiler daha sık, diğerleri belki daha seyrek... Fakat bazı özel gezginler çok daha geniş çapta ve daha derin etkilerler ormanın bölgelerini. Adolf Hitler ya da Cengiz Han, Thomas Alva Edison, İsa Mesih gibileri.

Komşu masadan kulak misafirliği yapmakta olan summa-cum-laude MIT diplomalı, genç bir bilişim mühendisi lafa karışmaktan kendini alamadı: "Kesinlikle mümkün olamaz öylesine başıboş bir topoloji... Değil insan mantığı en basit bir bilgisayar modülü bile derhal ya kısır döngü (cyclic error!) ya da yığın taşması (stack overflow!) hata mesajı verip de hemen pes eder!!

Gencin masasının başında oturan *elektronik grup* lideri yaşlıca mühendis --gençlerin dinasor tabir ettiği cinsden-- kaş-göz işaretleri ile gencin gereksiz müdahalesine engel olmaya çalıştı: "İstenildiği sayıda çoklu işlem yapabilen sistemler alternatif topolojiler kullanıp algoritmalarında gerekli genelleştirmeleri yapabilirler. **Ben babamın beşiğini sallar iken** tekerlemesine karşı çıkacak taze bir **çocuk beynine** hemen hiç rastlanmaz değil mi?"

Cemil beyin kafası iyice karışmış gibiydi: "Neriman Hanımcığım... Bazen iflah olmaz bir ateist, bazen de evliyaların bile kıskanacağı dindarlıkta bir mümin gibi konuşuyorsunuz..." dedi.

Cevap ciltler değerinde iki cümleden ibaretti:

"Ne biri, ne öteki.."

"Sadece fikri hür, vicdanı hür bir bilim insanıyım!"

Cemil Bey tabağındaki Gaziantep'den özel olarak getirtilmiş ve halis Afyon manda kaymağı ile bezenmiş, Maraş dondurmalı, antep fıstıklı çıtır baklavadan bir çatal daha aldı.; “Yine de bu lezzette bir taam bulanabileceğini sanmıyorum bahsettiğiniz o milyarca sayılardaki kainatların hiç birinde... ya da PI sayısının filan içinde...” dedi.

O da paleti hür, fırçası hür bir sanatçıydı.

*****

Klinik personeli yemek masalarında “iş” konuşulmaması disiplinine her zaman riayet ederdi. Yine de “dışarıklılar” için ayrılan yanyana iki yer uzun masanın uzakça bir köşesinde bulunuyordu.

Klinik sahiplerinden Dr. Selda Güneşli o akşam üstü bir kokteyle davetli olduğundan üzerinde bir işyeri öğle yemeği için fazlaca frapan kaçacak bir kıyafet vardı. Bu yüzden üzerine her zaman arabasında bulundurduklarından beyaz bir doktor önlüğü geçirmişti.

Alman mühendis hala bir gün evvel Granville anlattığı süper üstü süper zeki Türk adam olayına odaklı idi. Ancak mesleğinde ketumiyete riayetin önemini sonradan hatırlamış olan Granville bir gün önceki serbest boşboğazlığından ötürü epey pişmanlık duymaktaydı. Nitekim Gunter laf arasında gibi “Hangisi bu Fransa'dan getirdiğin uzman nörolog-psikiyatri doktor?” diye sorduğu zaman, topu taça ataraktan, durumu birazcık sislendirmek maksadı ile yanlış doktoru yani Dr. Anette Lenski yerine Dr. Selda Güneşli'yi işaret etti.

Günter için garipsenecek hiçbir durum olmadı, çünkü aralarında Fransızca konuşmakta olan iki bayandan beyaz önlüklü ve sarışın olanı, sivil giyinişli esmer bayana kıyasla çok daha Fransız görünüşlü idi.

Günter gerekli bilgiyi aldıktan biraz sonra saatine göz atıp “bir telefon etmem gerekiyor” tavrıyla ayaklandı ve lavaboya doğru yönlendi. Üzerindeki anlık dikkat dağılıncaya kadar bekledi. Kendi imalatı, konuşur pozisyondan bile kaliteli fotoğraflar çekebilen telefonu ile Dr. Selda'nın ve birazcık yandan bile olsa Granville'nin birkaç poz fotoğrafını çekti.

Fotoğraflarları kısa bir notla beraber Berlin'deki bir temizlik firmasına 4G olarak yolladı. Konu hakkındaki detaylı bilgiyi ise şifreli olarak daha kahvaltı bile etmeden önce, Granville uyumakta iken, aynı adrese zaten postalamış bulunuyordu.

Yarım saat kadar sonra, henüz kahveler içilmekte iken, lokantanın karşısında, biraz ilerideki park yerine içinde şöforler dahil dörder kişi olan iki lacivert minibüs yanaştı. Lokanta ve etrafı hemen göz hapsine alındı. O andan itibaren Doktor Selda Güneşli ve Avukat Granville 24/7 takip ve gözlem altında olacaklardı.

*****

Granville ilgili bütün evrak va malzemeyi uygun şekilde teslim aldı ve kliniğin servis arabalarından biri ile hava alanına bırakıldı. Saat 8.30 da Paris'e doğru havalandılar. Bir buçuk saat kadar sonra Sırbistan hava sahasına giren uçak Belgrad'ın kuzeybatısındaki geniş ovalar üzerindeyken aniden radardan kayboldu. Garip bir şekilde aşağıdaki dümdüz arazide herhangi bir enkaza rastlanmadı. Ancak Granville o günlerde Paris'e ulaşabilmekten çok uzak kaldı.

*****

Zeynep Fransız Doktorları Türk Doktorlara emanet ettikten sonra Neriman Hala ile Hasan ve Cemil Bey'leri de teslim alarak, evvelce kiralanmış olan minibüsü kullanarak klinikten ayrıldı. Hasan ve Cemil Beyleri Narçiçeği Sokaktaki mütavazi eve bırakarak Hazerfan Çelebi Havaalanı'na saat 9.00 civarında ulaştılar. Kiralık minibüsü ilgili firmaya iade ettikten sonra onları Bodrum'a götürmek üzerine gelmiş olan Ali ve Alike ile buluştular. Dönüş yolunda hep Hasan ve Cemil Beyler'den konuşuldu.

*****

Ertesi gün henüz kahvaltı sofrası esnasında Dr. Selda Güneşli'nin telefon ettiği Topkapı Sarayının yeni müdüresi Doçent Dr. Ayşegül Sencanlı, liseden sınıf arkadaşı ve kankası olmak hasebi ile hemen o gün saat 11.00 de randevü verdi. Ayşegül hanımın yegane şartı, misafiri olacak iki bayan doktorun öğle yemeğini için de sarayın yakınındaki Konyalı Lokantasında kendisine katılmaları idi. Dr. Anette İstanbul'a her gelişlerinde -ki bu en az beşinci defaydı- sarayın harem dairesini görmek istemiş ancak zamanlama konusunda başarılı olamamışlardı. Bu seferki kolay çözüm onu çok mutlu etti.

Ancak daha kahvaltı bitmeden gelen yeni bir telefon işleri biraz aksattı. Dr. Selda çok yakındaki başka bir hastanede tedavi gören ve hemen ameliyata alınacak olan önemli devlet memuru bir hasta için çok acil konsültasyona çağrılıyordu. "Hayır." diyebilme şansı yoktu. Öte yandan saat neredeyse on olmuştu ve saraydaki buluşmaya yetişmek için vakit güçbela yeterliydi.

Selda, Anette'i kliniğin makam arabası ile Topkapı Sarayı istikametine yolladı. Kendisi de "sabah rehavetini de böylece üstümdem atarım" diye düşünerek sadece bir-iki sokak ötedeki hastaneye yürüyerek gitmeye karar verdi. Konsültasyonu çabucak bitirip oradan bir taksiyle saraya yetişmeyi planladı.

Beş dakika içinde yolu neredede ise yarılamışken üzerinde yürüdüğü kaldırıma lacivert bir minibüs yanaştı. Dört-beş metre ileride durup kaldırım tarafındaki geniş sürgülü kapısını sonuna kadar açtı. Aynı anda Selda sol kalçasında bir batma ve yanma hisseder gibi oldu. Üç adım daha atamadan dizlerinin bağı çözüldü, yığılmak üzereyken arkasından hamle eden eli sessiz uyuşturucu tabancalı adam sağ koluna girdi. Minibüsün içinden uzanan başka biri de sol kolundan tutup bayan doktoru içeri aldı ve sürgülü kapıyı çarparcasına kapattı. Araç hızla harekete geçip hemen gözden kayboldu.

*****

Ayşegül Hanım Fransız misafirine kırk dakika süreyle harem dairesini bizzat gezdirip geniş izahat verdi. Yemek saatine ancak 10-15 dakika kalınca Selda Hanıma telefon edip daha ne kadar gecikeceğini sorma kararı aldılar. Ancak telefona ulaşmak mümkün olmuyordu . “Konsültasyon henüz devam ediyordur.” diye düşünerek 12.15'e kadar beklediler. Yine de olmadı. Saat yarımında lokantaya geçip yemeğe başlamak zorunda kaldılar, zira her ikisinin de müteakiben başka randevüleri de vardı.

Soğutulmuş beyaz şarap eşliğinde beğendili kebab olağanüstü lezzetliydi, fakat öylece huzursuz bir bekleyiş yüzünden pek de keyfine varamadılar. Saat 13.30'u bulunca, Anette öğle yemeği için civardaki ünlü köfteciyi tercih etmiş olan şöförünü geri çağırıp kliniğe dönmeye karar verdi.

Klinikde Dr. Zeki karısının saraya hiç gitmediğini duyunca derhal konsültasyonun yapılmış, bitmiş olması gereken hastaneye telefon etti. Selda Hanımın hastaneye de hiç uğramamış olduğunu öğrendi. Telefonuna da ulaşamıyordu. Hep beraber seferber olup klinik ve hastane arasındaki bölgeyi birkaç defa taradılar. Doktor Selda Hanım buharlaşıp uçmuş gibiydi.

*****

Granville'in tek yolcusu olduğu Cessna uçak İstanbul'dan havalanalı iki saat kadar olmuş, Sırbistan hava sahasında Belgrad'ın kuzeybatısındaki geniş ovaların semalarında seyretmekteydi. Hava kararalı epey olmuştu. Aniden sol tarafta, pilot kabinin hemen üstünde, tehditkar tavırlı bir Mig16 avcı jeti belirdi. Savaş uçağının pilotu gözle görülecek kadar yanaşmış, sağ eliyle aşağıdaki belli belirsiz pist ışıklarını gösteriyor ve telsiz bağlantı ile "Hemen inmezsen, vurulacaksın!" mesajı veriyordu. Cessna'nın pilotu her halde bir yanlışlık var, sivil bir uçakla Sırp hava kuvvetlerinin ne işi olur diye düşünse de, eldeki tehdit göze alınabilecek cinsden değildi. Bir yabancı kaz ustalığı ile ani bir dalış yapıp pistin başına kondu ve birkaç yüz metre uzaktaki pistin sonundaki hangar görünümlü binanın önüne kadar taxi yaptı.

Apronda üç kişi vardı. Önce pilot sonra Granville uçaktan indiler. Üç kişiden biri, pilot ceketli ve şapkalı olanı, silahını Cessna pilotunun altına dayadı ve beklemeksizin ateş etti. Pist kenarında beklemekte olan bir minibüs motorunu çalıştırıp, farları yakarak cansız pilotun yanına kadar geldi. Aprondaki diğer iki kişi arka kapıyı açıp cesedi yüklediler. Apron ışıkları altında minibüsün iki yan tarafında otlanan sağlıklı inekleri resmeden bir sosis fabrikasının reklamları görünüyordu.

Granville sıranın kendisine gelmesini beklerken pilot kılıklı cellat gayet sevecen bir şekilde onu tekrar uçağa binmesi için buyur etti. Çaresiz Fransız avukat süklüm püklüm uçağa yönelip henüz soğumuş bile olmayan eski yerine oturdu. Cellat pilot da arkasından kokpite yöneldi. Olduğu yerde geri döndürülen küçük uçak tekrar havalandı. Sadece istikamet değişmişti. Paris yerine Berlin'e doğru. Çok alçaktan uçarak radarlara yakalanmaksızın.

Bir buçuk saat kadar sonra uçak tekrar yere indi. Öncekine benzer bir hava alanı, daha doğrusu sadece bir pist ve daha büyücek bir bina. Granville uçaktan indirildi, bu sefer cellat pilotu ortalıkta görmediği için çok memnun oldu. İki cüsseli adam hiçbir şey söylemeden kollarına girip onu mevcut binaya doğru sürüklediler.

İçeride uzun bir koridor ve yanyana dizilmiş çelik kapılar göze çarpıyordu. Sonuncuya doğru kapılardan biri açılıp Granville içeriye yuvarlandırıldı. Kapı kapatılıp kilitlendi. İçerisi zifiri karanlık olduğundan alttaki soğuk beton dışında hiçbir şey algılamak mümkün değildi.

Bir müddet sonra zaman kavramı kayboldu. Duvarları yoklayarak üç çarpı üç büyüklüğünde bomboş bir odada olduğunu anladı. Sonradan köşelerden birinde pis kokulu bir tuvaleti keşfetmesi başlı başına bir sevinç kaynağı oldu. Daha sonraları karnı çok açtı. Açlığa hiç alışık değildi. Ceplerinde bir ciklet bile yoktu. En sonunda artık dayanamayıp birkaç kere sifonu çektikten sonra tuvaletin çanağında susuzluğunu giderdi.

Neden sonra kapı tekrar açıldı. Biraz daha büyük, ama yine de hiç penceresiz ama en azından ışıkları yanan bir odaya götürüldü. Burada da görünürdeki üç sandalye ve bir masadan başka hiç bir eşya yoktu. Eline bir paket bayat cips ve bir şise ılık su tutuşturdular. İştahla yedikten sonra masanın üzerinde duran, İstanbul'da teslim aldığı normalde organ bağışlarının muhafaza edilmesi ve taşınması maksadıyla kullanılan cinsden buzluğu gördü.

Odada kendisinden başka sadece izbandut görünüşlü ve suratında hiçbir ifade taşımayan ve böylece muhafız olduğu anlaşılan bir insan bozuntusu vardı. Yarım saat kadar öylece bekledikten sonra kapı nedense birdenbire tekmelenerek açıldı ile ötekiyle tam bir tezat teşkil edecek şekilde sıska, kısacık boylu, ekşi suratlı, kalın yuvarlak camlı gözlüklü, kadın mı, erkek mi olduğu anlaşılmayan biri hışımla içeri girdi. Anlaşıldığına göre bu insanlar -her kimseler- teatral yaşam tarzına pek meraklı kişilerdi.

Yeni gelen adam veya kadın Granville'e sanki adam bir bebeğin elinden biberonunu çalmışmış gibi ters ters ve iğrenerek baktı. Sonra masada duran "buzluk fonksiyonlu kutuyu" işaret etti.

Alman aksanlı bir İngilizce ile havlarcasına “Aç bakalım bunu!” dedi.Esaret altındaki avukat bir çaresizlik tavrı yaparak kapaktaki küçük tuş takımını ve onun hemen yanındaki ikaz levhasını gösterdi.Levhada “*Üç kere arka arkaya yanlış şifre girildiğinde bu kutu ve muhtevası kendiliğinden imha olur!*” şeklinde gayet açık bir uyarı yer alıyordu.

Yeni gelen Granville'e okkalı bir tokat aşketti ve “O zaman ben de seni imha ederim!” buyurdu. “Gir bakalım doğru şifreyi!” diye devam etti. Granville “Dr. Anette Lenski!” dedi. “Doğru şifreyi bir tek o bilir. Çünkü bu kutuyu o kapattı ve sadece o tekrar açabilir!”. Sıska birazcık düşündü. Sonra “Öyle mi dersin, bir bakarız?” diyerek izbandut korumaya “Git, getir!” tarzında bir baş işareti yaptı. Koruma hemen odadan çıkıp üç dakika sonra Granville kadar olmasa da oldukça bitap görünen sarışın bir kadını kolundan sürekleyerek geri geldi. Sıska “İşte buyurun!” tavrı yaparak söz konusu buz kutusunu her iki tutukluya ayna anda iki eliyle işaret etti.

Granville dudakları titreyerek “Ama bu bayan Doktor Lenski değil ki!” diye inledi. Sarışın kadın ise muzaffer bir eda ile başarılı bir “Ben size demedim mi? Salaklar!” mimografisi yaptı.

*****

Granville'in uçağının kaybolma haberi eski binbaşı John tarafından sabahleyin erkenden Ali'ye ulaştırıldı. John ilk başta kızgınlık mertebesini bol Texas acılı barbekü soslu küfürler ile ifade etse de Ali'nin hemen yaptığı akıllı analiz ve sorduğu sorular sayesinde sakinleşti. Bu kaybolma işinde Ali'nin parmağının olacağını zaten pek düşünmüyordu, zira Ali tanıdığı en sözünün eri insandı. Başka ihtimalleri düşünüp olayı üçüncü şahıslara hamletmek gerektiği kanısına ulaştılar. Her iki taraf için de tehlikeli bir netice hasıl olması ihtimali mevcuttu. O halde işbirliği yapmak ihtiyacı içinde idiler. John hala unutmamış olduğu orta karar Türkçesi ile “Düşmanımın düşmanı benim dostumdur!” dedi. Ali de “Gerekmez ama şimdilik olsun bakalım.” diye cevapladı.

İkinci mesaj öğleden sonra saat iki civarında Zeynep'e geldi. Dr. Anette şu veya bu şekilde bir ilişki olması ihtimalini seziniyip Dr. Selda'nın kaybolma durumunu her açıdan çok güvenilir bulunduğu Zeynep'e telefon ile bildirme gereğini hissetmişti. Zeynep de aynı görüşü paylaşıp Fransız doktora teşekkür etti ve konuyla derhal ilgileneyeceği sözünü verdi. Granville'in kayboluş şekli de olayın kesinlikle tuzu ve biberi olmuştu.

Saat ondörtotuzda Ali ve Zeynep, John'u da uydu telefonu vasıtası ile bağlayarak bir koordinasyon konferansı düzenlediler. Saat onbeşte Zeynep ve Ali'nin derhal İstanbul'a intikali kararlaştırıldı. Saat 15.30'da Ali'nin ortaboy uçaklarından biri havalandı, 16.45'de İstanbul'a indi.

Saat 17.30'da klinikde Üç doktor (Zeki, Martin, Anette) ve iki mühendis (Ali, Zeynep) gerektiğinde telefonla bir Amerikalı Binbaşı bir kriz masası teşkil edip devamlı toplantı halinde olmaya karar verdiler.

Öncelikle genel bir durum değerlendirilmesi yapıldı. Evvela Granville'in uçağına ne olmuş olabileceği ve sevimsiz avukatın bu işte bir kurban mı yoksa esas sorumlu mu olduğu sorusu ortaya atıldı. Binbaşı John, Granville'e sadakat yönünden kefil oluyordu. Fakat çok zeki değildir, bir aptallığınada kurban gitmiş olabilir diye de ilave etti. Zeynep bir gün

evvelki öğle yemeğinde Granville beraber oturan şarışın adamın görevinin ne olduğunu sordu. Dr. Zeki onun bir “dışarlıklı” Alman mühendis olduğunu, firmasından satın alınmış olan bir yüksek teknoloji görüntüleme cihazının montajı gereği klinikte misafir olarak bulunduğunu ve nitekim dünkü yemekten hemen sonra beklenen son parça da Almanya'dan gelip yerine takıldıktan sonra işini bitirip akşam üstü Berlin'e döndüğünü anlattı.

Gözünden çok az şey kaçırmakla ünlü olan Zeynep, Gunter ve Granville'in dünkü yemekteki samimiyeti ve hatta Gunter'in bir keresinde yerinden kalkıp ortalıkta aval aval dolaştığını hatırladı. Dr. Zeki'ye bu düşüncesini anlattı. Zeki “İkisi de aynı katta komşu odalarda kalmakta idiler. Oradan tanışmışlardır. Masadaki yerlerini biz tayin ettik.” dedi ama bir yandan da birazcık kaşları çatıldı. Zeynep bahsedilen iki odanın şu andaki durumunun ne olduğunu ve odalarda bir araştırma yapılabilmesinin mümkün olup olamayacağını sordu. Dr. Zeki derhal kliniliğin güvenlik şefini çağırıp gereken talimatı verdi. Güvenlik şefi yarım saat sonra geri gelip Granville'nin odasında hiç sanki yatılmamış gibi olduğunu buna mukabil Günter'in odasının iki kişilik bir akşam sohbetinin(!) aşikar izlerini taşıdığını utangaç bir tavırla bildirdi. Sonra da misafir odalarını özel yaşam alanı olarak kabul ettiklerini ve çok yakından izlemediklerini, sorulmadığı halde bir mazeret olarak belirtti.

Günter'in baş mühendisi ve ortağı olduğu ZETCOR isimli Alman yüksek teknoloji firması hakkında bir soruşturma yapmaları gereği güncellik kazandı. Bu iş için Bodrum'daki Data Mining'den iyisi bulunamazdı. Gerçi, Ali sistemi kendi özel maksatları için kullanmayı hiç sevmezdi ama burda bir hayat-memat meselesi ortaya çıkmıştı. Alike'nin de yardımı ile sisteme bağlanıp, Gunter'in ve firmasının isimlerini arama talimatı olarak verdi.

Ali, gelen bilgiler arasında ilginç bir detayı farkettili. Firmasının Berlin Üniversitesi Elektroteknik ve İnfomatik Fakültesi son sınıfında bursiyer bir öğrencisi vardı. Klaus isimli bu öğrenciye ait sitede ise şimdiden oldukça ilginç haberleşme teknolojisi patentleri listelenmişti. Ali aynı bölüm ve aynı sınıfta kendi firmasının da bir bursiyeri olduğunu ve Erhan adındaki bu gurbetçi çocuğu öğrencinin geçen yıl Bodrum'daki yaz stajı esnasında ne kadar çok takdir topladığını hatırladı.

Ali, tabletinde Erhanın telefon numarasını buldu ve telefon daha ilk çalışda derhal açıldı. Erhan “Ne şeref Ali abicim, bir emrin mi var?” deyince Ali ona doğrudan S. Klaus'u tanıyıp tanımadığını sordu. Erhan az şakacı değildir.

“Tabii tanırım, abicim, benden iyi olmasın çok iyi mühendis adaydır, ne oldu yoksa ona iş mi teklif edeceğiz?” cevabını verdi.

Ali, “Hayır, ama ona burs veren Zetcor firması ile küçük bir ilişkimiz olabilir, o meyanda bilgi topluyoruz.” dedi.

Erhan, “En iyisi abi, zaten ona iş filan teklif edemeyiz, para filan hiç farketmez, Klaus ile Zetcor arasında çok sıkı-fıkı ilişki var, anlarsın ya!” gibilerden manalı bir tüyo verdi.

Ali'nin, bilhassa biraz evvel güvenlik şefinin paylaşmış olduğu “misafir odaları arası misafircilik” bilgisi dolayısı ile bu tüyoyu kolayca değerlendirdi.

Erhan'a “Dedikodu için değil ama sonra anlatacağım bir sebebden ötürü bu bilgi önemli olabilir, neymiş bu sıkı-fıkı ilişki?” diye sordu.

“Abi, ayıptır söylemesi, bu Klaus aynı zamanda çok yakışıklı bir oğlandır ve Zetcor'un başmühendisi bu Gunter ile anlarsın ya aşna-fişna olur. Hatta zaman zaman gider, Gunter'in fakülte yakınındaki villasında kalır.

Orada partiler filan verirler, bi de abi onlar biz Türkleri de pek sevmezler, koskoca fabrikalarında bir tek yabancı çalışmaz. Skin-Head denilen cinsden korumaları filan da vardır. Pek bulaşmaya gelmez.”

“Şimdi tam üstüne bastın işte. Bu Gunter dün akşama kadar İstanbuldaydı. Ucu bizim firmaya da dokunabilecek çok kanunsuz işler peşinde olduğundan şüpheleniyoruz, hatta kıymetli bir elemanımızı kaçırmış rehin tutuyor olabilir. Fakat elimizde hiçbir somut delil yok. O bakımdan çok dikkatli olmamız gerekiyor. Yoksa bir rekabet savaşı içinde olmak ile ağır şekilde suçlanabiliriz.”

“Aman dikkatli olun abi. Bunların polisde filan da adamları çoktur. Bu arada bizlere de bir görev düşer inşallah, malum gurbetçi gençler olarak bizim de elimiz armut toplamıyor bir yerde.”

“Sakın ha kendi kafanızdan bir şeye girişmeyin. Mümkün olduğu kadar kulaklarınızı açık tutun, bilgi toplayın, bize yeter.” dedi ve ilave etti:

“Bu arada, bizim taraftan bazı elemanlar bu günlerde Berlin'e intikal etmek durumunda olabilirler. Parola olarak yengenin full ismi ve titrini verirlerse, anlarsın ki bizden birileridir.”

“Yengeme de çok selam ve hürmetler abi, hem ilim, irfanından, hem börek ve çöreklerinden çok müteşekkür kalmışımdır.”

“Sen de, sağol, hadi gözlerinden öperiz.”

Telefon görüşmesi hitamında Dr. Zeli Ali'ye “Karşı tarafın telefonlarınızı dinleme riski yok mu, epeyce açık açık konuştunuz.” diye endişelenince,

Ali “Ne yapalım, vakit çok dar, hem bazen açıkca meydan okumak da fayda getirebilir.” dedi.

Dr. Zeki'nin bilmediği husus ise Ali ile arkadaşlarının tüm telefonlarının gerektiğinde çözülmesi çok zor çift kadelemeli bir şifreleme ile çalıştığıydı.

Sıra eski düşman, yeni müttefik Binbaşı John'u bilgilendirmeye gelmişti. Bodrum dan aktarmalı uydu bağlantısı kuruldu. John Granville'den veya uçaktan, pilottan hala hiçbir bilgi alamamıştı.

Ali yeni durumları detaylı olarak izah etti. Erhanın verdiği bütün bilgileri anlattı. John heyecanlandı. Emekli olsalar da kendisinin ve bilhassa babası General Wilder'in Amerikan silahlı kuvvetlerinde hala çok yakın adamları vardı. Ali'den sonra hemen Wiesbaden hava üssündeki aynı zamanda kuzeni olan Komando Pilot Yüzbaşı Wilder ile temasa geçti. Ali'nin verdiği bilgiler aktarıldı. Erhan ile temasa geçilmesi için parola olarak “profesöralikiperros” aktarıldı.

Ertasi sabah daha gün ışıırken, özel plakalı vasıtalar içinde yirmi kadar sivil giyimli özel kuvvet mensubu, çoğu keskin nişancı Amerikan askeri, Yüzbaşı Wilder kumandasında Berlin'e intikal etti. Benzer sayıda Berlin doğumlu, şehrin her köşesini avuçlarının içi gibi bilen çoğu yakın doğuş uzmanı gurbetçi genç konuya dahil edildi. Erhan ile Yüzbaşı arasında canlı koordinasyon sağlandı.

Öğleye doğru hazırlık öylesine tamamlanmıştı ki “profesöralikiperros”u tanıyormusunuz diye soran her asker veya genç istediği döner kebabçıda karnını bedavadan mükellef bir şekilde doyurabiliyordu. Şehirdeki belli başlı neonazi ve skinhead çevreleri yakından göz hapsine alındı.

Aynı gün saat 14 de Dr. Zeki'nin telefonu açıldı. Ekranda karısının numarası gördü ama sevinci kısa sürdü. Kart sesli bir herif ağır Alman aksanlı İngilizce konuşmaya çalışıyordu.

Dr. Zeki “Kimsiniz, eşimin telefonu sizde ne arıyor?” diye sordu.

“Telaşlanmayın Doktor bey, eşiniz bizimle sıhhat ve afiyette. Arkadaşlarım talihsiz bir lojistik hatası yapmış. Bayan Doktor Lenski yerine eşinizi teslim almışlar. Tabii ki derhal iade etmek istiyoruz eşinizi.” ve devam etti:

“Ancak Dr. Lenski'nin yardımına hala önemli şekilde ihtiyacımız var. Kendisi herhalde henüz sizlerle beraber. En pratik yol olarak bir takas işlemi yapalım diyorum. Siz Lenski'yi gönderin biz eşinizi.”

Dr. Zeki karakter itibari ile son derece metin ve soğukkanlı olması ile tanınırdı. Aslında klinik *sadece bir tesis olarak* yapılan anlaşma karşılığı Lenski'lere tahsis edilmişti. Tıbbi hizmetin detayları hakkında ne kendisi ne de eşi herhangi bir fikir sahibi değildi. Bu hususu karşı tarafa izah etmek teşebbüsünde bulundu, ancak anlaşıldığına göre onlar zaten durumun farkındaydılar.

Bu arada kriz masasının diğer üyeleri de ortama katılmış harici hoparlöre verilmekte olan konuşmaları takipde idiler. Bayan Doktor Lenski derhal ortaya atılıp her türlü değiş tokuşa hazır ve razı olduğunu belirtti ve telefon konuşmasını bizzat devam ettirmek istedi. Fakat Zeki Bey razı olmadı. Karşı tarafa Gunter'in adını vererek, kendisi veya Klaus ile bizzat görüşmek talebinde bulundu. Karşı taraf ise isminin Robert olduğunu ve Gunter ya da Klaus adında kimse tanımadığını belirtti. Fakat bu arada bir arıza ortaya çıkıp hat kesildi. Ali derhal zaten bu duruma hazırlıklı olan Alik'iye bağlanıp Zeki Beyi arayan telefonun yerinin ve kimliğini tespit edip edemediklerini sordu.

Alik anlatmaya başladı fakat bir yandan da kahkaha atmaktan kendini alamıyordu. Almanların genellikle aptal olduklarını söylemek haksızlık olur, fakat bu faşist ve nazi olanları hakikaten geri zekalı dahiler. Bakın neler oldu:

- Arayan telefon başlangıçta Selda hanımın telefonu idi. Fakat bağlandığı şebeke olarak İspanya, Madrid şehir merkezi görünüyordu.

- Sonradan, takriben dakikada bir olmak üzere arayan telefonun hem hat numarası hem cihaz numarası, hem de bağlı olduğu şebeke değişti. Londra, Paris, Napoli, Amsterdam vs şebekeleri ile hat olarak ziyaret edildi.
- Güya bu şekilde arayan şahıs ve kullandığı telefonun FİZİKSEL pozisyonu gizlenmiş oluyordu. Ancak nafile:
- Çünkü, Telefonda çok zayıf olmakla beraber bir arka plan sesi geliyordu ki gayet tabii olarak direkt mikrofondan gelen bu ses hiç değişmedi. Ve bu sesi inceleyen bizim Data Mining arayanın fiziksel konumunu şıppadanak tespit etti.
- Şöyleki: Gelen geri plan sesi eski uyduruk benzin motorlu Doğu Alman malı TRABANT arabaların tipik motor sesi, sesin temposu değişmediğinden ve Doppler efekti de görülmediğinden arabanın motorunun sabit bir konumda, fakat rölantide değil hep aynı 2000 civarında yüksekçe bir devirde çalıştırıldığı anlaşılıyor. Mesela su motoru...
- Bu günlerde zaten çok az sayıda kalan Trabant arabalar hakkında basın kaynaklarından yapılan tarama bir çiftçi dergisinde su motor olarak modifiye edilip trafikden silinen arabanın bulunduğu çiftliğin Berlin civarındaki adresi ve çiftçinin kimliği ortaya çıktı.
- Çiftliğin geniş arazisinde küçük uçakların üstünde inip kalkma izleri bulunan bir pist ve büyük bir hangar binası görünmekte
- Bu arada olayları benimle irtibat halinde, canlı olarak takip eden Erhan, şehirden şehire atlayan telefon projesinin sınıf arkadaşı Klaus tarafından bir nevi dönem ödevi olarak yapıp sonradan Zercor'a satıldığının bilindiğini,
- Kimliği tespit edilen çiftçi Hans'ın ve oğlunun neonazi gösterilerinde muntazaman yer aldığı Erhan'ın mahalle arkadaşlarınca bilindiği ortaya çıktı.

- Netice olarak Klaus efendinin telefon gizleme projesi bizzatihi ve kendi, kendini yakalatmış oldu. Ortaya çıkan manzara dört üyeli kriz masası üyelerince şöyle analiz edildi:
- Karşı tarafı şimdilik kendi iddiası uyarınca “Robert” olarak etiketliyelim. Robert'in Dr. Selda'nın Dr. Anette kastiyle yanlışlık sonucu kaçıldığı iddası doğru gibi gözüküyor. Dr. Anette bu noktada işlemler hakkında yeterli bilgi sahibi olmayan Dr. Zeki 'ye gerekli detayları tamamladı. Dr. Zeki, Hasan Bey hakkındaki haberleri zaten basından takip etmiş olduğundan bu yeni resme bir miktar şaşırarak, fakat kolayca dahil oldu.
- Anette ayrıca kocasıyla beraber erişmiş oldukları bilgiler hakkında ilave izahat verdi. Hasan Bey'in fiziksel olarak insanüstü hiçbir özelliği olmadığını, kendilerince alınan ve muhtemelen şu anda Robert tarafından çalınmış olan doku ve kan vs örneklerinin bu hususu sadece ve sadece tevsik edeceğini ve bilnetice normal şartlar altında Hasan Bey'in -kendisinin de iyi bir piyanist olarak kayıttan dinlediği- icrasını ancak ve sadece bir “mucize” olarak nitelendirebileceğini ifade etti.
- Ali, bu noktada Anette'e “mucize” kelimesini “dinsel” manada kullanılıp kullanmadığını sordu. Anette “Evet, bir “pozitif bilim insanı” olarak ve gönül rahatlığı ile bir peygamber, bir melek ya da bir Aziz mucizesi anlamında konuşuyorum” dedi. Ayrıca Fazıl Say'ın bestesinin de bu mucizeye büyük katkısı olduğunu düşündüğünü belirtti.
- Zeynep başı ile onaylarak Anette hak verdiğini belitti. İlave olarak MÜZİK kelimesinin MUSE yani “MELEK” kökünden gelmesinin ve Hasan bey'in istediği her lisanı aynı mükemmellikte konuşabilmesinin -KONUŞUN Kİ BARIŞIN- de birer *mesaj* mahiyeti taşıdığı düşüncesini serdetti.

- Ali “O halde Hasan Beyin peşine maddi bir kazanç temin etmek niyetiyle düşenler boşuna ümitlenmektedir. Bir ilaç bir madde, bir metod, bir DNA modifikasyounu söz konusu olamaz. Hasan beyin üstün başarıları *mistik tabiri ile dünyevi değil, uhrevidir.* Zaman ve mekana bağımlı olmayıp kainatımızın içeriğinden değildir. İnsanlık için ders ve mesaj almaktan başka yapılabilecek bir şey yok!
- Robert cinsinden kişilere asla güvenilmez. Dr. Anette'i Dr.Selda ile değış-tokuş seçeneğı hiçbir şekilde sözkonusu edilemez ve bir işe yaramaz. Deşifre olmuş caniler, yüzlerini görmüş olan kişileri sağ olarak serbest bırakmazlar, teslim etmezler.
- Günter ve Klaus isimleri zikredildikte Robert hiçbir reaksiyon göstermedi, tanış vermedi. Robert gerçekten bu iki ismi tanımıyor olabilir, muhtemelen aralarında birkaç “aracı” tabaka vardır. Bu sebeble Robert ile Günter arasında bir ilişki bulunamaz ve netice olarak Günter'e Robert kanalı ile erişebilmek mümkün olmayabilir. Fakat işin tabiatı icabı Günter kanalı ile Robert'e erişebilmek her zaman mümkündür.
- Dr. Selda'nın İstanbul'dan kaçırılışından beri geçen kısacık süre ve aradaki hatırısayılır mesafe olayda küçük ve hızlı bir uçağın ve kayıt dışı iniş-kalkış pistlerinin kullanıldığını düşünmek gerektirmektedir. Berlin de tespit edilen çiftlik bu tarife uygun düşmekte olup Dr. Selda çok büyük bir ihtimalle halen o çiftlikde tutulmaktadır. Mantıken, Avukat Granville ve açılması talep edilen tıbbi buzluk da aynı Dr. Selda ile aynı binada bulunmalıdır.

*****

Eski Doğu Berlin'in kuzeybatısındaki geniş arazilerin ortasındaki terk edilmiş görünüşlü bu çiftlik Doğu Almanya günlerinden bu güne kadar üç değişik fonksiyona sahip olageldi:

- Ziraat fakültesine ait bir havadan ilaçlama uygulama merkezi olarak bir Doğu Alman devlet kuruluşu. Bu maksatla küçük bir ilaçlama uçağı, uçağın muhafaza ve bakım maksadına uygun bir hangar ve hangara bitişik ofis ve personel yatak odaları. On kadar zaten yaşları hayli ileri olan personel, iki Almanya birleştikten sonra emekli edildiler ve hepsi de zaten bekar olduklarından çiftlikte ikamete devam etmektedirler.

- Alt kattaki sekiz koğuştan oluşan Doğu Alman gizli polisi Stasi'nin zaman zaman kullandığı bir geçici tutuk ve sorgulama merkezi. Bu merkezin resmi olarak kendi personeli yoktur. Ziraat merkezinin on kişilik personel kadrosundan dördü aslında, Stasi ajanı olsalar da bu kimlikleri hiç kimse tarafından üstlenilmedi ve bu güne kadar gizli kalarak devam ettiler.

- Arazi yeni dönemde büyük bir neonazi derneğin paravan kuruluşu olan emlak yatırımcısı bir firma tarafından Almanların birleşmesi furyası esnasında yatırım objesi olarak satın alındı. Aslında çok dolambaçlı yollardan Zercom şirketinin de finanse ettiği bu firma çiftliğe bekçi olarak üç kişilik dönüşümlü bir güvenlik ya da koruma kadrosu tahsis etti. Eski sekiz bakımsız koğuştan dördü yenileştirilerek bu kadronun kullanımına tahsis edildi.

Çiftliğin şu andaki yönetimi İstanbul'daki grubun tesadüfen Robert diye etiketlediği Rudolph isimli işkence uzmanı Stasi doktoruna ait. Maaşlar ve masraflar emlak yatırımcısı paravan şirket tarafından ödeniyor. Zercor ya da Gunter ile belgeli veya fiziksel hiçbir bağıntı yok.

Yine de Dr. Zeki'nin zikrettiği Gunter ve Klaus isimleri Rudolph'un kulağına biraz su kaçırdı. Gunter ismini duymuşluğu vardı fakat yürütülmekte olan operasyon ya da çiftliğin sahipleri ile bu isim arasında herhangi bir ilişki olduğu konusunda hiçbir fikir sahibi değildi.

Kendisine neonazi kuruluşun gizli kadrosunca verilen talimat iki küçük uçakla, ayrı ayrı olarak Sırbistanlı paralı ajanlarca teslim edilen kadın doktoru, tıbbi buzkutusunun içeriği hakkında güzelce(!) sorgulamak, detaylı bir rapor hazırlamak ve işi bitince doktor ve avukatı muhtemelen NoviSad'daki (bir sırp şehri) sosis fabrikasına yollanmak üzere yine aynı paralı askerlere teslim etmekdi.

Ancak şu anda bazı pürüzler ile karşı karşıya kalmıştı. Bir kere elindeki kadın doktor beklenen kadın doktor değildi. Granville'i iyice sorgulayıp, konuştu. Fakat sadece Dr. Anette'in (ve muhtemelen kocası Dr. Martin'in) bildiği şifre elinde olmaksızın tıbbi kutuyu açmak ta mümkün olamıyordu. İhtiyatsızca temasa geçtiği Dr. Zeki çok soğukkanlı bir izlenim bırakmıştı ve kolay kolay panikleyip, elindeki teslim edecek bir tipe benzemiyordu.

Ayrıca uzak bir ihtimalle Dr. Zeki'yi ikna edebilse bile kadın doktorların değiş-tokuşunu nasıl organize edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Durum hakkında yeni bir talimat istemek imkanına da sahip değildi, o patronlardan kimseyle temasa geçemez, gerektiğinde tanımadığı birileri bir şifre vererek onunla temas kurarlardı.

*****

Bu arada Erhan fakülte çıkışında Klaus'un dikkatini çekerek bir şey sormak isteğini söyledi. Ekşi bir suratla "Sor bakalım,

neymiş?” diyen Klaus üzerinde uğraştığı “Telefon Trafikini Şaşırtma” projesinin onun beğenmediği bu tabir ile zikredilmesine sinirlendi.

-Ne olmuş benim proje çalışmama, seni niye ilgilendirir?

Klaus'un kulağına su kaçırma imkanı doğmuştu.

-İstanbul Polisinin Bilişim Suçları ile Mücadele Birimi bu öğleden sonra Berlin kaynaklı bu cins bir faaliyet tespit etmiş. Bursiyeri olduğum mühendislik kuruluşundan bu hususda danışma talep etmişler. Onlar da bana sordular. Benim fazla ilgilendiğim bir konu değil, sen daha iyi bilirsin, bu konuda danışmanlık yapmak istersen senin ismini verebilirmiyim?” diye soracaktım.

Klaus'un pembe yanakları bir anda kireç beyazına dönüştü. Değil Türk polisinin, CIA'in bile böyle bir faaliyeti tespit etmesi ona göre imkan dışı olmalıydı. Geliştirdiği sistemin fiziksel gerçekleştirilmesinin Gunter nezaretinde Zercor laboratuvarında yapıldığını ve deneme çalışmalarının da yine Zercor'un ortak olduğu bir emlak firmasına ait uzak bir çiftlikte yer aldığını biliyordu. Bir yerde bir bilgi kaçağı olması ihtimalini düşündü.

Hiç vakit kaybetmeden Günter'i haberdar etmesi gerekiyordu. Sınıf arkadaşı bu Türk'ün de bir şekil de devre dışı bırakılması gerekiyordu. En iyisi: “Benim bu konuda ki çalışmalarım sadece teori bazında. Esas gerçekleştirme Zercor'dan mühendis Günter'in nezdinde yer almakta, istersen, vakti müsaitse beraber ziyaretine gidelim, onun kesinlikle bir fikri vardır.” diyerekten vaziyete hakim olmaya çalıştı. Erhan'in istediği de zaten tam buydu. Fazla heyecan göstermemeye çalışarak “Çok memnun olurum, üstad bir abimizdir, tanışmaktan şeref duyarım!” dedi. Bu cins yağ çekmelerin karşı tarafın gardını düşürmekte çok işe yaradığını bilecek kadar hayat tecrübesi sahibiydi Erhan.

Klaus biraz müsaade isteyerek arabasından bir telefon görüşmesi yaptı. Geri geldiğinde “bir saate kadar bizi bekliyor.” haberini verdi. Erhan fırsattan istifade etmesini iyi bilirdi. “İstersen,” dedi, “bu konuyla ilgili olarak Türkiye'den beni ziyarete gelen polis arkadaşı da beraber götürelim, kendi ağzı ile izah etsin ki daha randımanlı bir görüşme olsun.”

Klaus'un bu yeni teklifi de kabul etmekten başka çaresi yoktu. Erhan, güya hemen hava alanına gidip polisi uçağından alacaktı, ve doğrudan Günter'in ofisinde buluşacaklardı. Aslında bahsettiği polis Sivas'tan mahalle arkadaşı Türk Konsoluğundaki özel kuvvet koruma Behçet'ten başkası değildi ve zaten kafeteryada haber bekliyordu. Beş dakikada, birer çay içerken gerekli bilgileri paylaştılar ve Gunter'in ofisine doğru yola çıktılar. Klaus kapıda onları beklemekteydi.

*****

Ofisinin ağır pas ve rutubet kokan havası ve beklediği “yeni durum” talimatının bir türlü gelmiyor olması Rudolph moralini bozuyordu. Açık havaya çıkıp biraz ferahlamak ihtiyacı hissetti.

Hava oldukça serin ve gökyüzü bulutsuzdu. Kulağına uzaklardan eksoz patlamasını andıran bir takım sesler geldi. Üzerinde sürekli trafik olabilecek herhangi bir yol en az on kilometre uzakta olduğundan bu ses garibine gitti ve sağ elini gözlerine siper ederek yüksekleri taradı. Batı yönde küçük siyah bir nokta incecik bir duman sızdırarak hafif hafif titremekte gibiydi. Kısa zamanda yaklaşarak gitgide büyüyen cismin muhtemelen arızalı bir helikopter olduğu ortaya çıktı. Kendi etrafında düzensizce dönüyor, irtifa kaybediyor, düşmemek için mücadele ediyordu. Patlama sesleri devam ediyor, taşıtın kuyruk tarafından arısı sıra alevlenen ince siyah bir duman çıkıyordu.

Gürültü iyice yaklaşınca binadan beş altı kişi daha dışarı fırladı. Helikopter sanki üstlerine düşecek gibi görünüyordu ve nitekim birkaç ürkütücü manevradan sonra üçyüz metre kadar önlerine büyük gürültülerle bir miktar yan yatarak ya düştü ya da aklınca iniş yaptı.

Her an bir patlama ve yangın beklenmekteydi, fakat durum gitgide sakinleşti. Motor ve pervane sesi kesildi, toz duman dağıldı ve ortaya bir Amerikan askeri helikopteri çıktı. Açılan geniş kapıdan önce bir pilot ve onu takiben on kadar parlak sarı kasklı ve turuncu yelekli inşaat işçisine benzer kılıklı yolcuları dışarı atlayarak etraftaki otların üstüne serildiler. Pilot çabucak ayaklandı. Etrafına bakıp, binanın önündeki ne yapacağını bilmeden şaşkın şaşkın bakınan Rudolph'u görüp ona doğru koştu. Üç metre kadar yanına yaklaşınca durup asker selamı verdi “Amerikan Hava Kuvvetlerinden pilot yüzbaşı Wilder.” diye tekmil verdi. “Araç arızası yüzünden arazinize mecburi iniş yaptık, özür dilerim.

Herhangi bir zarar verdiyse veya verirse derhal tazmin edilecektir. İki saate kadar Wiesbaden ana üssümüzden yardım gelecektir. Umarım arızamızı çabucak giderirler ve derhal uzaklaşırız.”

Sahne öyle ustaca tertiplenmişti ki onurulmaz bir paranoyak olan Rudolph'un bile içine bir şüphe düşmedi. “Geçmiş olsun, Yüzbaşı.” dedi.

“Elimizden gelen bir yardım olursa hemen hazırız. Buyrun istirahat edin. Temin edebileceğimiz bir ihtiyacınız olursa lütfen çekimeden söyleyin.”

“Helikopterden bir müddet uzak durmak gerekiyor. Bir İnternet bağlantınız varsa epey işime yarar, üsse detaylı bir rapor yazarsam daha hazırlıklı gelirler.”

Binada uydu internet bağlantılı bir tek terminal vardı o da Rudolph'un bina girişinden sonra ilk oda olan ofisindeydi. Misafirperver tavırlar üstlenen Rudolph önde, Yüzbaşı arkada ofise girdiler.

Yüzbaşı içeri girer girmez sağ bileğini yakaladığı Rudolph'un kolunu arkaya doğru büküp, cebinden çıkardığı kelepçenin bir bileziğini adamın sağ bileğine, diğer bileziği de yakındaki sağlam görünümlü kalorifer radyatör borusundan dolaştırıp havada yakaladığı sol bileğe geçirdi. Dev cüsseli Texaslı yanında kedi yavrusu gibi kalan Rudolph hiçbir direniş göstermedi.

Yüzbaşı yakasına ilişik minicik mikrofonu dönüp “OK, go ahead” mesajını verdi. Boş olduğu sanılan Helikopterden birden bire ve arka arkaya birkaç saniyelik havaya sıkalan otomatik tüfek uyarı salvoları geldi, sonra 1000er wattlık megafonlar çalışmaya başladı.

“İnterpol'dan özel yetkili Amerikan Hava Kuvvetleri Polisi konuşuyor!”

“Binalar ve civardaki bütün şahıslar derhal bulunduğunuz yerlerde yüzükoyun yatıp teslim olun.”

“Aksine davrananlar ve direnenler çok ağır silahlarla yayılım ateşi altında kalacaklardır.”

“İnsan kaçakçılığı ve kasaplığı suçlaması ile yargılancaksınız.”

Zaman zaman atılan uyarı salvoları arasında bu mesajlar tekrarlanıp dururken inşaat işçisi görünümdeki helikopter yolcuları da ayaklanarak etrafa yayılıp rastladıkları herkesi plastik bantlar ile kelepçelediler.

Kontrol edilemeyen sadece yana yana iki kilitli oda kalmıştı. Anahtarları Rudolph'un makam masasının üstünde bulunup açılan bu iki odadan sırayla aranılan Avukat ve Doktor çıktılar.

*****

Klaus Erhan'ı, "Sınıf arkadaşım Erhan." Erhan'da Behçet'i "İstanbul dan Komiser Behçet." diyerek Gunter ile tanıştırdı. Gunter de onları üzerinde çay ve kahve termosları ve diğer ikramlıklar bulunan kocaman toplantı masasına davet etti. Türkler çay, Almanlar kahve aldılar.

Erhan söze başladı:

"Komiser Behçet İstanbul da daha bu öğleden sonra teşebbüs edilen bir bilişim suçunu takip için yarım saat önce Berlin'e ulaştı, kendisini direkt hava alanından alıp getirdik, bize bu kadar çabuk görüşme olağanı verdiğiniz için müteşekkirimiz. Bana Berlin de eğitim bursu veren Türk bilişim firması bu konuda Türk polisi ve İnterpol'a da danışmanlık hizmeti sunuyor. Bana danışıldı, ben de konuyla ilgisi olduğunu bildiğim Klaus'a danıştım. Klaus kendi çalışmalarının sadece teorik bazda olduğunu pratik yönden sizlerin daha bilgili olduğunu ifade etti. Biz de belki bir şeyler öğrenebiliriz, fikir sahibi oluruz, ümidi ile sizi rahatsız ettik " diyerek sözü komiser(!) Behçet'e devretti.

Behçet "Bu günlerde bilgisayar, internet, telefon ve diğer iletişim araçlarını kullanarak işlenen şantaj, tehdit, bilgi ve kişilik hırsızlığı suç olaylarında maalesef büyük artış var. Bu sabah İstanbul'da önemli bir doktorumuz, bir bayan, cadde ortasında, güpegündüz kaçırılarak kayboldu. Standart prosedür olarak ilgili telefonları hemen dinlemeye aldık, nitekim hemen öğleden sonra kaçırılan bayanın kendisi de doktor olan eşine bir tehdit telefonu geldi. Böyle durumlarda Erhan'nın firmasının geliştirdiği bir yazılımı kullanarak telefon eden kişinin bulunduğu yeri dünyanın neresinde olursa olsun kolaylıkla tespit edip gerekli tedbirleri alabiliyoruz. Ancak bu sefer şebekeden gelen bilgi, garip ve saçma bir şekilde zanlıyı ve telefonunu her dakika başka bir telefonun kimliğini çalarak dünyanın bir köşesinden diğerine atarmış gibi gösteriyordu. Yani, karşı taraf çok hızlı ve çok gelişmiş bir sistem kullanarak bizi şaşırtmaya, böylece operasyon yapma ve delil toplama imkanlarımıza engel olmaya teşebbüs ediyordu." diyerek çabucak anlattı.

Günter pek belli etmese de fena halde endişelenmeye başlıyordu. Hiç beklenmedik bir şekilde, hiç beklemediği bir yönden fena halde köşeye sıkıştırılmışa benziyordu. Bu adamları şirketine kadar ayağı ile getiren şu aptal Klaus'a duyduğu öfke beynini zonklatıyordu. Yine de soğukkanlılığını bozmadan:

“Peki, biz nasıl yardım edebiliriz?”

“Şanslı bir tesadüf bizim Erhan vasıtası ile Bay Klaus'un ve daha ziyade de sizin benzer konularda bazı çalışmalar yaptığınızı ve uzmanlık sahibi olduğuzu duyduk. Bilgilerinize başvurmak faydalı olabilir sonuca vardık, Örneğin, sizin çalışmalarınız ve varsa elde ettiğiniz sonuçlar şu veye bu şekilde kötü niyetli birtakım şahısların eline geçmiş olabilir mi? Bu konuda çalışan başka kuruluşlar, şirketler, üniversiteler var mıdır, olabilir mi, tanıyor musunuz?”

“İyi düşünmüşünüz, yardımcı olabilirsek ne mutlu. Ancak bahsettiğiniz olaylar, eğer doğru anlayabildiysem benim için de büyük sürpriz niteliği taşıyor. Bizim laboratuvarlarımızda da bahsettiklerinize benzer bazı çalışmaların yapılageldiğini biliyorum. Ancak böyle ve benzeri çalışmalar bilhassa genç mühendislerimiz için zihinsel ekzersiz niteliğinde, amatörce, kafa dinlendirme, boş vakit değerlendirme olgusundadırlar. Sudoku bilmecesi çözer, dama, satranç oynar, gibi yani.

Ticari ve resmi nitelik taşımazlar. İmalat safhasına geçmeden tezgah seviyesinde kalırlar. Eminin ki bütün dünyada daha yüzlerce firmada, üniversitede, laboratuvarda böyle çalışmalar vardır. Berlin'e kadar zahmet etmeden İTÜ veya ODTÜ'ye hatta ASELSAN'a bir uğrasaydınız da olurdu yani.”

Masadakilerin diğer üçü, bu kaşarlı herifin olayı küçümseme stilini hayretle izliyor ve muhtemelen “Puşluğun da üstadlık seviyesi oluyormuş yani!” diye düşünüyorlardı. Ancak Gunter hiç de konuştuğu kadar rahat değildi.

İçden içden büyük sıkıntıyla “Şu iki Türk'e birer milyon dolar versem, işi kapatabilirmiyim acaba...” diye hesaplara kapılmıştı. Türklerin “Çorba parası, sakal..” tabirlerini çok duymuştu, seyahatlerinde.

“El aman!” dedi, Behçet “Aman bizim müdürlerin kulağına gitmesin, bu İTÜ, ODTÜ sözleriniz!” Kendine bedavadan turistik seyahat çıkartmışsın, devletin parasıyla diye kıcımlı tekmelerler vallahi!” nidasıyla puştun puştta ettiğini onun da edebileceğini gösterdi.

Çaylar, kahveler de bitmişti. Erhan ve Behçet ayaklandılar. “Daha fazla vaktinizi almayalım o zaman.” diyerek eller şıkışıp kapıya yöneldiler.

Ancak tam kapıyı açacakken, Behçet sağ eli kapı tokmağında komiser Kolumbo'nun her zaman yaptığı gibi diğer eliyle alnını sıvazlayarak, daha yeni aklına gelmiş gibi:

“Ancak,” dedi, “Söylediklerinizin aksine, çok gelişmiş, profesyonel çapta, tümüyle hazır bir cihaz tam da burada, yani Berlin de mevcut!”. Neyseki her kimseyseler.. o genç(!) mühendisler, tecrübesizlik kurbanı bir küçük hususu unutmuşlar. Evet, şebekeden gelen dijital sinyallerden sanki telefon durmadan ülke değiştiriyormuş gibi gözükse de telefonun ahizesinden yani adi bir mikrofoncukdan gelen çok hafif akustik arka plan gürültüsü hiç değişmiyor.. Yani telefonun kendisi hiç yerinden kılmıdamıyor.. O sesleri amplifiye edip dikkatle analiz ettiğimizde de gördük ki o da Trabant marka eski bir arabanın su tulumbası olarak kullanılan motorunun eksos gürültüsü... O garip aletten de bütün dünyada sadece bir adet mevcut... O da buralarda. Sizin firmanın 20 km kuzeydoğudaki çiftliğinde...”

Gunter ne yapacağını hiç bilmeden hayvansal bir refleks ile masasının çekmecesindeki silaha davranıp, Behçet'e doğruttu. Ancak, artık taraf değiştirme sırasının geldiğini düşünen Klaus omuz başından hamle yapıp silahı kaparak Gunter'e çevirdi.

Tam bu sırada Erhan'ın telefonuna bir mesaj cırtı geldi. Erhan ekranı evvela Behçet'e, sonra Klaus'a sonra da Gunter'e gösterdi:

OPERASYON BAŞARILDI. Doktor ve avukat serbest ve sağlıklıta. Selamlar. Yüzbaşı Wilder.

Behçet "Aranızda Alman polisini nasıl... ayarlayabilirmisiniz, bilemem, ama tavsiyem çok uzun yıllar İstanbul'a hiç uğramayın... bence..." dedi ve Erhan'a yol göstererek... kapıdan çıktılar.

*****

Granville aydınlığına alışmak için gözlerini kırıştırdıktan sonra Yüzbaşı Wilder'i karşısında görünce hemen boynuna sarılmak istedi fakat beklediği reaksiyonu göremeyince bir adım geri durup aklınca sert bir asker selamı verdi. Zaman zaman Paris'teki Wilder grubu irtibat bürosunda sivil kıyafetli olarak da olsa görmüş olduğu kurtarıcısını hemen tanımıştı. Yüzbaşı da onu tanıdı. Fazla yüz vermeden tıbbi buz kutusunun nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Granville Rudolph'un ofisini işaret etti.

Bu arada Doktor Selda'nın kapısı da açılmıştı. Doktorun odası biraz daha konforluydu yani lavabosu ve demir parmaklıklı da olsa küçük bir penceresi vardı. Bu sebeple olayların birazcık da olsa farkında idi. Subay ve Centilmen kurtarıcısı sıkı bir asker selamı çakarak:

“Amerikan Hava Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Wilder emrinizde Madam!” tekmilini verdi.

Dame de Sion ve Sorbonne mezunu Dr. Selda duruma uygun reveransı yaparak:

“Teşekkür ederim Komutan, Dünyanın neresindeyiz, söyleyebilirmisiniz, lütfen?”

“Almanya, Madam, Berlin civarı... Wiesbaden'den geldik...Eşiniz Dr. Zeki Bey ile irtibat halindeyiz...”

“Arızalı Helikopter mizanseniniz çok başarılıydı... Tebrik ederim...”

“Eşim tiyatro yönetmenidir... O hazırladı...”

“Memnun oldum...”

Avukat Granville mevcut şartlar altında böyle sakin ve soğukkanlı sohbete kulaklarına inanmayarak izliyor ve aklınca bir an önce kumandayı ele almayı ve etrafa düzen vermeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Tekrar Rudolph'un odasını işaret etti.

Dördü birden oraya yöneldiler. Granville hala radyötere bağlı olan Rudolph'a bir tokat aşkedi bundan böyle sadece kendi akranları ile oynaması tavsiyesini verdi. Sonra Yüzbaşı'ya bir köşede duran tıbbi buz kutusunu işaret etti. Komutan da ona "Kutuyu al ve derhal helikoptere yollan!" talimatı ile karşılık verdi.

Doktor Selda'nın Turkcel telefonu Rudolph'un masasının üstünde pek de şarj aletine benzemeyen, kabin bagajı valizi büyüklüğünde çift antenli bir alete bağlı olarak duruyordu. Selda biraz alaycı fakat kibar bir tavırla Rudolph'a dönüp "Telefonumu alabilirmiyim?" diye sordu. Alman köylüsü Rudolph böyle bir tavırdan birşey anlayamadan başıyla işgüzarca bir "ja bitte" işareti verdi. Yüzbaşı USB bağlantısını çözüp telefonu Selda'ya verirken "En azından delil teşkil eder." diyerek valizi de kendisi aldı. Hep beraber tekrar çalışmaya başlayan helikoptere doğru yürürken Wilder kendi telefonu ile Erhan'a "OPERASYON BAŞARILDI" mesajını yolladı.

Helikopter Wiesbaden'e doğru yola çıkarken yardımcı pilot koltuğunda oturan Dr. Selda, Pilot Yüzbaşıya "Yabancı bir ülkedeyim ve bir pasaportum bile yok!" diye endişesini belirtti.

Pilot "Zıyanı yok Madam," dedi. Askeri hava meydanları arasında pasaport sorulmaz. Yarım saat içinde Wiesbaden' den çift koltuklu bir modifiye F16 ile kalkarsak "İki saat sonra sizi Karamürsel ya da Çiğli alanlarından birine teslim ederim. İncirlik sanırım İstanbul'a biraz daha uzak." dedi. Dr. Selda "Çok acele etmeyin Yüzbaşı," dedi. "İstanbul trafiği malum. Kocam üç saatten erken Karamürsel'e ulaşamaz."

*****

Cihangirde mükellef bir apartman katında, en belli başlı insan ticareti mafyalarından birinin İstanbul merkezinde alıcı ve satıcı tarafların “müşteri temsilcileri” arasında hararetli bir pazarlık hüküm sürmekte. Satıcı tarafın temsilcisi kod ismi ile bayan Menekşe, müşteri tarafının temsilcisi ise mösyö Artin, bu da tabii ki yine bir kod isim. Pazarlık konusu: emekli bir müzik öğretmeni Bay Hasan Tosyalı.

Menekşe Hanım : Bir ilerleme kaydettik. Güzel bir ipicumuz var. İşe yaracağını düşünebiliriz. Ancak biraz sabırlı olmamız gerekiyor. Üç gün kadar.

Artin Bey : Üç gün çok uzun... Hemen harekete geçmek emri geldi... Çok yukarıdan... Teklifimizi iki misline çıkarabiliriz. Ancak biliyoruz ki aynı projenin bir çok *takipçisi* var. Bankalar, Şirketler, araştırmacılar, gizli servisler, bazı silahlı kuvvetler vs. Hepsi de böyle bir zekanın, hafızanın ve yaşına rağmen gösterdiği olağanüstü performansın kaynağını bilmek, öğrenmek istiyorlar. Başkasına kaptırmayı göze alamayız.

Menekşe: Tabii ki biliyorum. Bize müracat edenler de pek çok. Eski ve yeni büyük, çok büyük müşteriler. Fakat elimdeki ipicu çok sağlam gibi. Sadece biraz sabır gerekiyor. Sizi tercih ettiğimizden çok memnun olmalısınız.

Artin: O zaman bana daha çok bilgi verin. Nedir bu sağlam ipicu?

Menekşe (hınzırca gülümseyerek) : “Ticari sırdır, anlarsınız.”

Artin : Sırlar bile satılıktır.

Menekşe : “Fiyatını verene.”

Artin : “Verdim, gitti.”

Menekşe : “Konuştuğumuz full meblağı isteriz, lakin o zaman bütün operasyonları ve riskleri kuruluşunuz devralır, biz gerisine hiç karışmayız.”

Artin cep telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi. Gelen cevap olumlu idi.

Artin : “Sizi dinliyorum, nedir bu ip ucu?”

Menekşe : “Dostunuzun şu andaki pozisyonunu henüz tespit edemedik. Fakat iki gün sonrası için yapılmış bir özel uçak rezervasyonu tespit ettik. Konumuz icabı seyahat sektörü ile yakından ilgiliniz. Sayın Hocamızın adına Antalyalı çok zengin bir iş adamı tarafından yaptırılmış bu rezervasyon, bir ay kadar önceden. Uçuştan sonraki bir hafta boyunca aynı iş adamı Antalya'daki otellerinde altıyüzden fazla süit ve odayı kendi misafirleri için ayırtmış. Meğerse adamın kızının düğünü varmış ve hanım kız sevdiği bütün eski hocalarının düğününe davet edilmesini arzu etmiş. Hasan Bey ta 20 sene önce Antalya'da ortaokul müzik öğretmenliğini yapmış bu gelin kızımızın.”

Artin : “Güzel, fakat Hasan Hoca'nın bu davete icabet edeceği ne malum?”

Menekşe : “Biraz evvel anlaştık ya, işin o tarafı sizin riskiniz. Ayrıca Hoca'ya en küçük bir zarar verilmeyeceğini, kendisinden her ne istekte bulunulacaksa, tamamen kendi gönlüne ve iradesine bırakılacağını da garanti etmiş bulunuyorsunuz. Aksi takdirde fena halde bozuyoruz ve bizim kolumuz tanığınız herkesden daha uzundur. Aynı kural düğün sahipleri ve bütün diğer misafirler için de geçerli.”

Artin : “Anlaştık. O halde sizden yegane talebim, Uçuş ve Otel rezervasyonu detaylarından ibaret. Merak etmeyim Antalya'da da bizim de çok yakın ve geniş çevremiz vardır. Karıncayı bile incitmeyiz.”

Menekşe bunun üzerine önünde bir iki fare tıklamasından sonra bitişideki masadaki bilgisayar yazıcısından çıkan birkaç sahifeyi alıp Artin'e uzattı. Kağıtlara kısaca bir göz atan Artin vedalaşmaya bile lüzum görmeden odayı terketti.

Kapıdaki iki korumadan kadın olanı başını uzatarak, yeni bir ziyaretçinin salonda beklediğini anons etti. Menekşe “Buyursun” dedi.

Yeni gelen de aynı Menekşe gibi, değme güzellik kraliçesini gölgede bırakacak cinsden bir afetti. İki kadın karşı karşıya iki akrep gibi süzüştüler. Gelenin kod adı Elisa idi ama o sadece tek kelime ile, “Mossad” diye tanıttı kendini. Yer gösterilmeyi beklemeden masanın önünde sağ taraftaki koltuğa oturdu.

Elisa : “Herkesin konuştuğu bir adres var ya. Sizler ulaştıysınızdır diye duyduk. Ben o adresi istiyorum. İyi para öderim. Hatta açık çek.”

Menekşe (gülümseyerek) : “Çok güzel olurdu. Fakat maalesef satıldı işte o adres.”

Elisa' nın elinde sihirbaz mendillerinden çıkan beyaz güvercinlercesine, namlusu Menekşeye çevrilmiş küçük, plastik görünümlü bir tabanca belirdi.

Elisa : “Kurşunla vurulup, ölmekten zerre kadar korkmayacağını biliyorum ama bu KEZZAP, güzel yüzünü zombi kıçından daha çirkin hale getirir.”

Menekşe (acı acı gülümseyerek) : “Sizinle pazarlık edilmez. Ne yapalım. Umarım demin çıkan müşteri sizden daha insaflıdır. Doğru dürüst bir silahla vurur beni temizcesine,” dedi.

Yazıcıyı tekrar çalıştırıp birkaç sahife de Elisa'ya uzattı. Elisa'nın uzattığı çek açık değildi ama yine de küçük bir devletin bütçesi ile yarışabilecek bir meblağdaydı. El sıkışmadan ayrıldılar. Menekşe “Parmakları ne kadar uzunmuş bunun, güzel piano çalar diye düşündü.”

*****

Elisa'nın incelediği ilk doküman detaylı bir uçak kiralama anlaşmasıydı; Verilen tarihte İstanbul'dan Antalya'ya 59 yaşında Hasan Tosyalı, 53 yaşında Cemil Uzmankul, 39 yaşında İsmet Köksalan ve sonuncu şahsın 36 yaşında ki eşi Esra 6 kişilik çok lüks bir özel uçakla götürülecekler ve bir hafta sonra aynen geri getirilecekler. Yolcuların İstanbul'daki adresleri de kaydedilmişti.

Hasan Bey için verilen adres zaten sürekli kontrol ediliyordu ve olayın başından itibaren boş olduğu Elisa'nın bilgisindeydi.

Cemil Bey biraz uzakça, Ömerli'de. Ancak Bay ve Bayan Köksalan'lar ise sadece iki sokak ötede Cihangir, Kadiriler yokuşunda bir apartman dairesinde ikamet etmekteydiler, eldeki dokümana göre. Elisa “bir bakmaya değer...” diye düşündü. Aralarında bir bağlantı olabilir, bu dört kişinin.

Diğer sahfelerde ise aynı dört şahış için Antalya'nın en lüks otellerinden birinde aynı katta ayrılan 4 suit odanın detayları yazılıydı.

*****

Bu gece Köksalan çiftinin evlilik yıldönünü. Öyle Boğazda balık yemeğe sonra ünlü eğlence yerlerinde takılmaya müsait değil bütçeri iki devlet okulu öğretmeninin. Program bu kısıtlı bütçe uyarınca yapılmış: Öğle yemeğinde Beyoğlu Saray muhallebicisinde tavuklu pılav ve ayran, takiben Atlas sinemasında yirmi sene sonra tekrar gösterilen “Güney Pasifik” müzikali, çıkışta Balık pazarında birer çubuk midye tava ve arjantin fıçı birası, arkasından İnci pastanesinde şam fıstığı dondurmalı profiterol ve günün zirvesi Emek sinemasında çok sevdikleri “Cabaret” müzikalinin yeni çekimi.

Aslında azıcık biradan bile çok kolay çakırkeyif olabilen Esra midyelerini sıyırmakta iken yarı şaka bir “kıskançlık” mizansenine girişti. “O şımarık kızın düğününe filan gitmem...” diyordu. “Gözü hep senin üstündeydi. Bilmiyorsun sanki... Kaç kere duydum, biz yanından geçerken arkadaşlarına “Ne yakışıklı adamlar var yarabbi” diye iç çekerek aslında bize laf attığını...”. Şimdi hala aklı sıra bana hava atacak.

“Peki ama,” dedi İsmet Bey. “Babasına ayıp etmiş olmazmıyız? Adam kaç fakir öğrenciyi okuttu, doktor, mühendis, profesör yetiştirdi...”.

Sonunda hemen Beyoğlu Sabuncukis çiçekcisine, düğün salonuna teslim edilmek üzere bir çiçek sepeti hazırlatıp, çok yoğun işleri dolayısıyla mutlu olayda hazır bulunamayacaklarını bildiren bir özür notu ilişitirdiler. Böylece dünya sulhu yeniden tesis edilmiş oldu.

Nostaljilerin Emek sineması 2113 yılında yıkılıp yerine AVM yapılmaktan son anda kurtarıldıktan sonra güzelce aslına uygun restore edildi. Koltuk numaraları bile aynı. Sadece ses ve ışık sistemleri son teknoloji. Heyecanla bekliyorlar. Bir ay evvel Şehir Tiyatrolarındaki Türkçe sahnelenmesin tadı hala damaklarında.

Son bir kararla Profitero ziyafetini sinema çıkışına bıraktılar. Dolu mide ile müzikal izlemek belki çok keyifli olamayabilirdi. Hem de midye ve biranın tadları damaklarında biraz daha uzun zaman kalsaydı bari. Filmin başlangıç saatini beklerken vitrinleri dolaşarak zevkli vakit geçirdiler.

Emek'ten bu sefer de müzik şarhoşu olarak çıktıklarında birbirine birer küçük yıldönümü hediyesi de aldılar. Kitap ve CD. Profiterol enfesdi.

“Cabaret” filminin müzik ve danslarını kendi yetenekleri çapında tekrarlayıp taklit etmeye çalışarak neşe içinde yokuş aşağı evlerine yürürken gelip geçenlerin meraklı bakışlarına aldırış bile etmediler.

Mütevazi binada komşuluklar en az yirmi senelikti. Yedek anahtarlar hep komşularda bulunur gereğinde birbirlerinin kuşları, balıkları, kedileri beslenir, çiçekleri sulanırdı. Bu bakımdan kapıdan girip ışığı açınca ayakkabı dolabının üstünde duran büyükçe kurye zarfı fazla bir şaşkınlığa neden olmadı.

Zarfin arkasına kapı komşusu Perihan Teyze gerekli izahatı ince ince not etmişti. “İki-üç kere aradım telefonunuz kapalı idi. Doğal gaz şirketinden geldiler. Dairenizde gaz kaçağı aradılar. Bir şey yokmuş. Onlar buradayken pek de güzel bir kurye kız bu zarfı getirdi. “Siz bu akşam geç gelirsiniz, beni uyandırmayın.” diye buraya bıraktırdım. İnşallah iyi bir haberdır. İyi geceler. Perihan.”

Zarfdan çıkanlar zarfın kendisinden daha hayretengiz oldu. Bir gün sonrası gidiş bir hafta sonrası dönüş için isimlerine British Airways Business Class iki Londra bileti, Grosvenor otelde aynı tarihler için peşin ödenmiş full pansiyon rezervasyon, bin Sterling'lik bir banka çeki ve bir mektup. Mektup da diyorlar ki :

“ Ellinci kuruluş yılı kutlamalarımız dolayısıyla çekilen kurada ilişikteki hediye sizlere isabet etmiştir. Müşterimiz olduğunuz için tekrar teşekkür eder, her ikinizi aramızda görmeyi sabırsızlıkla bekleriz.

İMZA: His Master Voice Music Store, Oxford Street, London

NOT: Adresinizi tespit ederken yapılan bir yanlış yüzünden bu haberi vermekte hayli geçikmiş olduk. Vakit darlığı yüzünden bir zorlukla karşılaşırsınız problem olmaz. Uçak ve Otel rezervasyonlarınız ileri bir tarihte de geçerli olacak şekilde yaptırılmıştır.”

İsmet Bey “Bir yanlışlık var herhalde...” diyerek zarfın üstünü tekrar okudu. Herşey harfi harfine doğrudu.”

Esra “Tabii yahu..” dedi, “... geçen sene Londra'ya yaptığımız gurup seyahati sırasında bu harikulade dükkandan sadece bir CD alabilmiştik ya... eh kırk yılda bir şans bize gülmüş işte!”

İsmet “Vay canına, rüyam da görsem, inanmazdım, vallahi.”

Esra “İyiki birer hafta izin almışız, bak nasıl denk geldi.”

İsmet “Sen de o zaman dua et Şennur'a ...” diyecek oldu, fakat “...neme lazım..” diye düşünerek çenesini tutmayı başardı.

Esra seyahat planını yapmaya başlamıştı bile. Çok sevdiği Londra'yı vaktiyle orada geçirmiş olduğu öğrencilik günlerinden dolayı epey iyi tanırdı. Aklına pasaportları geldi. Geçerlilik tarihleri dolmuş mudur sakın endişesine kapıldı. Bu cins evraklar hep salondaki televizyon altlığının çekmecesinde dururdu. Hemen gidip baktı. Yeşil pasaportlarının daha birer yıldan fazla geçerliği vardı.

Ancak başka bir şey aklına takıldı. Geçen yılki gurup halinde ki Londra seyahatleri sonunda elinde sadece yepyeni bir iki Sterling'lik banknot kalmış onu da inşallah tekrar gelmemize uğur getirir ümidi ile ikiye katlayıp pasaportunun arasına yerleştirmişti. Bu gün öğleden sonra evden çıkarken Beyoğlu'nda yankesici illetine maruz kalırım endişesi ile hüviyet olarak yanına sadece araba ehliyetini almış ve nüfus cüzdanını kendi pasaportu arasında evde bırakmıştı. O sırada banknot'u tekrar orada görünce kendi kendine gülümsemiş sonra da bu günlerdeki tatsız mali durumlarını düşünüp yüzünü buruşturmuştu.

Şu anda ise ne banknot ne de nüfus cüzdanı sadece birkaç saat önce görmüş olduğu yerlerinde yoktu. Tekrar baktı. Evet, iki sterlin çekmecenin içine düşmüş fakat nüfus cüzdanından bir eser görünmüyordu.

Kocasına durumu izah etti. Beraber tekrar baktılar. Neyse ki pasaportlar burada diye düşündüler. Gün o saate kadar çok güzel geçmişti, ne olduysa oldu, şimdi dert etmenin gereği yoktu. İsmet "Boş ver şimdi kafana takma, artık eskisi gibi kimse bir tek nüfus cüzdanı ile sahtekarlık yapamıyor. Her şey internette kayıtlı, yarın sabah bir kere daha ararız, bulamazsak kayıp ilanı verir, yenisini çıkartırız. Şimdi, gel yatağa da bu günü bize yakıştığı şekilde kapatalım." dedi. Ve söylendiği gibi yaptılar. Sonunda çok yorgundalar ve hemen uyudular.

Ertesi sabah uyandıklarında ilk işleri tekrar söz konusu çekmeceye bakmak oldu. Nüfus cüzdanı yerli yerinde duruyordu. Esra biraz düşünüp "Herhalde sıcaktan pasaportun sayfaları birbirine yapışmış, bira tütsülü kafayla göremedik herhalde..." dedi. Halbuki içtikleri birer arjantin biranın üstüne dört saatten fazla geçmişti.

*****

İsrail Kültür ataşesi Mossad'cı Elisa'nın olaylara yaklaşım tarzından memnundu. "Apartmandan doğal gaz kokusu geliyor!" diye sahte ihbar telefonu yapmışlar, Hemen yetişen ekip gaz kaçağı kontrollerini yapmakta iken ve komşu kadın Perihan hanımın o telaş arasında dikkati dağılmışken kurye kız numarası ile hedef apartman dairesine sızmıştı, Yaşlı kadının bir aralık masa üzerinde bıraktığı kapı anahtarının balmumu kopyesini çıkardıktan sonra daire içinde saklanmış, doğal gazcılar ve komşu kadın gittikten sonra rahatlıkla evdekilerin yaşam hikayeleri hakkında bulabildiği evrakları incelemiş,

Esra hanımın nüfus cüzdanını eliyle koymuş gibi bulup yanına almış ve daireyi sessizce terkederek gittiği yakındaki konsolosluga ait Taksim'deki bir "hizmet" binasındaki özel makinalarla hem elindeki balmumu kalıptan bir anahtar imal etmiş, hem de nüfus cüzdanının aslından fark edilmeyecek bir kopyesini hazırlamıştı.

Sabaha karşı herkes mışıl mışıl uyurken tekrar apartmana intikal etti ve nüfus cüzdanını eski yerine iade etti. Fakat yine de kendi kendini azarladı. Çünkü ilk başlangıçta iki Sterling'lik banknotu farketmemiş ve sonradan hangi pasaportun arasından düştüğünü bilemediği için çekmecenin içinde rastgele bir şekilde bırakmıştı.

Evdeki insanların gece yarısı nüfus cüzdanı derdine düşmesi ihtimalini de "Bu kadarına bizim meslekte hesaplanmış riziko denir..." demekle geçiştirdi.

Ateşeyi bir kere daha uyardı: "Hem cinslerimi iyi bilirim, Londra seyahati yemlemesinin işe yaramama ihtimali çok az. Ancak yine de gözünüz üstlerinden ayrılmasın, icabında bir trafik kazası(!) düzenlemek gerekebilir, ne yapalım o kadar İngiliz parası harcadık, günah bizden gitti."

*****

Özel uçağının yolcu bölümü altı kişilik yüz yüze bakan üçerlik iki sıradan oluşuyor. Arada salon düzenlerinde “Kahve masası” tabir edilen cinsden alçak bir masa var. Kokpit ile yolcu bölümü arasında uzun boylu hosteslerin kullanımına uygun tasarlanmış mutfak, lavabo ve saireden oluşan bir servis bölümü var. Uçağın esas girişi bu servis bölümünden. En arkada ise hem yolcu bölümünden hem de dışarıdan girilebilen ikinci bir servis ve bagaj bölümü var. Antalya'ya gitmek için kiralanmış. Uzun boylu, İskandinav tipli, sarışın , çok hafif aksanlı fakat çok düzgün Türkçe konuşan hosteslerinin göğsündeki isim etiketinde “Esra” yazıyor.

Hasan ve Cemil Beyler kısa bir tereddütten sonra arka sıradaki iki koltuğa karşılıklı oturdular. Henüz emniyet kemerlerini bağlamaya çalışmaktaydılar ki Hostes Esra 30-35 yaşlarında, dolgunca fakat çok düzgün vücutlu, esmer ile kumral arası buğday tenli, kısacası Sophia Loren'nin “The boy on a Dolphin” filminde canlandırdığı balıkçı kız karakterinin bir miktar minyoncası üçüncü bir yolcuyu içeri buyur etti. Hasan ve Cemil özel uçak yolcuğu için acemice sayılacak saygı tavırları ile ayaklandılar.

Yeni gelen bayan en ön sağ koltuğu işaret edip “Burası uygun mu?” diye hostese sordu. Centilmenler minyon Sophia'nın yerine oturmasını bekledir, sonra tekrar yerleşip hostes hanımın da yardımı ile kemer bağlama uğraşına kaldıkları yerden devam ettiler.” Başarı sağlandıktan sonra Hostes kendi bölümüne geri döndü

Beş dakika sonra, sanki hostesimizin kısa saçlısı görünümde, kadın mi erkek mi olduğu kolay anlaşılamıyan pilot içeri girip yolculara hoş geldiniz dedi ve kalkışa hazır olduğunu bildirdi. İsim etiketinde “Saatçi” yazıyordu. Başıyla selam verip kokpite döndü. Böylece Hasan Bey sağ taraftaki bayan ile aynı sırada, --aralarında bir boş koltuk-- Cemil Bey ise karşı sırada, --boş koltuğun karşısındaki orta koltukda-- oturuyor oldular.

Karşılıklı gülücükler eşliğinde tanışma faslı başladı. Minyon tipli hanımefendi kendini “Esra” diyerek takdim edince gülüşmeli bir sürpriz faslı yaşandı. Esra Hanım “Pek de tesadüf sayılmaz efendim!” dedi “Doğduğum senelerde pek popüler bir isimmiş bu 'Esra', her halde hostes hanım ile aynı yaşlardayız.”.

Yolcu Esra'nın çok hafif baharat ve gül ve karanfil kokulu parfümü olsa olsa vaktiyle Sophia'nın meşhur ettiği “Bandit” olmalıydı.

Uçak kalkış pistine yanaşıp havalanmaya geçti. Hostes Esra ortaya soğuk etler, Fransız peynirleri ve ekmek çeşitlerinden oluşan bir tepsi ve yolcuların her birine birer servis takımı getirdi. “Ne içersiniz?” diye sordu. Hasan Bey etraftaki lüksden biraz şırmış şekilde, yan gözle Yolcu Esra'ya bakarak “Bir kadeh rakı alabilirmiyim?” diye sordu. Esra'nın cevabı “Sizleri bilmem ama ben kesinlikle alırım!” oldu. Cemil Bey de onlara katılınca hostes hanım bir-iki dakika içinde ortadaki soğuk et, fransız peyniri tepsisini kaldırıp yerine buz üzerine yatırılmış beyaz peynir ve dilimlenmiş kavun çeşitleri ihtiva eden yeni bir tepsi ile kristal bir sürahi içinde rakı, yanında gümüş maşası ile küçük bir kovada buz küpleri, ilave bir sürahi su ve kristal bardaklar getirdi. Cemil Bey “Esra Hanım kızımızın eli de pek çabukmuş, maaşallah!” dedi, bir yandan da utanıp mahcupca özür dilercesine Yolcu Esra'ya baktı. Esra ise “Anladım canım...” manasında iç ısıtan bir tebessüm ile cevap verdi.

Buzlu rakılar yuvarlandıkça muhabbet koyulaştı. Cemil Bey kafayı çok kolay buldu. “Ölümüöp..” filan diyerek hostes bayanı da baştan çıkartarak yanı başına oturttu. Hostes Esra önce Cemil Bey'in bardağından yudumlayarak işe başladı sonra içeriden bir bardak da kendine getirdi. Yolcu Esra “inşallah sıra pilotta değildir...” diye için için gülüyordu. Ne kadar sevimliydi bu Türk milleti.

Elisa, Esra rölünü çok kolay ve severek oynuyordu. Cihangir'deki apartmanda saklandığı saatlerde bulabildiği albümleri ve hatıra defterlerini filan karıştırarak epeyce bilgi derlemişti. Bir düğün davetine gidildiğini biliyordu ve düğün sahipleri hakkında da internetten ve gazetelerden yeterli fikir edinmişti. Albümlerden çaldığı birkaç fotoğrafı ve geçerli teknolojileri kullanarak Esra'ya yeter ölçüde benzeyen bir yüze sahip olmuştu. Vücut yapıları da zaten aynı gibiydi. İlaveten aradan geçmiş olan bir sürü sene de düşünülürse ikisi arasındaki küçük farkların hiç kimsenin dikkatini çekecek boyutta olmadığından emindi, iş ki orijinal Esra'yı iyi tanıyan birilerine müşterek hatıralar konusunda bir açık verilmesin. Elisa'nın öylesine bir durumu kolayca atlacak kadar teatral kabiliyet sahibi olduğundan şüphesi yoktu.

Üç öğretmen yolcu, öğretmenlik hatıralarını pek paylaşamadılar. Zira gelin adayı kızın hocalığını yaptıkları dönemler hep değişik yıllara tekabül etmekteydi. Kendi hizmet dönemleri arasında da bir çakışma bulamadılar. Ancak müşterek tanıdıkları olan birkaç hocayı bulabildiler.

O günlerde çok yoğun olan siyasi gündem yüzünden Hasan Bey'in Süreyya Operası olayı sokak gündeminden düşmüş ve profesyoneller dışında herkes kendine göre bir izah şekli bulmuştu. Hasan Bey de zaten bıyığını filan traş ederek oldukça bir miktar görünüş değişikliği yapmıştı. Esra rölündeki Elisa da Hasan Bey ile bu Hasan Bey arasındaki ilişkinin, yani ikisinin de aynı kişi olmalarının hiç farkında değilmiş gibi davranıyordu. Aksi halde planladığı yakınlaşma konusunda şüphe çekici bir durum hasıl olma ihtimali doğardı.

Aldığı emir kısa ve sarihdi: Hasan Bey'den hamile kalmak!.

Nasıl, nerede, ne zaman? Belirtilmiyor. Sadece birazcık da doku örneği. Doku örneği, kolay, kökü ile çekilmiş birkaç saç teli yeterli. Ama hamile kalmak? Gerçi emirle hamile kalan ilk kadın asker olmak durumunda olmayacaktı da. Hitler'in insan haralarını unutmamak gerekirdi.

Ancak burda kendisine yardım edecek kimse yoktu, herşeyi tek başına ayarlamak zorundaydı. Ayrıca acele etmesini gerektiren önemli bir sıkıntı vardı. Aylık yumurtlama periodu itibari ile hamile kalabileceği günler sadece üç veya dörtten ibaretti. Diğer taraftan bu hususda kullanabileceği metod konusunda elindeki seçenekler pek de az değildi:

- Uçağı kaçırıp adamı hapseder, kendisine aşık olmasını bekleyebilirdi (Stockholm Kompleksi Metodu).
- Adamı öldürür prostatını çıkartır, santrafüjden geçirir, özel bir enjektör ile kendisine zerkedebilir,
- Adamı öldürmeden açık ameliyatla prostatını çıkartır, santrafüjden geçirir, özel bir enjektör ile kendisine zerkedebilir,
- Adamı öldürmeden kapalı metoda prostat sıvısını pipetle çekebilir, santrafüjden geçirir, özel bir enjektör ile kendisine zerkedebilirdi,
- Adamın orgasm olmasını sağlar, idrarını santrafüjden geçirir, özel bir enjektör ile kendisine zerkedebilirdi. Tahribatsız prostat ameliyatı olmuş erkeklerin isterlerse bu metoda baba olabildiklerini biliyordu.
- Ya adamın prostatı önceden radikal metoda zaten alınmışsa... o zaman doğrudan hayalarını çıkartıp santrafüjden geçirip, özel bir enjektör ile kendisine zerketmesi gerekecekti. Aslında o zaman daha taze spermler kullanacağından başarı şansı daha yüksek olurdu.

İşin avantajlı bazı yanları da yok değildi. Bebek doğana ve büyüyene kadar en az iki üç sene devlet tarafından el bebek gül bebek bakılacak, mutad tehlikeli görevlerden uzak durup rahat edecekti. Seçenekleri bir daha zihninden geçirdi. Aslında bir tane daha vardı. Naturel ve olağan yoldan.

Adam aslında biraz ileri yaşına rağmen oldukça yakışıklı ve karizmatik sayılırdı. Gözleri de Elisa'nın cömert dekoltesi ve beyaz dizleri arasında gidip gelmiyor değildi. Türklerin "Eski kulağı kesikler.." dediği cinsden yani. Bebeğin sağlıklı doğması için de belki en doğru seçenek naturel ve olağan yol olmalıydı. Yarım karar verir gibi oldu. Lavobaya geçip makyajını ve kulak arkası parfümünü tazeledi, dudaklarını özel bir ruj ile biraz ıslattı, eteklik yırtmacından ve gömlek dekoltesinden birer düğme daha gevşetti. Yerine döndüğünde karşısında oturan Cemil Bey'in yüz ifadesini inceleyip aldığı yeni tedbirlerin ne kadar işe yaradığını kestirmeye çalıştı. Netice de Cemil Bey de hedefi ile aşağı yukarı benzer özellikler taşıyan bir erkek.

Ancak bu arada başka bir şey dikkatini çekti. Cemil Bey'in sol kulak memesinden çenesine ve boynuna doğru ince bir kan sızıntısı vardı. Hemen müsaade isteyip çantasından bulduğu ufak bir poşeti açarak içinden çıkan bir ıslak tampon ile yaraya pansuman yaptı ve kanamayı durdurdu. Cemil Bey ise bu olayın bu günlerde ara sıra tekrarlandığını belirtti. Hostes hanım Antalya'da tanıdık bir doktorun ismini vererek gidip bir ona danışmasını salık verdi.

Bu arada pilot yaklaşım anonsunu yaptı ve birkaç dakika sonra da inişe geçti. Pistin sonunda beyaz bir limuzin bekliyordu. Limuzinin şoför mahalliden çıkan sivil kıyafetli bir delikanlı Hasan ve Cemil beylerin ellerini öpmeye davranınca kısa bir şaşkınlık yaşandı. Yakışıklı delikanlı "Hüdaverdi, hocalarım..." dedi, "Hani o boyaların ziyancısı, karga sesli, detone, haylaz Hüdaverdi!". Hatırlamış gibi yaptılar, ellerini öptürüp yanaklarından öptüler. Hüdaverdi Eliza Elsa'nın ise ellerini avuçlarına alıp, yanaklarına birer buse kondurarak "Sizin öğrenciniz olamadım, Hocam... siz geldiğinizde üniversiteye başlamıştım... ..nişanlım, sizde de eşinizde de okudu, ikinizi de çok sever." dedi. Bir yandan da "Nerede bu kadının kocası?" diye düşünerek uçağın kapısını gözlüyordu. Mesajı alan Elisa "Ah, bilmez miyim, ama İsmet gelemedi, yurtdışında herhalde, şey, aslında iki yıl oldu, maalesef biz ayrıldık!" diyerek vaziyeti toparladı.

“Nişanlım derken...” dedi Cemil Bey, “...yoksa damat bey de sen mi oluyorsun?”. “Tabii ya hocam..., davetiyeyi okurken yakıştıramadınız herhalde...” dedi, “Gerçi ne ressam olabildim ne de müzisyen ama hasbelkader bir Makine Yüksek Mühendisi olup çıktım işte...” . Sonra da Amerikan malı lüks limuzini işaret edip “Şimdi de şu çakar-almazı imal eden fabrikanının teknik müdürlüğünü yapıyorum... Michigan'da!”.

Birazcık geç de olsa alaycı hocalarından intikamını almış olmanın zevkiyle önünü tekrar ilikleyip boyun kırarak limuzinin arka kapısını açıp yol gösterdi. “İki ayrı yerden rezervasyon yaptırđım,” dedi haylaz Hüdaverdi. Biri hani şu 'Wow!' denilen beş-altı yıldızlılardan, öbürü Kaleiçi'ndeki butik pansiyon Ali Paşa Konağından'dan... Hangisini tercih edersiz ?” diye sordu. “Aman Kaleiçi olsun...” dedi, Antalya'yı iyi bilen Cemil Bey. “Şehrin göbeğinde rahat mı rahat bir yerdir. Yemekleri de enfesül nefis... vallahi çok iyi gelir.. boş ver sen beş yıldızlıların hercümercini..”

Bagajlarını uçaktan teslim alan iki görevliye de “Ali Paşa..” diye gerekli komutu veren damat adayı kemal-i ciddiyet yola koyuldu. Limuzin uçağın içiyle tamamen aynı düzendeydi, ve Sürpriz, Sürpriz... hostes Esra nasıl ettiyse onlardan evvel gelip yerleşmiş olduğu şöforün sağındaki içeri doğru dönük koltukda çay kahve servisi hazırlamaktaydı. Yolcuların anlık şaşkınlığının farkına varan Hüdaverdi. “Efendim, haddimiz olmayarak, uçak da bize ait.. Esra hanım da sekreterimin sekreteri olur aynı zaman da.. İstanbul'a dönüp evlerinize teslim edinceye kadar sizlerin hizmetinde!” dedi.

Bavulları onlardan evvel gelip odalarına yerleştirilmişlerdi bile. Hostes Esra da onlarla aynı kattaki bir odada kalıyordu. Bütün odalar aslında mutfaklı, jakuzzili, oturma bölümlü yani tam teşekküllü birer suit tarzındaydılar. Püfür püfür çalışan klimalar Antalya'nın kavurucu sıcağını başarı ile dışarda tutuyordu. Cemil Bey rakıyı biraz fazla kaçırdığını düşündüğünü belirterek akşam yemeğine kadar istirahatata çekildi.

Hasan Bey, yarım saat kadar dinlenip odaya adapte olmuştu ki aniden karnının açtığını hissetti. Henüz yemek saati olmadığı için ne yapabileceğini düşünürken kapısı hafifce tıklandı. Gelen Elisa Esra idi. Sanki birilerinin duymasından çekinir gibi fısıltılı bir ses ile : “Var mısınız bir ara öğün dondurmali künefeye, gelirken sokağın başındaki baklavacı dikkatimi çekti, çok enfes kokular geliyordu...” diye çapkınca göz kırpyordu. Hasan Bey, Cemil Bey'in dinlenmeye çekildiğini hatırlatınca “Ona tatlı rüyalar, canım...” dedi. “Bence rakıyı değil sekreter'in sekreteri küçük hanımı fazla kaçırdı, bırakalım yansınlar kendi dertlerine...” deyince Hasan Bey'de çekti odasının kapısını, düştü Elisa Esranın peşine.

Dondurmali künefeler hakikaten nefisti. Baklavacı para filan almadı. Anlaşılan bütün Antalya esnafı bu özel misafirler konusunda tembihliydi. Kale kapısına döndüklerinde Hasan Bey daha “Peki, şimdi...” diyemeden Elisa “Tepeden aşağı limana kadar yürüdük mü künefeler derhal hazmolur...” diyerekten elinden tuttuğu gibi çekti kır saçlı adamı kendine, girdi koluna. Arnavut kaldırımli sokaklardan yokuş aşağı limana doğru kah kol kola kah el ele neşe içinde indiler. Görenler daha bu sabah tanışmış olduklarına kesinlikle inanmazdı. Havanın karamasına daha iki-üç saat vardı. Aniden küçük bir tekne kiralayıp denize açılma hevesine kapıldılar.

Telefon edip Hostes Esra'ya durum raporu verdiler. Cemil Bey uyanmıştı. Alışverişe çıkıp boya takımları satın almak istiyordu. Müstakbel gelin hanımın “öğrencilik yıllarındaki” simasını hatırlamış ve “o zamanlardaki görünüşündeki” bir portresini yapıp düğün hediyesi olarak vermek istiyormuş.

Hasan Bey o ana kadar herhangi bir düğün hediyesi düşünememişti. Liman civarındaki bir antikacıda el yapımı en az yüzelli senelik bir müzik kutusu gördüler. Beethoven'in “Für Elise” melodisini çok tatlı bir tempoda çalan kutu Hasan Bey'in hayranlığını kazandı ve çok güzel bir düğün hediyesi olmak üzere satın alındı. Hostes Esra “Yarın akşam ki düğün için saat en geç saat 19.00'da hazır olmamız gerekir!” hatırlatmasını yaptı.

O zamana kadar istedikleri gibi gezip, tozabilir, boğulmamak şartıyla denize de açılabilirlermiş. Küçük bir tekne buldular. Elisa “Kaptan ehliyetim var, fakat yanımda değil!” deyince şakacı mal sahibi onu denizcilikten bir güzel imtihan ettiren sonra ikna olup deniz aracını teslim etti. Gözlerden uzaklara açıldılar. Bu arada üstlerine birer mayo satın almayı akıl rdememişlerdi. Üstlerinde sadece birer slip ile serin, mavi sulara daldılar. Kırılma noktası aşılmıştı. Birkaç turdan sonra tekneye çıkıp batmakta olan ılık güneşte kurunmakta iken ilk buseler paylaşıldı. Bu akşam oteldeki odalarından sadece bir tekiyle yetinebilirdiler. Bugün öğleden sonra Elisa'nın şansına müteşekkür ve becerisine hayran olmak için epey sebebi olabilmıştı.

Ertesi sabah Elisa saat 7.00 de uyandığında balkonda kültür-fizik yaparken bulduğu Hasan Bey on dakika sonra duş kabinine girince suitin oturma bölümüne geçerek tablet bilgisayarı ile internete bağlandı ve şifreli olarak şu mesajı gönderdi:

“Talimatınız doğrultusunda iki kez uygun deneyim gerçekleşti. Başarılı sonuç şansını artırmak yönünde ilave deneyimler yolu açık. Maestronun arzu ettiği buluşmayı yakın bir zamanda gerçekleştirebilme şansımız yüksek görünüyor. Uzun vadeli ilişki veya evlilik talimatı söz konusu olabilir mi? Böyle bir ihtimal uyarınca davranmalı mıyım? Acele Cevap.”

*****

Öğle yemeğinden sonra hazırlıklar için daha uygun olur diye tören ve kutlamaların yapılacağı büyük oteldeki suitlerine geçmeyi tercih ettiler. 3000 yataklı bu yeni otelin bütün suit, oda, salon, lokanta ve diğer servisleri bir hafta boyunca düğün ve dünyanın her köşesinden davetliler için ayrılmıştı. Adeta bir festival ortamı vardı.

Gelen ve gönderilen hediyeler, çiçekler, mesajlar, telgraflar salonlardaki özel stand ve camekanlara yerleştirilmek üzere aile mensubu görevliler tarafından teslim alınmaktaydılar. Cemil'in tablosu ve Hasan'ın müzik kutusu da uygun küçük notlar eşliğinde aynı camekanda yanyana yerlerini aldılar. Esra ve eşinin çiçeği de oradaydı. Elisa "Eski eşim göndermiş olmalı, benim burada olacağımı tahmin etmemiş herhalde, ayrılığımızdan bahsetme lüzumunu da hissetmemiş gayet tabii..." diyerek durumu kurtardı.

Cemil'in hediyesi A3 büyüklüğündeki tablo davetlilerden Amerikalı bir Wallstreet borsa simsarının dikkatini çekti. Altın sarısı renklerin ışıldadığı tablononun sağ alt köşesi belli belirsiz *vincent* diye imzalanmıştı. "Şakacı birisi herhalde!" dedi efrafındakilere, "Hakiki olabilseydi birkaç milyon" dolar ederdi.

Elise Esra ve Hasan yeni durumlarını gizleme gayreti içinde hiç bulunmadılar. El ele, kol kola dolaşarak devamlı birbirlerinin odalarına girip çıkmaktaydılar. Cemil ve Hostes Esra ise değişik cins bir ilişki tesis edip iki büyük **kanka** olmuşlardı. Cemil Hoca "İstanbul'da vaktiyle bana 'Foxtrot Cemil' denilir di!" diyerekten otelin devamlı canlı müzik çalınan 'jazz cafe'sinde yeni kankasına figürler öğretiyor ve buzlu rakı eşliğinde akşamki balo için provalar yaptırıyordu.

Damat Hüdaverdi ve nişanlısı beklenilenin çok ötesinde bir ilgi odağına düşmüş olmak neticesinde büyük vakit sıkıntısı çektiklerinden eski hocalar gurubu ile ancak yarım dakikalık bir sohbet ve diğer düğün sahipleri ile tanıştırma faslı gerçekleştirebildiler. Sonrasını Hostes Esra'ya bırakma fikrini iyi düşünmüş oldukları ortaya çıkmıştı.

Açık büfelerdeki sadece kuş sütü eksikliğine rağmen yüzden fazla garson masadan masaya koşturarak hem yiyecek hem de içecek olarak akla gelebilecek en ekzotik siparişleri geçiktirmeden yetiştirmekte yarışıyorlardı. Üç ayrı salonda üç ayrı orkestra üç ayrı tarz dans müziği rock, folklörük ve klasik-nostaljik. Esra ile Cemil yarım saatte bir değiştirerek saat sabah üç'e kadar her üç salonun da hakkını verdiler. Diğer Esra ve Hasan'ın saat 11'den sonra ortadan kaybolduğunun farkına bile varmamışlardı.

*****

İstanbul dönüşü Aliki'nin babası ile ilgili bir toplantıya katılmak için bir haftalığına Rodos'a gitmesi gerekti. Ali ve Zeynep fırsattan istifade edip küçük bir tatil yapmak niyeti onu bir yelkenli tekne ile Rodos'ta kalacağı otele götürüp bıraktılar. Otelde güzel bir yemek yediler ve bir hafta sonunda tekrar gelmek üzere dayı ile kuzen Bodrum'a geri dönüş yolculuğuna başladılar. Rüzgar müsaitti. Tekneyi kullanmakta olan Ali dümeni otomatik pilota bağlayıp kamaraya geçti, rahatça oturdu, biraz gerinip esnedi. Bir evvelki gece pek iyi uyuyamamıştı.

- Zeynep ; Ali abi... Çay demledim, ister misin?
- Ali : Ali çok Yorgun, Zeynep hanım... Uyuyor...
- Aman ne güzel... peki siz kimsiniz o halde?
- Ali; Ben... Ali'nin misafirim..
- Pek güzel... Nerelerden teşrif buyurdunuz?
- Şey... Zeynep Hanım... Bilirsin... eksi Sıfırdan..
- Dışarlıklı yani... Peki bir isminiz var mı?
- Bir kaç tane var...
- Mesela?
- Mesela.. Yanı başımdaki... Ali..
- Başka?
- Aslında misafirlerin doğrudan tanışması pek uygun olmuyor... İstersen bir ipucu vereyim...
- Buyurun..
- Enerji eşittir kitle çarpı ışık hızının karesi..
- İzafiyet teoremi... Anladım, Sebeb-i ziyaretiniz?
- Size bir kaç mesaj var...
- Kimden?
- Bizden... Uzaklardan... Nerede ise bir adaşından...
- Benden, senden ve bütün kainatlardan yani...
- Hallac-i Mansür'ün dediği gibi...
- Ene'l Hakk... Anladım, nedir mesaj?
- Ağır bir görev..
- (şakacıktan) yeni bir kitap filan getirmiş olmayasın?
- Bu sefer sen seçeceksin, beğendiğin bütün kitaplar.
- En son gelen, en sonuncusu deniyordu?
- Değişti, Bill Gates **bile** durmadan **yeni** sürüm çıkartıyor...

Bir aralık Zeynep'in gözü panodaki atom saatine ilişti, durması imkansız olan saat durmuştu. Daha doğrusu yüzde bir tempoda çalışıyordu.

14.21.33.01.01..... bir kalp atışı sonra;
14.21.33.01.02

Zeynep esaslı bir arıza olmalı diye düşündü.

*-Nedir, şimdiki ana tema?
-Artık sadece bilim ve sanattan ibaret olacak,
-Bu kadarcık mı?
-Çok uzaklardaki bir ikizinden de bir mesaj var..
Birazdan kendisi temasa geçecek...
Ama ben artık Gitmeliyim... Descartes'ı da düşün!
-COGITO ERGO SUM...*

Ali yerinde doğruldu. Duvardaki saat tekrar çalışmaya başlamıştı. “Şakalarına eyvallah, Ali Abi.” dedi, Zeynep, Lakin saati nasıl durdurdun?
“Saati durdurmak mı? Herhalde rüya gördün...” dedi, Ali.

*****

Bahariye kavşağındaki ünlü boğa heykelinin sağ boynuzunun en ucundaki bir bakır atomundan bu taraflara doğru ışınlamakda olan incecik karaşık dalga trençığı gözden kaybolmuştu.

*****

Zeynep artık biliyordu: “Çok ama çok uzaklardaki bir kainatın eski bir galaksisinde Polmea isimli bir gezegende yaşayan Peynep isimli genç bir “bilimci” birkaç zamandır bizim kainatımız ve dünyamızın mevcudiyetinin farkına varmış bulunuyordu. Kendi gezegeni ile bizimki arasında yüzde 99 dan fazla bir *parallel gerçekleştik* yaşanmakta olduğunu da tespit edebilmişti. Ancak Polmea'lılar bilim ve teknolojiye birkaç yüz daha ileriydiler ve başkaca önemli bir fark yok gibiydi. “

Polmealı genç bilimci Peynep ile her ikisi de önemli bilimciler olan dayısı Pali ve yengesi Paliki arasında tatlı bir mesleki rekabet yaşanmaktaydı. Peynep'in bir “hobby-proje” olarak geliştirmeyi başardığı *karaşık enerji modemi* yengesi Paliki için hem bir hayranlık hem de *-kıskançlık demesek de,-* bir gıpta kaynağı olmuştu. Bu meyanda, zaman zaman dayı Pali'yi uyarmak durumunda oluyordu. “Sevgili yeğenimiz, başımıza bir iş açacak, diğer kainatların yaşam tarzlarına ve tarihsel gelişmelerine müdahale etmek bilimsel etiğe ve kurallara aykırı!” diyordu: “Yeni modülatörünü denemek için *Dünya* isimli bir gezegendeki *İnsan* denilen canlılara birbirlerinin yeteneklerini yansıtmak gibi deneyler yapması kurallara ne kadar uygun?”

“Aman yengeciğim, bahsettiğin gezegen bizden neredeyse ölçüleyemecek kadar uzakta. Hem de benim yaptığım küçücük ve onlar için çok faydalı müdahalelerin nasıl ve nereden geldiğini anlayıp tespit edebilecek teknolojiye sahip olmaktan ikiyüz yıl kadar uzaktalar! Sayemde iki yeni deha kazandılar, bir müzisyen ve de bir mürşit!”

“Ha, ha, ha! “ dedi Paliki, bir yandan yeni modülatörün teknik özelliklerini incelerken, “Onlar çok uzakta olabilir ama sen onlara çok yaklaşmışsın, ünlü opera binalarının sadece beşyüz metre uzağında ki heykel boynuzundan gönderiyorsun karaşık dalga trenciklerini... Sevgili dayını kandır bakılım ama, sen giderken geliyordu bu güzel yengen!”

Aliki, Zeynep'in yüzündeki muzip tebessümü okuyabiliyordu. "Ben demedim mi sana Ali..." dedi. Bu kızın parmağı var bütün bu işlerin içinde."

*****

Antalya misafirleri, düğün gecesinin ertesi günü ancak öğle yemeğine doğru bir araya gelebildiler. Cemil Bey'in ısrarı üzerine bu günkü gün Kekova gezisi olarak planlanmıştı. Batık kenti ve Simena manastırını akşam güneşi içinde resimlemek hevesine kapılmıştı. Hostes Esra hızlı bir araba temin etti ve Kekova'da bir pansiyondan yer ayırttı. Vakit kaybetmemek için öğle yemeği yemeden yola çıktılar. Yol üstündeki kır lokantalarının ünlü ıspanaklı ve peynirli gözlemeleri bu günkü ziyafetleri olacaktı. Direksiyonda Hostes Esra, yanında Cemil, arkada Elisa ve Hasan oturdular.

Ancak ne Kekova'ya ulaştılar, ne Antalya ya döndüler ne de arkalarında herhangi bir iz bıraktılar. O günden sonra hiçbir zaman, hiçbirini dünya gözü ile gören kimse olmadı.

*****

----- bitmedi-----

Süreyya'daki piyano yarışmasındaki heyecanlı olayların ertesi günü,geriye kalan az sayıda yarışmacı arasından açıkca öne çıkan birisi olmadı ve bu seneki yarışma birincisi olmadan, iki ikinci ve üç üçüncü seçilerek biraz sönük bir şekilde neticelendi. Jüri üyelerinin aklı hep Hasan bey'de kalmıştı. Bütün gayretlere rağmen kendisinden herhangi bir haber almak mümkün olmadı.

Ancak bu esrarangiz adamın işaret etmiş olduğu bir husus kesinlikle dikkatlerini çekmişti. Acaba Kuzey Koreli yarışmacıya bir haksızlık mı etmişlerdi. Yarışma esnasında dolduralan puan cetvellerini bir daha gözden geçirmek ve konuyu bir daha görüşmek için bir toplantı düzenlediler.

Jüri üyeleri tarafından kıza verilmiş olan puanlar aşağı yukarı hep aynı fakat özellikle serbest parça için verilmiş olan puan oldukça düşüktü. Gülsin Onay "Aslında kızın kabahati değil. Hiç uygun olmayan bir kulak tırmalayacı bir beste. Duydum ki ülkesinin önemli bir bakanına aitmiş. Bence özellikle Fazıl Say ile rekabet etme ümidiyle yazılmış, evet teknik olarak neredeyse aynı zorlukta. Fakat nerede Fazıl'ın müzik zekası, estetiği. Sanırım ki ülkesinin politikacıları kızcağızı zorladılar, o da sevmediği bir eseri isteksizce çaldı."

İtalyan Jüri üyesi Roberta, genç kızı başka bir parça ile, tekrar dinlemeyi teklif etti, fakat böylesi tatsız söylentilere yol açardı. Rus Vanya "Sanırım, dedi kızın refakatçisi ve eğitmeni olan zor isimli beyefendi aynı zamanda bahsettiniz besteci/bakanın yakın adamı. Onun eline fazla koz vermemek gerekir."

Bu cins politik pislüklerden nefret eden Prof. Hertstein "Ben bilirim yapacağımı!" dedi. Yarışmayı takip için gelmiş olan Avusturya'nın ve Kuzey Kore'nin Türkiye Büyükelçi'lerinin ve Türk Dışişleri Bakanının henüz salonda bulduklarını öğrenip her üçünü de derhal toplantıya davet etti.

Kısa bir konuşma ile Chung-Cha'nın henüz yarışma ortamına hazır olmadığı için elenmiş olduğunu, ancak bütün jüri üyelerinin genç kızda büyük bir gelecek gördüğünü ve bu sebeble kendisine beş sene müddetle Viyana Konsertuarının en geniş kapsamlı bursunu teklif ettiklerini açıkladı.

Kuzey Kore elçisinin tabii olarak kulağına su kaçmıştı. “Sayın Bakanımızdan izin almak gerekir.” filan demeğe kalktıysa da Hertstein'in ateş saçan buz gibi bakışları karşısında teşekkür sunmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Böylece beş altı sene sonra yirmibirinci asrın Mozart'ı olarak ün salacak ve hayatı boyunca insanlığa 1000'e yakın senfoni, konçerto ve opera hediye edecek olan Chung-Cha'nın yolundaki bütün engeller kalkmış, taşlar temizlenmiş oldu.

*****

----- bitmedi-----

POLENLER

Açık pencere önünde sabah temrini yapmakta olan Chung-Cha aniden derin bir soluk alınca penceresinin yakınında çiçek açmış olan ağacın yoğun bir polen bulutçuğu ciğerlerini doldurdu. Zayıf bünyeli genç kız ağır bir polen allerijisi krizine kapıldı. Aniden ateşi ve çok nabızı yükseldi, soluğu kesilir gibi oldu. Hastaneye götürdüler. Uçağı kaçırdı. İstanbul'daki yarışmaya o sene katılamadı. Devletinin yüksek askeri harcamalar öncelikli bütçesinden daha sonraki senelerde de onu yurt dışına, yarışmalara gönderecek bir tahsisat ayırmak mümkün olmadı.

Emekli müzik öğretmeni Hasan Bey program arasında fuayede otururken, afişlerde en genç yarışmacı olarak ismi geçen Chung-Cha'nın yarışmada neden yer almadığını bir eğitimci olması hasebiyle de merak ediyordu. İzleyiciler ile selamlaşarak dolaşmakta olan Profesör Vanya, kendisine doğru yaklaşırken, ağırlı dizleri yüzünden masasına abanarak ayağa kalkan Hasan Bey, lise yıllarından hatırında kaldığı kadarıyla mütevazı Almancasını kullanarak Vanya'ya, Chung-Cha'yı sormak istedi. Cüsseli kadın da aniden duramayıp hafifçe masaya doğru tökezledi. Az kalsın Hasan Beyin çayını devirecek oldu. Vanya "Henüz öğrenemedim, beyefendi.." deyip gülümseyerek yoluna devam etti.

Esra ve Ismet öğretmenler Beyoğlundaki evlenme yıldönümü kutlamalarından geç bir saatte döndüler. Girişteki masanını üstünde incecik vazonun içindeki incecik vazoya konmuş taze papatya demetine bir tebrik kartı iliştilmişti. Açıp okudular: "Gece geç yatıp, sabah yorgun kalkarsınız, diye sabah kahvaltınızı hazırlayı verdim. Ketılı fişe takmanız yeterli. Evlenme yıldönümünüzü tekrar kutlarım. Perihan Ablanız. "

Ertasi gün, bu günlük ancak öğleye doğru kalktıklarında, mutfaktaki kahvaltı sofrasında ev yapamı nefis kokulu reçeller, taze çörekler ve peynirli poğaçalardan oluşan kahvaltı masası gören Esra: "Bak şu güzel kadına, keşke onu da Antalya'ya beraber götürebilseydik!"

İsmet bilginç bir şaşkınlıkla: “Hani, Antalya'ya gitmiyorduk?”
“Boşversene!” dedi, Esra. “Kim kıskanır koca popolu Şennur'u!”

Hasan ve Cemil Beyler uzun senelerdir ilk defa onları Antalya'ya götürecek olan uçakta karşılaştılar. Esra Hanım ve İsmet Bey de biraz sonra kendilerine katıldı. Dört öğretmen kısa uçak yolcuğu esnasından birer soğuk bira eşliğinde Fransız peynirleri ve soğuk etlerden tadararak ve eski Antalya hatıralarını paylaşarak güzel nostaljiler yaşadılar.

Düğünden bir gün önce beraber alışverişe çıktılar, güzel bir müzik kutusunu düğün hediyesi olarak, ancak dördü ortak olup satın alabildiler. Düğün haftasının bitmesine doğru , dört öğretmen yine aynı uçakla İstanbul'a döndüler. Hasan ve Cemil beylerin müteakip birkaç gün içinde değişik ecellere düşüren vefat ettikleri ne basında yer aldı, ne televizyonlarda duyuruldu.

Chung-Cha, Kuzey Koreli bir mütavazi ortaokul müzik öğretmeni olarak 2175 yılında emekli oldu.

*****

----- bitmedi-----

KELEBEK

Açık pencere önünde sabah temrini yapmakta olan Chung-Cha aniden derin bir soluk alınca penceresinin yakınında çiçek açmış olan ağacın yoğun bir polen bulutcuğu genç kızın penceresine doğru uçtu. Ancak tam o sırada aradan geçerken kanat çırpan beyaz bir kelebek küçük bulutu epeyce dağıtmış oldu. Yine de birkaç polen yola devam edebildi. Chung-Cha biraz Birkaç defa hapsirarak geri kalan polenleri de elini burnunun önünde sallayarak dağıttı. Temrini bitirip yarışma yolcuğu için hazırlanmaya devam etti.

*****

birinci kitap

ONBİR SENE ÖNCE....

Emekli bir mühendis anlatıyor:

Uzun yıllardır Güney Amerika'da yaşayan eski bir arkadaşımın sipariş ettiği garip bir kitabı bulmak için saatlerce neredeyse bütün şehri dolaşmaktan yorgun düştüm. Geç vakit eve geldiğimde bu sefer de bilgisayar sistemime bulaşmış baş derdi bir virüsü temizlemek için iki saat daha uğraşmak zorunda kaldım. Arkasından mutfağın sigortaları attı, sebebini bir türlü bulamadım.

Babaannenim, "Sabah ola, hayrola!" lafını düşünerek ten, artık yeter deyip yatak odasına çekilmeye karar verdim. Tam yatağa girmek üzereyken, oturma odasındaki telefon ve bir kat aşağıdaki sokak kapısının zili eş zamanlı olarak çalmaya başladılar. Kısa bir tereddütten sonra terliklerimi üstünkörü parmaklarımın ucuna geçirip, ilk önce salona doğru, isteksiz bir yolculuğa başladım. Telefon belki de sonuncu defa zırıldamakta iken ahizeyi kaldırıp, "Biraz bekler misiniz!" diye homurdandıktan sonra aleti kırarcasına masaya fırlatıp, aşağı kata doğru yöneldim.

Sokak kapısını açtığımda karşımda kapkaranlık bir geceden başka görülebilecek hiç bir şey yoktu. Gözlerimi üç defa ovuşturdum, yine de ortaya kimseler çıkmadı. Tekrar salona dönüp, bu saatte beni uykumdan mahrum eden ahizeyi yakaladım ve kibar olmaya pek fazla gayret göstermeksizin "NE VAR?" diye bağırdım. Hat gürültüsü dışında boş bir sessizlikten başka cevap veren olmadı.

Yıllar öncesinin Teknik Üniversite külliyyatından sunturlu bir küfür savurup, yatak odama döndüm. Ancak, bu arada maalesef uykum da dağılmış bulunuyordu. Böyle bir durumda uyku ilacı almaktan başka uyuyabilme şansımın olmadığını çok iyi bilirim. Zorlukla bulabildiğim iki tableti bir bardağın dibinde kalmış iki parmak bira ile birlikte mideme gönderdim.

İlacın tesir etmeye başlaması en az yarım saat sürer. Bu arada vakit doldurmak için bilgisayarın başına oturup, Internet Gezgini'ni açtım. Bütün gün evin içinde ve garajda bir sürü angarya işe vakit harcamak zorundan, gazeteleri okumak için fırsatım olmamıştı.

Rasgele bir gazetenin Internet sayfasına girip "son haberler" bütununu tıkladığımda, otuz saniye kadar elim farede, gözüm ekranda, doktorların apnea dedikleri nefes alamama pozisyonunda kaldım.

Durmadan yanıp, sönen kırmızı kelimelerin teşkil ettiği bir cümle sanki cehennemden gönderilmiş bir mesaj gibiydi. Bu "Uluslararası üne sahip elektronik mühendisimiz ALİ ASLANSOY bir uçak kazasında öldü" cümlesini üçüncü defa sayıklayarak okurken, arada uykuya dalmış da, bir kabus içerine düşmüş olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Birkaç defa ayağa kalkıp, tekrar oturdum. Maalesef, bu kabus, uyurken görülen bir cinsten değildi. Eriştiğim diğer Internet kaynaklarında da hep aynı haber vardı.

Ali kendi çocuklarım kadar sevdiğim, çok saygıdeğer bir meslektaşım, benden kırk sene sonra da olsa da aynı üniversiteden yani "mekteb-i mühendishane" den mezun bir okul arkadaşım idi. Daha otuz yaşına bile gelmeden yüzlerce milyon dolar değerinde elektronik ve bilgisayar patentlerine sahip olmuş ve bu yoldan, neredeyse dünyanın tüm büyük elektronik firmaları ile karlı ortaklıklar tesis etmişti.

Neticede bu aç gözlü firmaların hiç birine bağımlı olmaksızın, Bodrum'da 5 kilometrelik kumsalı olan, 300 dönümlük bir çiftlik arazisi satın aldı, orada laboratuvarlar ve villalar inşa ettirdi. Dünyanın dört bir yanından, yüzlerce yüksek kabiliyetli mühendisi kadrosuna alıp, benzeri hiç görülmedik, yepyeni bilimsel araştırmalara başlayarak Internet'teki haberin bahsettiği ününü birkaç kat artırdı.

Çağırıp da kadrosuna dahil edemediği bir tek aykırı mühendis varsa, o da bendenizim. Çünkü, son 40 sene dünyanın dört kıtasında çalıştıktan sonra kendi kendimi emekli etmiş, doğum yerim güzel İstanbul'a, Eartha Kit'in ünlü şarkısında ve Florance Nightingale'in hatıratında hakkiyle anlatılan Scutarie'ye, yani bizim Üsküdar'a yerleşmişim. Yine de ayda bir de olsa Ali ziyaretime gelir, yeni mühendislerin pek duymadığı ve eskilerin de artık unutmuş olduğu bazı teknik çözümleri danışır, sohbetimi severdi. Onun elektronik edebiyatı benimkinden çok daha taze olsa da, İstanbul'un aktüel sosyal hayatı hakkındaki bilgiler için ancak bana güvenmesi gerekiyordu.

Bu gece, onun artık sadece ölü bir mühendis olduğuna inanmak çok zordu. Ölüm şekli ise daha da inanılmaz bir çılgınlıktı. Sabahın erken saatlerinde, Bodrum kumsallarında denize girmekte olan binlerce kişinin gözleri önünde, özel uçağı ile evvela yükseklerle tırmanmış, sonra da uçağın burnunu aşağıya döndürüp, ufka doğru dalarken, denize çakılmış.

O hızla suya çakılmak, tabii ki, düz duvara çarpmak gibi bir şeydir. Yüksekten karın üstü suya atlayanlar bu etkiyi çok iyi tanırırlar.

Neticede birkaç saniye sonra, denizin üstünde, bazıları alev almış küçük uçak parçalarından başka bir şey görünmez olmuş. Bütün gazeteler, olayın tipik bir intihar vakası olduğundan emin görünüyordular.

Ancak, Ali'nin intihar etmek gibi düşüncelerden ne kadar uzak bir insan olduğunu, kimse benim kadar bilemez. Bir takım garip takıntıları olmadığını söyleyemem. Kimin yok ki? Örneğin, kendi geliştirmiş olduğu, tek kişilik jet uçağı ile tehlikeli gösteriler yapmanın, onun için en geçerli kafa dinleme fırsatı olduğunu çok kez kendi ağzından duymuşumdur.

Meşum haberi ezberlemek istercesine defalarca okudum. Hissettiğim panik ve üzüntü gitgide artarak, bütün vücudumu etkileyen, fiziksel bir acıya dönüştü. Etrafta bulabildiğim bütün sakinleştirici ve ağrı kesicileri koca bir bardak viski ile beraber boğulurcasına yuttum.

Birdenbire etrafımdaki dünya karardı ve gözden kayboldu. Yüzümde dondurucu bir soğukluk hissettim. Sonra bu soğukluk göğsüme ve kollarıma yayıldı. Olanları güçlkle kavrayabildim. Herhalde ölen Ali'nin peşinden yetişmiş, tabuta yerleştirilmek üzere, son defa yıkanılmak ritüeline tabi tutuluyordum. Fakat kullandıkları su hakikaten çok soğuk idi ve aslında ölü yıkamak için oldukça sıcak ve sabunlu su kullanmanın adetten olduğunu hatırlar gibiydim.

Yoksa, bu tarafa ulaşanları, bir kere de burada yıkanma işlemine mi tabi tutuyorlar, hem de bu buz gibi su ile! Sanki cehennemde su ıltacak ateş bulamamışlar gibi.

Bu hususu şikayet etmek için zorlukla gözlerimi açtım. Beni yıkayan Ali idi. Demek ki buraya benden evvel ulaştığı için, beni karşılama görevini ona vermişler. Soğuk su bir yandan zihnimi açmaya başladı. Peki ama, beni yıkayan bu Ali ölümler sınıfından olamazdı. Cehennem de bile ölümleri, ölümlere yıkatacak kadar kötü değıllerdir herhalde, bu kadar zebani varken. Yoksa Ali, zebaniliğe mi terfi etmiş bulunuyordu. Hiç şaşmam doğrusu. Belki de son zamanlarda, yeni gelenler hep cehenneme yöneltildiği için zebaniler arası aşırı iş yoğunluğu yaşanıyor ve az günahlı ölümler arasından gönüllü zebaniler seçiliyordu.

Etrafıma dikkatle bakındım. Cehennemin aynen benim oturma odama benziyor olmasına bayağı şaşırdım. Sebep olduğu bu tatsız durumlardan ötürü göğsüme çöreklenmiş oturan Ali'yi protesto etmek gereğini hissettim:

"Demek ki bana en son yapacağın da bu idi, aptal herif!"

"Ben ne yaptım ki?"

"Ne demek, ne yaptım ki, uçağını denize atacaksan, bari içinde olma!"

"Ne uçağı, ne denizinden bahsediyorsun abi?"

Bilgisayarım hala çalışmaktaydı. Fareyi yavaşça iterek ekranın tekrar aydınlanmasını sağladım. Yanıp sönmekte olan haberi göz ucuyla Ali'ye işaret ettim. Okurken, o da, aynı benim yapmış olduğum gibi, adım, adım şok durumuna intikal etmeye başladı. Sonunda viski şişesini kapıp, yanımdaki koltuğa çöktü, "Vah zavallı kızcağız, zavallı Alikı." diye sızlanıp, dövünmeye başladı.

"Alikı Yuvuklaki mi ?" diye sordum. "O öleli yirmi sene oldu be adam, yeni mi aklına geldi?"

Yunanistan'ın altmışlı yıllardaki film yıldızı Alikı Yuvuklaki gençlik günlerimizin en önemli cazibe merkezlerinden biriydi. Bizim Filiz Akın'a benzemekle beraber daha çapkın, daha şakacı ve daha hareketli bir afetti. Muhakkak her semtin en az bir sinemasında oynatılan filmlerini hiç bir zaman kaçırmaz, gerektiğinde, yemek paramızdan fedakarlık edip, tekrar, tekrar izlerdik. Babam dahi en son doğan kız kardeşime 'Alikı' ismini vermek istemiş, ancak nüfus dairesine kabul ettirememişti, çünkü o zamanlar yeni doğan çocuklara Türkçe olmayan isimler vermek kanunen mümkün değildi. Bundan yirmi sene kadar önce Alikı'nın bir trafik kazasında öldüğü duyulduğunda hep beraber günlerce depresyona girmiştik.

Ali "Alikı Perros." diye sayıkladı ve kesik, kesik cümleler ile anlatmaya başladı:

"Dün öğleden sonra Bodrum Belediye Başkanı'nın doğum günü partisinde tanıştık. Onaltı yaşında bir lise öğrencisi görünümünde olan bir kızcağızın, ünlü Girit Teknik Üniversitesi'nde elektronik ve bilgisayar profesörü olacağını düşünebilir misin? Hem de ne profesör. Başkan "işte iki meslektaş!" diyerek ten bizi tanıştırdıktan sonra diğer herkesi

ve doğum günü partisini unutup, saatlerce kuvantum bilgisayarları, biyonik robotlar ve yaradılış felsefesini tartıştık.

Babası olan Yunanlı armatör bizim belediye başkanının samimi bir dostu olduğundan ailece görüşürlermiş. Bu sene de Perros'lari temsilen sadece Alike başkanın geleneksel doğum günü partisine katılmış ve ayrıca bir haftadır, yine başkanın mülkü olan, benim kampusuma yakın, çok özel bir tatil köyünde misafir olarak kalmaktaymış.

Tabiatıyla, gece yarısından sonra parti bitti, ancak bizim hararetli tartışmalarımız bitmek bilmedi. Sonunda onu laboratuvarıma davet edip, hem akademik tartışmalarımızı orada sürdürmeyi, hem de kendi çalışmalarımı beraberce incelemeyi teklif ettim. Sevinerek kabul etti.

Çalışmalarımı tanıtma turundan sonra sabaha kadar kumsaldaki şezlonglar üzerinde, yıldızların altında, dalgaların şıpırtıları ve kumsaldaki çakılların sihirli şıkırtıları kulağımızda, sohbetimize devam ettik. Zaman, zaman tümüyle soyunup, sularda serinledik. Kampustaki, kendime özel bölümde hiç personel bulundurmam. Güvenlik hizmeti, altı kişilik çok iyi eğitilmiş bir Kangal köpeği ailesi ve sadece olağandışı durumlarda alarma geçen akıllı bir elektronik ağ sistemi tarafından sağlanır.

Kahvaltıyı da beraberce hazırlıyorduk ki, saat altı civarında telefonu çaldı. Babası, Yunanistan'dan arıyordu. Çok acil bir durum yüzünden derhal Atina'ya gitmesi gerekiyormuş. Bayağı telaşlandı, adeta paniğe kapıldı. Bana, "Atina'ya en çabuk nasıl gidebilirim?" diye sordu. Bilirsin ki Bodrum'dan Atina'ya doğrudan uçak seferi yoktur, bir yerlerden aktarmalı gitmek gerekir ve bu da en az bütün bir günü alır. İşte o zaman, gösteriş yapma sırası yine bana gelmiş oldu.

"İki saat." dedim. "Seni en çok iki saat içinde Atina'ya götürebilirim. Uçağım özel laboratuvarımın altındaki hangarda her zaman hazır bekler. Tek kişiliktir, ama biraz sıkıırsak idare edebiliriz."

Birkaç dakika düşündü, ve sonunda kendisini bizzat benim götürmemim şart olmadığını, çünkü pilotluk lisansına sahip olduğunu ve uçağımı ona ödünç verebilirim, bir iki gün içinde geri getirebileceğini söyledi. O arada benim aklıma da başka bir sorun geldi. Bu akşam için İstanbul'da çok önemli bir randevum olduğunu tamamen unutmuştum. O halde kızın önerdiği çözüm daha uygun oluyordu. Gerçi birkaç gün uçağımdan mahrum kalacaktım, ama hemen hareket edersen karadan, benim Ferrari ile rahatça İstanbul'a yetişebilirdim."

"Deli misin be adam?" diye lüzumsuz yere sordum.

Gerçi Ferrasi'ni biliyordum, hızca her uçaktan pek de geri kalmayacak son model, inanılmaz bir makina idi, fakat bizim 700 kilometrelik, engebeli Bodrum-İstanbul yollarına dayanabilir miydi, bakalım. Beni hiç duymadan anlatmaya devam etti: "Bunu böyle söyleyince Alik'i'nin aklına da bir sorun daha geldi. Onun da benimkinin aşağı yukarı aynı model ve aynı renk -ki Ferrariler hemen, hemen hep kırmızı olur- bir arabası vardır. Yunanistan'dan feribotla gelip, İstanbul gümrüğünden giriş yapmıştı. Bilirsin, yurda giriş yaptığın araba pasaportuna yazılır ve o arabayı burada bırakıp, başka bir vasıta ile yurt dışına geri gidemezsin, kaçakçılık suçuna girer. O halde Alik'i'nin Ferrasi'ni en azından geçici olarak ve emaneten İstanbul Gümrüğüne teslim etmek gerekirdi."

"Yok, sanki Alik'i'nin pasaport işlemleri yapmadan, direkt olarak senin kampusundan yurt dışına uçması suç değil!" diyerek, sorun çıkardım.

Ara sıra duraklayıp, biraz hayıflandıktan sonra anlatmaya devam ediyordu:

"Evet ama, Otomobil kaçakçılığı kadar ağır bir suç değil, hem de geçerli mazeret ve acil bir durum var. Bunun üzerine, o benim uçağımı, ben de onun arabasını ödünç almaya karar verdik. Ancak kaldığı tatil köyünden beraberine alması gereken bir dosyası var imiş. Ona uçağın kumandalarını

gösterdim ve gerekli izahatı yaptım. Geri döndüğünde sorun çıkarmamaları için -onu- Kangal köpeklerine ve akıllı bilgisayarlar güvenlik ağına tanıttıktan sonra bir taksi çağırıp, gideceği yere yolladım, ben de vakit kazanmak için onun geri dönüşünü beklemeden kendi yoluma koyuldum, zamanında İstanbul'daki toplantıma yetiştim, Toplantıyı biraz kısa kesip, buraya geldim ve seni böyle yarı ölü durumda buldum."

Böylesine delicesine bir yaşam bizim gibi alelade faniler için oldukça sıra dışı gözükse de, anlaşılan bu neslin gençleri için muhallebicide bir sabah kahvaltısı kadar olağan bir durummuş.

"Fakat, bu garip, bilhassa yabancı plakalı araba ile seni yolda polis filan çevirmedi mi?" diye sordum.

"Çevirmesine, çevirdi ama sorumlusu olduğum NATO ve benzeri devlet projelerinden ötürü cebimde hayli ağır bir takım kimlik kartları taşıdığımı bilirsin."

"Peki, sen hiç yollarda araba radyosundan en azından günlük haberleri dinlemez misin, uçağın düştüğü haberi her yerde birinci sırada yayınlanmaktadır!"

"Arabanın çevrim-içi bilgisayarında öyle müthiş bir müzik koleksiyonu kayıtlıdır ki, başka bir şey dinlemek hiç aklımdan geçmez!"

"Aliki'nin davranış biçimini sen nasıl açıklıyorsun, Gazeteler olayı bir intihar vakası olarak yorumluyor!"

"Bilemiyorum, babasından aldığı haberlerden epeyce sarsılmış görünüyordu,"

Ölüp de cehenneme ulaşmış olduğum fikri artık yavaş, yavaş dağılıyordu. Olayları hep pratik yönden ele alan angut birisi olduğumdan, hemen problem analizine başladım:

"Eyvah, şimdi kızı öldürmek için uçağı sabote ettiğini düşünürlerse ne yaparsın?"

"Yoksa sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Beni en son dert et, Ferrari'yi gümrüğe teslim ettin mi?"

"Gece vakti gümrüğü nerede bulayım?"

"Peki, nerde şimdi bu meret Ferrari?"

"Hiç korkma abi, hemen aşağıda, senin garajda."

"Ulan, zaten benim derdim bana yeter, bir de başıma kaçak Yunan arabalarını mı dert edeceksin!"

Aşağıdaki garaj dediği, en az 20 arabalık, 400 metrekare bir yerdi. Eskiden araba tamirhanesi olan bu binayı, bulunduğu mahallenin hatırı için, emekli olduktan sonra satın almıştım. Eski sahibi, klasik Amerikan arabaları hastası olan zengin ve tuhaf bir ihtiyardı. İkametgah bölümü, garajın üstünde iyi planlanmış rahat bir mekandır, merdivenle inilen müstakil bir sokak kapısından başka garajın içinden gizli bir geçitle yukarı çıkan ikinci bir girişi daha vardır. Çapkın ihtiyar, dairesine getirdiği ve her zaman değişen genç hanımları, kimseler ve bilhassa dedikoducu İstanbul basını görmeden garajın içinde arabasından alıp, gizli geçitten doğruca yukarıya çıkartmış. Allah rahmet eylesin.

Fakat şu anda yapılabilecek bir şey yok idi. Dairenin daha içerlerinde her zaman hazır bir misafir bölümü vardır. Ali'ye oraya gidip yatmasını söyledim, ben de eninde sonunda yatağıma girebildim. Sabah ola, hayrola.

*****

Prostatım beni saat altıda uyandırdı. İki kişilik zengin bir kahvaltı masası hazırlayıp, televizyonu açtım. Bütün kanallar Ali'nin ölüm haberleri, biyografileri, kişiliği üzerine tartışmalar ile doluydu. Fikri sorulmadık profesör, tanınmış kişi hatta sokaktaki adam kalmamış gibiydi. Bu arada Bodrum Sahil Muhafaza, pilotun cesedini bütün aramalara rağmen bulamamış, bulabildikleri uçak parçalarını incelenmek üzere bir hangarda toplamışlardı.

Ali'nin bir şekilde ortaya çıkıp, "Ben ölmedim!" demesi ve bu garip vaziyeti düzeltmesi gerekiyordu, ama nasıl? Bir an evvel yataktan kalksın da bu konuyu konuşalım diye sabırsızlanıyordum. Saat sekize doğru Sevinç'in (şu anda bir iş gezisinde bulunan eşim) beni uyandırmak için uğraştıklarında adeti olduğu gibiden kasten gürültüler yapmaya başladım. Sekiz buçuk olunca da, artık gidip kapısını tıklattım. Ses yok. Kapıyı aralayıp, başımı içeri uzattım. Kimsecikler yok. Yatakta ya hiç yatılmamış ya da yatılıp, sonradan tekrar düzeltilmiş. Gidip yatak çarşafını daha yakından inceledim . Hiç buruşmamış. Demek ki bu herif dün gece beni uyutup, gece yarısı bir yerlere sıvışmış.

Güvenlik monitorundan garajı kontrol ettim. Ferrari yerli yerinde duruyordu. Herhangi bir güvenlik riski kaydı da yoktu, çünkü evin akıllı güvenlik ağı sistemi, özel hayatları ihlal etmeyecek şekilde, sadece tanımadığı kişileri veya olağan dışı davranışları kayda almak üzere tasarlanmıştı. Ufağından bir küfür daha savurdum.

Sonunda oturup kahvaltı masasına, onun için hazırladığım taraftaki düzene hiç ilismeksizin, kendim için hazırladığım tarafta kahvaltımı bitirdim.

Ali'nin GSM numarasını çevirdim. Kapsama alanı dışında, ya da telefonu kapalı imiş. Yakındaki taksi durağına telefon ettim. Hayır, bizim evden hiç araba siparişi verilmemiş. Söylenmelerim gittikçe ağırlaşır, sıklaşmaya başladı.

Saat dokuz buçuk gibi kapı çaldı. İndim, gözetleme dürbününden baktım, Yeğenim Tılsım neredeyse burnunu kapıya yapıştırmış sabırsızca kapıyı açmamı bekliyor. Tılsım, İstanbul Üniversitesi'nde biyokimya okuyor. Çok çalışkan bir öğrencidir. Annesi ile pek geçinemediği için Üniversite kampusundaki öğrenci yurdunda kalır. Dersleri hakkında danışmak için, sık, sık bize uğrar. Ali'yi o da çok sever.

En azından iki laf edebilecek birini bulduğuma sevinerek kapıyı açtım. Fakat o da ne? Tılsım çok telaşlı ve korkmuş bir halde görünüyordu. Sebebi çabuk anlaşıldı. Hemen arkasında, tepeden tırnağa siyahlar giymiş, siyah eşarplı, siyah güneş gözlüklü, ufak tefek bir kadın duruyordu ve duruş biçiminden elindeki, namlusuna susturucu takılmış küçük bir silahı Tılsım'ın sırtına dayamış bulunduğu anlaşılıyordu.

Çaresiz, her ikisini de içeri buyur edip, merdivenleri gösterdim. Kadın silahını sallayarak benim en önden çıkmamı işaret etti. Salona kadar üç kişi tek sıra halinde geldik. Hanımefendiyi "Koltuklardan koltuk seç!" der gibi bir hareketle yönlendirdim.

Arkası duvara bitişik ve kapıyı tam karşısında gören bir koltuk seçip, ihtiyatla oturdu. İşini iyi bilen bir silahşor olduğu her halinden belliydi. Silahını hala Tılsım'a yönelik tutuyor. Yani onun benden daha kıymetli bir rehine olduğunun farkında. Davranışları o kadar rahat ki neredeyse "Çay mı, kahve mi alırsınız?" diye soracağım geliyor. Fakat kendileri daha kuvvetli içecekleri tercih edecek bir tip, zannedersem.

O kadar da misafirperver olmam gerekmediğine karar vererek, "Sizler için ne yapabilirim?" diye sormakla yetindim. Hafif Alman aksanlı bir İngilizce ile o taraflarda adet olduğu üzere soruya, soruyla cevap verdi:

"Whaar ist Ali?".

Kahvaltı masasının ilişilmedik tarafını işaret edip "Epey zamandır kendisini bekliyorum ama henüz teşrif etmediler." ayıp olmasın diye, ben de Alman aksanlı bir İngilizce ile cevap verdim.

Göstermiş olduğum "hazırda bekleyen kahvaltı masası" delili oldukça ikna edeci bulunmuş olmalı ki Ali'den ümit kesip, bu sefer "Whaar iz zı karr?" diye sordu. Taktik olarak, birazcık kafasını karıştırmak maksadı ile, iyice şaşırılmış bir görüntü vererek "Benim Renault12 tamirde, fakat yedekte bir Murat124"üm var," diyerek uyduruk bir cevap verdim. Yutmadı. Bu sefer saf ve yüksek seviyeli bir Almanca ile küfürler etmeye başladı. Ayağa kalkıp, halıyı sertçe adımlayarak, silahını burnuma dayadı.

Birden güçlü bir silah patlaması ortamı çınlattı. "Suratım dağıldı!" diye düşünmeye fırsat bulamadan ortaya yepyeni bir durum çıktı: Suratım yerine katilin silahı dağılmış ve elinden fırlayıp, karşı duvara çarparak yere düşmüştü.

En azından şimdilik katil olmaktan men edilmiş olan misafir bayan, biraz evvel silah tutmakta olan elini öteki eliyle kavrayıp acı ile inleyerek, karnı istikametinde, bir tespih böceği gibi büzüldü.

Bu esnada, aşağıdaki garajdan yukarı çıkan gizli geçidin gizli kapısı aralanmıştı ve aradan namlusundan henüz duman tüten kocaman bir tabanca uzatıldığı görünüyordu.

Bu yeni silahın arkasından yavaş, yavaş ihtiyar bir Laz ortaya çıktı. İçinde bulunduğumuz heyecan verici ortama rağmen gayet sakin görünüyordu ve özür dilercesine: "Garip bir takım sesler duydum, gelip bir bakayım, dedim." diyerek durumu kendince izah etti. Sonra duvara doğru yürüyüp, misafir bayanın susturucusu parçalanmış olan silahını aldı ve getirip kendisine teslim etti. "Kusura bakmayın, artık çalışmaz, kabahat benim, tamir ettiririm." dedi. Kadının eli kanamıyordu, demek ki usta nişancı Laz, tam susturucudan vurmuş, kadıncağızın eli, sadece kendi silahından aldığı dolaylı darbeden ötürü incinmiş ve acımişti.

Bu ihtiyar Laz elli senelik arkadaşım ve meslektaşımıdır. Teknik konularda çok ehliyetli olmasına rağmen çapkınlık maceraları dışında sosyal yaşama pek rağbet etmez. Fakat kocaman burnunu ve kocaman tabancasını cümle alemin işine sokmaya da bayılır. Neredeyse yetmiş yaşına gelmiş olsa da kulakları hala en az bir tilkininkiler kadar hassas olduklarından -ki iki sokak ötedeki bir bodrumdaki farelerin alem yaptıklarını bile duyarmış- istediği zaman neredeyse Fazıl Say gibi piyano çalabildiği halde, müzikle ve benzeri konularla hiç ilgilenmeyen garip bir tiptir.

"Aşağı da biraz işim vardı," diye izah etmeye devam etti. Aşağıdaki işinin ne olduğunu gayet iyi biliyordum; o da benim gibi fakat daha da uzun zamandır ellisini geçmiş erkek nüfusun çoğunun baş derdi prostat büyümesi sorunundan mustarip idi. Bu sorun, günümüzde basit bir ameliyatla giderilebilmekte ise de -söylemde doktorlara güvenmediğinden; fakat aslında bırakın ameliyatı, sivrisinek ısırmasından bile ödü koptuğundan- ne kendisi bıçak altına yatmayı kabul ediyor, ne de beni gönderiyordu.

Bütün bunlara rağmen tabancadan, tüfekten hiç bir zaman gözünü bile sakınmaz olması da çözemediğim bir muamma olarak kala gelmiştir. Ameliyata alternatif çözüm olarak günde birkaç saat mesanesini damla, damla boşalttıktan tuvalette oturmayı tercih eder.

Bu maksatla genellikle gidebileceği her yere -bu arada benim meşhur garajıma- lüks tuvaletler inşa ettirdi. Demek ki sabah sekizden beri orada oturup, sahibi olduğu bir sürü firmanın kar-zarar defterlerini incelemekteydi. Garajımı zaman, zaman arabasının bakımını yapmak ve koltuk aralarında unutulmuş iç çamaşırlarını ayıklamak için kullanmayı sever. Bu sebepten garajın ve acil durumlar için gizli geçidin birer takım anahtarlarını, hem Ali'de hem de bu ihtiyar adamda bulundururum.

*****

Lazoğlu izahat isteme sırasının kendine geldiğini düşünüyör olmalıydı, fakat yeğenim kibarca araya girdi. "Sevgili amcalarım, 55 dakika sonra fakültede önemli bir sınava girmem gerekiyor. Eğer yetişemezsem en az yarım sene kaybım olur." dedi. Bunun üzerine komutayı ele aldım ve derhal yeni bir organizasyona giriştim:

"Rüştüçüğüm (lazoğlu) sen misafirimize göz-kulak ol, ben Tılsım'ı bir taksi ile sınavına yetiştirip, hemen döneyim." dedim. Davetsiz misafir bayana da İngilizce olarak "Biz gelene kadar ya itirafnamenı ya da vasiyetnamenı hazır etmelisin." diye ciddi bir tavsiyede bulundum. Bir yandan da Rüştü'yü bir kenara çekip, "Ulan, bu silahlı Greta'ya nasıl baktığının farkındayım, ben yokken tehlikeli bir haltlar işlemeye kalkma, hesabını fena sorarım." diye kulağına fısıldadım.

Üniversite'ye doğru yol alırken Tılsım sabahki olayların nasıl gelişmiş olduğunu anlattı: Benim telefonumdan(!) bir SMS mesajı almış. Bilindiği gibi İnternet vasıtası ile istenilen kişiden istenilen kişiye sahte SMS mesajları gönderilebiliyor. Mesajda güya "ben" acele bana gelmesi gerektiğini, bu maksatla şoförü bayan olan bir araba gönderdiğimi yazıyormuşum.

Hem kendisinin hem de benim doğum günlerimiz olduğu için de bir sürpriz yapmak planında olduğumu düşünüp, hiç bir şüpheye uğramamış. On dakika içinde hanım şoför (yani bizim "Greta") çıka gelmiş. Ancak araba bir evvelki köşede park edilip, tam benim kapımın önüne gelince silah çekilmiş ve yukarıda anlatılan durumlar ortaya çıkmış.

Öğrenciyi okuluna bırakıp, eve döndüm. Evde karşılaştığım yeni manzara ancak kalemi kuvvetli birisi tarafından layıkıyla tasvir edilebilir:

"Greta" şimdi ilk oturduğu koltuktan vazgeçmiş, üçlü kanepenin sol köşesinden itibaren dörtte üçüne, bacak, bacak üstüne atarak uzun oturmuş, eteği bir-iki parmak dizlerinin üstünde, gizemini kaybedecek kadar cömert olmaksızın, ünlü detektif Mike Hammer'in tabiri ile fildişi renkli tenini gözlere

sunuyordu. Sol elinde bol buzlu bir viski kadehi, sağ elinin iki parmağının ucundaki altın yaldızlı ve siyah, uzun bir sigaranın dumanlarını içine çekmeksizin üfleyip, küçük viski yudumları ile dudaklarını ıslatmaktaydı. Bu arada eşarbını da bir kenara atmış bulunduğundan, siyah değil de, kızıl saçlı olduğunu öğrenmiş olduk. Uzun siyah kirpiklerini zümrüt yeşili gözlerinin üzerinde bir Arı Maya edasıyla, zaman, zaman hafifçe titreterek, açıp kapatıyordu. Siyah ipek bluzunun en üst düğmesi biz giderken açık mıydı, değil miydi tam hatırlayamadım.

Beynimin içindeki bir koro, bu manzara karşında:

İ imdi i şerabını
Ko bir yana rubabını
A imdi a nikabını
Ayan et afitabını

diye şarkı söyleyerek kendini ifade ediyordu.

Lazoğlu ise karşı köşede, ayakta, sırtını kütüphaneye dayamış, kollarını kavuşturup, omuzlarını hafifçe çarpıtarak öne doğru çıkartmış, sağ ayağı tabanı dışarıya bakaraktan sol ayağının üstünde, kafası bir miktar öne eğik, beyaz peremleri alnına dökülmüş, biraz acemi bir Clark Gable pozu oluşturuyordu. Sağ elinde viski görünümde tuttuğu bir süt bardağı vardı. Demek ki midesi asit yapmış.

Beni görünce hafifçe toparlanıp, yine de havasını bozmadan uzaktan el ederek, yanına çağırdı. "Evladım, şuradan bana bir gazete al da gel." filan diyecek sandım. Bunun yerine kulağıma eğilip "Bayanı biraz rahatlatmaya çalışıyorum, bilirsin, ağzından laf almak için," dedi.

Elden ne gelir, elli senelik arkadaş,

"Alabildin mi bari?" diye sordum.

"Tabii yahu," dedi, birisi sana şaka etmiş, yani kamera şakası gibi filan, Ursula, -Greta'nın asıl adı Ursula imiş- aslında Münih'de opera sanatçısı. Senin zıpır arkadaşlarından birisi sana bu oyunu oynamak için plan kurup, Ursula'nın menejeri ile anlaşmış. İyi para verildiğinden ve Ursula da bu İstanbul'a gelmek fırsatından hoşlandığından rolü kabul etmiş."

"Yok yahu, bir evrak filan gösterdi mi bari?"

"Tabii yahu, yanında bir sonraki temsilin davetiyeleri var, bize de iki tane verdi, muhakkak gidelim, baksana ne güzel rol yapıyor!"

Deli olmak işten değildi. Hiç olmazsa biraz eğlenmek için "Hangi eser?" diye sordum.

"Sihirli Düdük mü ne?"

"Beethoven'ın ?"

"Evet, Beethoven'ın."

"Yoksa, Jules Verne'nin olmasın?"

"Ne bileyim oğlum, gider bakarız işte, dansçılar filan da varmış."

Tanrı ona dünyanın en hassas kulaklarını vermiş, fakat kullanma kılavuzunu eklemeyi unutmuş.

"Ama, yine de bize silah çekti, polise haber vermemiz gerekmez mi?"

"Bıraksana sen, aslında biz ondan daha suçlu çıkarız!, onun silahi dolu filan değilmiş ki!"

Alman Opera'cısının yanındaki sehpanın üzerinde duran çarpılmış silaha bir göz attım. Bana, ağzına kadar doluymuş gibi görünüyordu.

Bu arada hala üstümde pijama ile dolaştığımın farkına vardım. Gidip üstümü değiştireyim diyerek yatak odama doğru yöneldim. Ali'nin aniden ortadan kaybolma durumu olmasa kadının hikayesine belki ben bile inanabilirdim ama şimdilik o kadar hevesli değildim. Bir oyun planı da ben yapmalıyım. Yatak odasından şoför Oktay'a telefon ettim. Oktay bizim mahallenin taksi durağının en kıdemli şoförü, aynı zamanda mahalle gençlerimizin oluşturduğu bütün futbol takımlarının otomatik teknik direktörüdür.

Eski Üsküdar'lı olduğundan çok sevilir ve en az iki yüz mahalle gencinin, bir o kadar İstanbul taksi şoförünün üstünde büyük etkisi ve otoritesi vardır. Uzaktan akrabası ve büyüğü olduğum için o da beni, sever, sayar. Oktay'a, bizim eski Greta yeni Ursula'yı iyice tarif ettim. "Biraz sonra bizim kapıdan çıkacak, köşede park edilmiş bir arabası olması gerekir," dedim.

"Tabii abi." dedi. "Siyah Mercedes S500, bizim mahallede böylesi olmaz, hemen farkettilik."

"Hah, O hatunu gittiği yere kadar takip edin, şoförden şoföre, birbirinize devredin ki vaziyeti çakmasın, bütün masraflar benden."

"Abi, bir de işimizi bize de öğret de, biz de 'takip mühendisliği' diploması filan alalım." diye yakındı. "Derhal başlıyoruz."

Sonra salona döndüm. Lazoğlu hala kırtıp, duruyordu. Ona takılmaktan çok keyif aldığımı farketmişsinizdir. Hafifçe utanarak kulağıma eğilip "Bana çok asılıyor ama, pek yüz vermiyorum!" dedi. Aklıma Ursula'nın foyasını ortaya dökmek için yeni bir oyun geldi.

"Madam," dedim, sizin anlattıklarınıza inanabilmem ancak hakiki bir sanatçı olduğunuzu görmem ile mümkündür. Bu maksatla benim için bir arya söylemeniz kifayet eder. O zaman sizi serbest bırakabilirim" dedim.

"Hay, Hay efendim! Mozart'a ne dersiniz?"

"Figaro'nun düğününü çok severim."

Küçük bir yudum viski alıp bülbüller gibi şakımaya başlamaz mı?:

*Voi che sapete che cosa è amor!
Donne vedette S"io l"ho nel cor!
Quello ch"io Provo VI RI diro
E per me nuovo Capir nol so
Sento un affetto Pien di desir
Ch"ora è diletto Ch"ora è matir
Gelo e poi sento L"alma avvampar
E in un momento Torno a gelar
Ricerco un bene Fuori di me
Non sochi il tiene Non so cos"è
Sospiro e gemo senza voler
Palpito e tremo senza saper
Non trovo pace notte nè di
Ma pur mi piace languir cosi
Voi che sapete Che cosa è amor!
Donne vedette S"io l"ho nel cor!
Donne vedette S"io l"ho nel cor!*

Beni Kontes Rosina rolüne oturtup,önümde diz çökerek ve ilan-ı aşk ederek devam etti, yeni asker adayı Cherubino rolünde.

En kalitelisinden bir koloratür soprano olan bu sesin güzelliğine daha fazla dayanamazdım. Hafifce alkışlayıp, teşekkür ederek, artık gidebileceğini bir reveransla işaret edip, içeriye kaçtım.

Lazoğlu Ursula'yı uğurladıktan sonra gelip, beni buldu. Olmuş olanların tümü hakkında detaylı bilgi sahibi olmadığı için, durumu tam kavrayamıyor, meraktan kıvranıyordu. En çok da Greta yani Ursula'yi gelecekte tekrar görebilme şansının olup,

olmadığını merak ettiği her halinden belli oluyordu. En başından alarak dünden beri olanların hepsini anlattım.

Hayretle dinliyordu. Sonunda:

"Bana bak hele, bu senin Ali çok büyük bir yalancı!" dedi.

"Nereden bildin?"

"O uşak düşen uçakta filan değildi, ne de öldüğü filan da yok."

"Ee, zaten kendisi de öyle söyledi. Uçakta ölen kişi onun Yunanlı kız arkadaşı imiş."

"Hayır, o kız da katiyen ölmüş değildir."

"Onu nerden çıkarıyorsun?"

"Dün sabah erken saatlerde öldü demediniz mi?"

"Evet!"

"Ama, dün öğleden sonra ben onu sapa sağlam gördüm!"

"Yok yahu, sen onu nasıl ve nereden tanırsın ki?"

"Basbayağı tanırım, Alik Perros, Yorgi Perros'un, kızı, profesör, hem geçen hafta, hem de dün saatlerce beraberdik!"

Şimdi de o beni işletmeye başladı diye düşündüm. Salaklaştığımı gördüğünden anlatmaya yavaş, yavaş devam etti:

"Bodrum belediye başkanı samimi arkadaşımıdır. Ona ait muhteşem tatil köyünü müteahhit olarak ben kurdum. Elektrik ve elektronik tesisatı çok modern ve ileri bir teknoloji kullanır, tamamen bilgisayarlarla yönetilir. Senin Ali bile hayran kalmıştı. Bakım ve kontrol bahanesi ile ara sıra gidip, bir kaç gün kampa çekilir kafamı dinlerim.

Laf aramızda Başkanın çocuklarının İsveç asıllı bir mürebbiyesi var, adı Erika, onunla da aramız iyidir, ara sıra yemeğe filan çıkarız," diye çapkınca göz kırptı.

"Yahu sadede gel, bana ne senin pis boğazlıklarından!" dedimse de hiç duymadan devam etti:

"Bu Erika çok müthiş bir sporcudur. Eski kocası müslümanmış, kendisi de beş vakit namaz kılar, aynı zaman da rakı içip üstsüz müstsüz denize girer. Senin Alikide geçen hafta oraya misafir olarak gelmiş. Beni, onunla "Bak işte senin güzel bir meslektaşın." diyerek Erika tanıştırdı. Hakikaten bu Alikide çok iyi elektronik biliyor, hem de çok çalışkan. Bilgisayarları filan ayarlarken bana epey yardım etti."

"Erika kıskanmadı mı?" diye biraz dalga geçtim.

"Yok, oğlum, o başka, bu başka, hiç meslektaşına sarkılır mı?. Üçümüz birç filan oynardık ama Erika ile yemeğe çıkarken Alikide gelmez, ben sizi rahatsız etmeyeyim, derdi."

"Hadi ulan, elinden gelse sen üçlü bile yaparsın, neyse bırak zırvalıkları da esas meseleyi anlat!"

"Esas mesele, şöyle, ben geçen Perşembe İstanbul'a döndüm. Cumartesi günü yani dün, Viyana'da bazı Japon iş adamları ile öğle vakti iş yemeği randevum vardı. Fakat Tokyo'da uçaklarını kaçırmışlar mı ne, gelemediler, ben de akşam İstanbul'a döneceğim uçağı bekliyor, Business Club'da oturup, kahve filan içiyordum. Saat bir buçuk gibi senin Alikide kapıda gözüktü. Birazcık telaşlı ve şaşkın görünüyordu.

Önce beni tanımadı, bilgisayar karşısında oturmaktan gözleri bozulmuş zavallının; sonra ısrarla el sallayınca tanıdı, ısrar edip oturtup güzel bir yemek ısmarladım ama yemeğe hiç dokunmadı bile, sadece bir kutu diyet kola içti."

"Ee, ne işi varmış oralarda, anlatmadı mı?"

"Anlattı, senin Ali ile tanışmalarınızın hikayesini tümüyle anlattı, ama onun hikayesinin ikinci kısmı çok değişik senin hikayenden."

"Nasıl yani?"

"Şöyle yani, evet doğru, sabaha kadar yarenlik etmişler. Bu arada Pazartesi günü, yani yarından sonra, Los Angeles'de çok büyük bir elektronikçiler sempozyumu olduğunu hatırlamışlar. İki de davetliyim. Beraber yolculuk etmeye karar vermişler. Bodrum'dan Los Angeles'a direkt uçuş olmadığından ancak Viyana üzerinden bağlantı bulabilmişler ve saat on uçağı ile Viyana'ya gelmişler."

"Yani, bizim Ali de dün öğleden sonra Bodrum-İstanbul yollarında değil de, Viyana havaalanında mı dolaşmaktaydı?"

"Aslında Ali'yi bilemem, gözümle görmedim. Amerika'ya gidecekleri bağlantı saat akşam sekizde filanmış. Fakat Viyana'ya iner inmez Ali Viyana'nın öbür yakasından bir arkadaşıyla telefonda görüşmüş. Sonra da "Akşama kadar vaktimiz var, sen burada istirahat et, arkadaşımın Amerika'ya gidecek bir emaneti varmış, bir koşu gidip alıp, geleyim.", demiş ve bir araba kirayalıp, şehre gitmiş. Yani ben Ali'yi doğrusu gözümle görmedim. O geri gelmeden ben oradan ayrıldım. Fakat Ali eğer orada değildiyse, Alike bana niye böylesine garip bir hikaye uydursun ki?"

"Peki, Alike'nin Amerika'ya uçtuğunu sen kendi gözünle gördün mü?"

"Hayır, ama mesela biletini gördüm, Alike, kendi gözlüğü yanında olmadığından uçuş bilgilerini bana okuttu. O arada benim Japonlar saat dörtte başka bir uçak ile yetiştiler. Ben de onları alıp, saat beşte İstanbul'a getirdim. Hadi hazırlan, çıkıp da herifleri Sulukule'ye filan götürelim. Çok iyi iş teklifleri var!"

İşler iyice karışmaya başlamıştı. Birileri yalan söylüyordu, ama kim ve ne maksatla? Alike uçakta öldüyse Viyana'da ne işi vardı? Ali dün Viyana'da ise aşağıdaki kırmızı arabayı Bodrum'dan buraya nasıl getirdi? Güvenlik monitörüne bir daha göz attım. Ferrari hala yerindeydi. Rüştü'ye 'Bırak Sulukule'yi filan da aşağıya inip şu meşhur arabayı bir gözden geçirelim, belki bazı ipuçları buluruz." dedim. Homurdanarak kabul etti.

Anlatıldığı kadar müthiş bir makine idi, Atina plakalı kırmızı Ferrari. Tertemiz, pırıl, pırıl duruyor, garajın bütün ışıklarını gövdesinde yansıtıyordu. Bodrum'dan buraya hiç toz kapmadan nasıl geldi?

Rüştü "Boyasındandır," dedi, "Elektrostatik yüklü, toz, toprak yapışmaz."

Kapıları kilitli değildi. İçeride orta konsoldaki küçük bir evrak çantasından başka hiç bir şey gözüküyordu. Ben sol kapıdan, Rüştü sağ kapıdan girip oturduk. İçerisi de tertemiz, fabrikadan yeni çıkmış gibiydi. Kontak anahtarı üstünde mi, diye baktık. Anahtar yerine bir çipkart ile çalıştırıldığı anlaşılıyordu, ancak bu cins kartlar sahibinin parmak izine şifrelenmiştir, başkasını kabul etmez, diye düşündüysem de kartın üzerindeki parmak izi işaretine, öylesine bir dokunmaktan kendimi alamadım.

Gösterge tablosu birden rengarenk aydınlandı. Arabanın altından hafif bir vınlama sesi geldi, fakat tabii ki motor çalışmadı. "İçgüdüsel olarak mı, yoksa şaka olsun diye mi, gaz pedalını birazcık yokladım. Araba bir ok gibi yerinden fırladı, hemen gazı bırakıp frene basmasam, karşı duvardan dışarı çıkmamıza sadece birkaç santimetre kalmıştı. Neyse ki duvar epey uzakta idi, yine de onda bir saniye en az sekiz metre yol aldık. Hem de lastik sesinden başka hiçbir ses duymadan, ne motor, ne ekzos.

Ben Rüstü'den daha az irkildim dersem yalan olur. Bir müddet, şoklanmış olarak ve hayret içinde, zannederim ağızlarımız da birer karış açık, birbirimize bakarak kaldık. Benzer durumların çağrıştırmaları olağan kelimesel tepkilerden hiçbiri aklımıza dahi gelmedi. Böylesine bir kalkış için en az bin beygirlik bir motor gücü gerekir.

Sonunda dışarıya çıkıp, arabanın etrafında dolaşarak tetkikata başladık. Rüstü sırasıyla "Ulan, bunun ekzos borusu yok, benzin deposu yok, eğilip altına bakıp; karteri yok, vites kutusu yok!" diye söylendikçe... Yavaş yavaş akıl yürütmeye başladık:

"Yahu, bu araba elektrik motorlu olmalı."

"Olamaz, elektrikli arabalar çok hantaldır. Her tarafları çok ağır akümülatörlerle kaplıdır. Sekiz, on saat şarj ettikten sonra ancak 150 en çok 200 kilometre menzil yapabilirler. Hızlarında saatte azami 80-90 kilometre olabilir. Öyle bir araba ile Bodrum'dan buraya gelmek bir hafta sürer."

"O zaman atom denizaltıları gibi nükleer reaktörle çalışıyor!"

"Öylesi daha da ağırdır. Reaktörü soğutmak için arkasında on tonluk bir su deposu taşıması gerekir!"

"Uzaydan mı geldi bu meret!"

"Uzaylılar niye Ferrari markasını kullansınlar ki, kendi Arçelik'leri, Beko'ları, gibileri filan vardır."

"Aslına bakarsan, Ferrari'nin hiç elektrikli arabalar ile uğraştığını da duymadım."

"Şunun kaputunu açıp bir bakalım, şasi numarasını filan alıp Ferrari fabrikasına bir telefon edelim, soralım nedir bu meret!"

Fakat görünürde açılacak herhangi bir kapak, kaput filan da yoktu, gövde tamamen yekpare gibiydi. Teknik tartışmalar ile hiçbir yere varamadık. Kısacası böyle bir araba vardı ama, aslında olması mümkün değildi. Bu sefer daha geniş kapsamlı analizlere başladık:

"Diyelim ki Alike, yahut Ali, yahut ikisi beraber yakıtsız çalışan bu arabayı icat ve imal ettiler. Yeni tanışıyormuş numarası yapmaları gizlilik mülahazası, politika, piyasa oyunu filan olsun."

"Dünya yerinden sarsılır. Çağ kapanır ve yeni bir çağ açılır."

"Enerji bağımlılığı, ozon tabakası delinmesi, ortam kirliliği sorunları tarihe karışır."

"Her türlü üretim sınırsızca artar, kıtlık, fakirlik diye bir şey kalmaz. Çünkü en pahalı ve kıt üretim girdisi enerjidir, enerji bol olunca her şey bol ve ucuz olur."

"Gelir dengeleri değişir. Petrol zengini ülkelerin zenginliği sona erer. Araba imalatçısı dev firmalar bu yeni duruma kolay, kolay uyum sağlayamazlar ve koskoca Petrol Şirketleri ile beraber iflas ederler."

"Savaşlar ortadan kalkar, ordular terhis edilir."

"Hiç kimse artık ekmek derdine düşmeyeceğinden, üniversitelere sadece ilim yapmak isteyenler kaydolar, okullar boş kalır."

Tüm saflıklarına rağmen iş adamlığı konusunda bir deha olan Lazoğlu tam bu noktada tartışmaya taş koydu:

"DUR bakalım," dedi, "böyle bir durum senin, benim için çok keyifli olur, fakat düşünebileceğimiz HERKESİN işine gelir mi bakalım, mesela PETROLCÜlerin ve benzerlerinin fena halde canları yanar! Gerçi benim de bir kaç tane benzin istasyonum filan var ama..."

"Bir de dünya hakimiyeti meraklıları, diktatörler, emperyalist BUSHT'lar ve onlar gibiler.. Çünkü halklar fakir olmazsa böyleleri de o kadar kolay at oynatamazlar, kendilerine işbirlikçi bulamazlar, baskı rejimleri kurup, insanlara hükmedemezler."

Bu iş biraz korkutucu olmaya başlamıştı. Sayılan son iki kategoriye girenlerin böyle bir enerji kaynağından veya deposundan fena halde rahatsızlık hissetmemelerini beklemek aşırı saflık olurdu.

Haklı olarak biraz endişelenmiştik. Kulaklarımızı dikip, bombardıman uçakları filan geliyor mu acaba diye dinledik...

"Bu arada," diye devam etti, Lazoğlu, "başka bazı gruplar da bu teknolojiyi ele geçirip, tekelci olarak kullanmayı ve netice de başka bir açıdan dünya hakimiyeti kurabilmeyi çok tercih ederler." dedikten sonra arabanın üstüne örtülebilecek büyükçe bir branda bezi bulabilirim acaba diye etrafı kolaçan etmeye başladı. Bir yandan da ilginç analizlerine devam etti:

"Bana bak, bu arabanın yarım günde hiç benzin kullanmadan Bodrum'dan buraya gelmiş olduğunu kati olarak bilecek durumda değiliz. Belki de her şey bir şakadan ibarettir, Ali yapar böyle şeyleri, bilirsin. Mesela arabanın içine sadece büyük bir kamyon aküsü ve marş motoru monte edersen ve bu hızla kalkış yapmasını sağlayabilirsin, ama sadece bir kaç kilometre gidebilir, çünkü aküsü hemen boşalır. Ayrıca, direkt olarak arabanın kendisini kullanarak geldiği ne malum, belki de bir TIR'a veya römorka yükletip getirmiştir. Yahut da zaten yakın bir yerde toplamıştır, bu mereti!"

"Bu kadar zahmete niye girsin, bir sürü para ve zaman gider, böyle tatsız bir şakaya."

"Zaman konusunu bilemem ama bilirsin Ali'deki paranın haddi, hesabı yoktur."

Tabii bu arada bin türlü meraktan içimiz içimizi kemirmekteydi.

"Çıkıp bir tur atalım, bir Bursa, Uludağ sucuk partisi filan, o zaman anlarız Vehbi'nin kerrakesini. Gidiş, geliş en az 600 kilometre'dir körfezi de dolaşırsak, bakalım nereye kadar gidebilecek, fiyakası bozulmadan?"

"Tamam, yani diyorsun ki, arabanın yerini henüz tespit edemeyenler varsa onlara yardımcı olalım, Ortalıkta iyice dolaşalım, onlarda uydular ile izleyip filan, iyice malumat sahibi olsunlar!"

"Yok arkadaş, bu tehlikeli arabayı burada böyle tutup bekleyemeyiz. Bütün İstanbul'u tehlikeye mi atalım yani."

"Peki, ne yapabiliriz diyorsun ki, Lazoğlu?"

"Basit oğlum, en sağlam yer, kimsenin bilmediği ıssız bir dağ başıdır. Bombalasalar da fark etmez en çok üç beş kişi gider."

"Var mı bildiğin böyle bir yer?"

"Hem de nasıl!"

Meğer Lazoğlu'nun Orta Anadolu'da uçsuz bucaksız bir arazisi varmış, sülalesinden kalma. "İstersen hidrojen bombası denemesi yap, kimse duymaz." diyor. İkinci dünya savaşı esnasında pımpirikli büyük amcalarından biri arazinin tam ortasına, yüz metre derine, Zonguldak'tan maden işçilerini getirip, bütün bir köyü içine alacak büyüklükte bir sığınak yaptırmış. Etrafı binlerce dönüm orman ve buğday tarlası, düz arazi. Anayoldan sığınağa yirmi kilometre uçak pisti gibi beton bir yol var. Döner, döner arabayı istediğimiz gibi deneriz. İcabında üstüne bir, iki kat beyaz kireç boya çekeriz, hem kimse tanımaz, hem de sonradan kolayca temizlenir. Bu gün cumartesi, hemen yola çıkarsak, Eskişehir üzerinden yedi sekiz saate varırız dediğim yere, Konya ovasında."

"Giderken sağda, gelirken solda mı?" diye sormaktan kendimi alamadım, fakat o kadar heyecanlanmıştı ki dünyadan haberi yoktu.". Sabırsızlıktan kıvranıyor, tuvalete gitmek bile aklına gelemediğinden, iki eli kasıklarında büzüle, büzüle mesanesini baskı altında tutuyordu.

"Peki, Ali ne der bu işe?"

"Ne derse desin, hergele, bırakıp gitmeseydi, ne malum belki mafyacılar onu yakaladılar bile. Güzelce sorguya çekerlerse er geç burayı ifşa eder ve herifler gelip bizi şişe geçirirler."

"Haydi gidelim öyle ise. Arka tarafta, bizim eski evsahibinin tamirlik arabaları taşımak için kullandığı güzel bir araba römorku var.Hani İngiliz'ler araba ambulansı derler ya ondan. Landrover'in arkasına bağlanıyor. Normal bir çekici öyle uzun bir yolda dikkati çeker. Bu alet ise alelade sportif faaliyet içinde gibi gözüküyor. Formula yarışlarından sonra millet böyle görüntülere alıştı."

"Hay babanın canına rahmet. Getir bakalım şu ambulansı da, hastamızı bindirelim bir an evvel."

Ambulansın portatif bir rampası ve arabaları bu rampadan yukarı çeken bir elektrikli vinci vardı. Böylece Ferrari'yi çalıştırmaya hiç gerek kalmaksızın römorka yükledik. Üstünü de kalın bir branda ile örttük. Landrover zaten hep ful depo bekler.

Garajın arka cephesinde, bir askeri bölgenin yan tarafından geçerek, tali yola açılan, ikinci bir kapısı var. Kimsenin dikkatini çekmeden oradan dışarıya süzüldük, zaten iki blok sonra tali yol ana caddeye bağlanıyordu ve yedi-sekiz dakika sonra Göztepe kavşağına varmıştık bile. Bundan sonrası otoyol.

*****

Kumsaldaki herkesin gözü yükseklerden pike yapan uçağın üstünde idi. O sırada ufkun gerisinden büyük ve çok süratli bir tekne belirdi. Randevüleşmiş gibi uçağın çarpacağı noktaya doğru ilerliyordu. Suya çarpma anında, hızlı tekne o noktadan sadece bir kaç yüz metre gerideydi. Alınan darbeden pilotun iç organları parçalandı ve ölüm birkaç saniyede geldi.

Teknenin karadan görünmeyen tarafında bekleyen elektrikli denizaltı motorlarına binmiş dört balık adam hemen suya daldılar. Pleksiglas uçaktan tek büyükçe parça olarak sadece motor aksamı ve hala uçuş koltuğuna bağlı olan ölü pilot kalmıştı. Balık adamlar dibe doğru süzülmekte olan her iki nesnenin yerini hemen tespit ettiler. Derhal yaklaşp, ikişer, ikişer onları yedeklerine aldılar. Kumsaldakiler hala şok tesirinde hipnotize olmuşlardı. Dört balık adam yine görünmeyen taraftan tekneye çıktılar ve getirdiklerini de yukarı çektiler.

Teknenin köşkünden onları seyreden beyaz entarili ve göbekli kaptan uydu telefonunu açıp Arapça olarak "Haşmetli Prenses Hazretleri, görev başarı ile tamamlandı. Emanet elimizde. Şehidimizi de aldık. Allah taksiratını affetsin. Hemen yola çıkıyoruz." dedi. Ne geldiklerini, ne de gittiklerini hiç kimse farketmemişti.

*****

Bütün gün ve bütün gece birimiz direksiyondayken diğërimiz uyuklayarak yol aldık. Uyuklama sırasının ben de olduğu bir keresinde kasten sertçe fren yaparak uyanmamı sağladı. "İşte geldik!" yine kendine ait bir benzin istasyonuna ulaştığımız, binaların dallı güllü badana ve boyalarından belliydi. Zaten etraftan fırlayıp, el öpmeye koşuşan koca, koca burunlu istasyon çalışanları da bu gerçekten şüpheye hiçbir yer bırakmıyordu.

Büronun üst katındaki özel bölüme geçip, hemen hazırlanan nefis çay servisinden sonra, Rüştü duvardaki gizli kasadan bir deste anahtar çıkardı. Tekrar aşağıya inip, bir garaj kapısının önüne geldik. Kapıyı açınca karşımıza koca bir TIR'ı rahatlıkla alacak derinlikte ve şu anda tamamen boş görünen bir hacim çıktı. Cip ve römorku olduğu gibi içeri alabildik.

Biz de yerlerimize geçtik. Anahtar destesinin içindeki minik bir uzaktan kumandayı kullanıp garaj kapısının kapanmasını sağladık. İçerisi loş bir ışıkla aydınlanırken inceden bir motor sesiyle beraber altımızdaki döşeme alçalmaya başladı. Kocaman bir asansörde olduğumuz anlaşılıyordu. Kapasitenin fevkinde bir ağırlık taşımakta olan sistem tabii ki oldukça ağır çalışmak zorundaydı.

On dakika sonra durduk. Bu sefer karşı tarafımızdan bir kapı açıldı. Önümüze benzer şekilde aydınlatılmış bir tünel çıktı. Dış ortam ile hiç bir irtibatı olmayan klostrofobik bir tünel. İlerlemeye başladık. Neredeyse beş kilometre gittikten sonra tekrar bir garaj kapısından öbür uçtakinin aynısı bir asansöre daha girdik. Motoru tekrar kapattık. Daha da derinlere mi ineceğiz diye korkarken bu sefer yükselmeye başlayınca içim biraz rahat etti. Yükselme süreci de benzer bir sürede bitince önümüzde yine bir kapı açıldı.

Motoru tekrar çalıştırıp, ikinci garajdan dışarı çıktık. Cennet gibi bir bahçeye gelmiştik. Çok büyüktü, sınırsızmış gibi görünüyordu. Bir kaç kilometre sonra tek başına duran sonsuz güzellikte Safranbolu tipi bir konak göründü.

Konaktan ikisi de yaşlı bir kadın ve bir erkek çıkararak bizi içeriye buyur ettiler. Rüştü'ye son derece saygılı davranıyorlardı, Rüştü de onlara karşı saygıdan geri kalmıyordu.

Bir üst kata çıkarak, kıymetli halılarla döşeli ve etrafı çepeçevre sedir olarak düzenlenmiş, yüksek tavanlı, iki pencere ve ahşap bir balkon ile o güzelim bahçeye bakan bir salona alındık. Neredeyse bir buçuk metre çapında gümüş bir sini içinde mükellef bir yer sofrası hazır bekliyordu. Tereyağda kızarmış keklik ve bıldırcınlar, nefis tereyağlı pilavlar, bademli hoşaf, salatalar, turşular, hani “Bir kuş sütü eksikti,” derler ya, o cinsten. Sen neymişsin be Rüştü. Kocaman yer yastıklarına yaslanıp ziyafeti tamamladık. Yemek üstüne kahveler önümüzde, mangala sürülmüş cezveler içinde hazırlandı.

Salonda uydu telefonu ile çalışan bir Internet bağlantısı bulunuyordu. Yemekten sonra Ali ve Alik'i'nin nerede olabilecekleri konusunu muhtelif kuruluşların bilgi işlem servislerine -arka kapılardan olsa da- girerek araştırdım. Pazar akşamı için Los Angeles'daki konferansın yapılacağı otelde rezervasyonlarının olduğu doğrudur. Fakat, ne otelde kalmışlar ne de ertesi günkü konferansa iştirak etmişlerdi. Yine de otel faturaları bilinmeyen bir kredi kartı ile ödenmiş gözüküyordu.

Anlaşılan Ali cumartesi akşamı beni uyuttuktan sonra bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Alik'i ise aynı gün öğleden sonra Viyana havaalanında Ali'yi beklemekte idiyse, -ki lazoğlu bu yöndeki ifadesinden çok emin görünüyordu- sabahleyin düşen uçağı kim kullanmaktaydı?

Yoksa Ali yine bir numara yapmış, uçağı pilotsuz mu yönetmişti? Aynı Ali, bu tehlikeli arabayı nasıl olur da hiç bir bilgi vermeden benim başıma bırakıp ortadan kaybolabiliyordu?

Kafamdan iki türlü izah tarzı geçiyordu: Ya bir şekilde çok sıkışık bir duruma düştüğünden, araba problemini nasıl olsa halledebileceğim konusunda bana güvenmek zorunda kalmış, yahut ta Alikı veya kendisi veya her ikisi birden önemli bir ölüm-kalım tehlikesi altında idiler ve bu yüzden Ali gözü başka hiç bir şey görmeksizin Alikı'yi de bir şekilde bulmuş ve beraberce inşallah emin bir yerlere saklanmışlardı ve yerlerini hiçbir şekilde birilerine belli etmemek için bizi dahi aramıyor veya arayamıyorlardı.

Hava kararınca Ferrari'yi römorktan indirdik. Birkaç denemeden sonra kullanma tarzına kolayca alıştık. Beş-altı saat boyunca araziyi çevreleyen beton yollarda beş yüz kilometreden fazla yol yaptık. Enerji sayacı olduğunu düşündüğümüz göstergede en ufak bile bir sapma gözüküyordu. Bu araba kolay, kolay yakıtını tüketeyeceğe benzemiyordu. Akşam yemeğindeki nefis bir hünkar beğendi, fıstıklı, üzümlü, zeytinyağlı lahana sarması ve irmik helvası bizim tarafların meşhur Kanaat Lokanta'sının ancak en iyi günlerinde rastlayabileceğiniz kalitesinde idi...

Gece yarısından sonra römorku tekrar yükleyip, yeniden yola koyulduk. Bu sefer bahçenin uzak bir köşesinde girişi bir labirent tekniği ile gözden saklanmış dar bir patikadan sonra daha geniş, beton kaplı olduğu anlaşılan uçak pisti gibi bir yola daha girdik. Yirmi kilometre kadar gittikten sonra tekrar açık bir alana geldik. Uykulu gözlerle etrafı tetkike başladım. Cıpin ışıklarını kapatınca gözlerim alıştı ve yıldızların sağladığı berrak bir aydınlık, ortam hakkında fikir vermeğe başladı.

Çakıl taşları ile stabilize edilmiş dört futbol sahası büyüklüğündeki bir alan, bizi getiren beton kaplı genişçe yoldan başka giriş imkanı olmaksızın, iç içe örgüleşmiş yüksek ağaçlarla çevrelenmişti. Lazoğlu römorku Landrover'in arkasından çözdü. Biraz ilerideki beton kapağı elindeki pilli fenerle aydınlatarak üzerindeki çelik halkayı kavradı. Biraz zorlanınca kapak açıldı. Altta bir çelik halka daha gözüksü. Cıpin arkasındaki kanca ile ortaya yeni çıkan halkayı bir çelik halat vasıtası ile birbirine bağladık. Biraz manevra yaptıktan

sonra halat gergin hale geldi. Rüştü birinci viteste yavaşça ilerledikçe sahanın tam ortasında güzel kamufle edilmiş, büyük bir kapak, açılır-kapanır köprü kanatlarından birisi gibi yerden açılıp yaparak yükselmeye başladı.

Kapağın altında tatlı bir meyille alçalan zemin ve kenarları betonla kaplı iki duvarın teşkil ettiği geçit ileride tekrar daha da soluk bir ışıkla aydınlatılmış yeni bir tünele dönüşüyordu. Römorku tekrar yerine bağlayıp büyük kapağın altından tünele girdik. Biz ilerledikçe tünel genişledi, tavanı yükseldi ve sonunda ortaya büyük bir bowling salonu genişliğinde koca bir hacim çıktı. Anlaşılan burası sığınak sakinleri için ortak bir mahal olarak hazırlanmıştı ve özel mekanlara giriş çevredeki birçok kapı vasıtasıyla buradan oluyordu. Rüştü'nün gösterdiği yüksek bir kapıyı yine aynı uzaktan kumanda ile açtık ve getirdiğimiz emaneti taşıyan römorku cipten çözüp, bu sefer insan gücüyle manevra ederek depoya benzeyen bu yeni bölüme soktuk. Bu bölümün duvarları raflarla kaplıydı ve yüzlerce kutu ve sandık sıra, sıra dizilmişti. İçleri anlaşılan, uzun ömürlü gıda ve ilaç cinsinden acil olarak gereksinebilecek malzeme ile doluydu.

Rüştü'nün dediği çok doğrudu, buraya saklanan bir objeyi bulsa, bulsa ancak şeytanın ta kendisi bulabilir. Deponun kapısını kapatarak tekrar açık havaya çıktık. Meyilli ağır kapağı bulunduğu açık pozisyonda tutan mekanizma yerine itilince kapak ağır, ağır alçalarak önceki kapalı pozisyonuna döndü. Ortada, alttaki sığınığın ve deponun mevcudiyetini, üzerlerinde yıllarca futbol oynansa bile ortaya çıkarabilecek hiçbir iz veya delil kalmadı.

Köşke döndüğümüzde saat üçe yaklaşıyordu. En üst kattaki iki küçük odada, patiska çarşaf arasında birkaç saat kalıp gibi uyumuşuz. Gün ağarmadan kalkıp, hafif bir kahvaltıdan sonra, artık yükü hafiflemiş cipimizle geldiğimiz izler üzerinden İstanbul'a dönüş yoluna koyulduk.

*****

Salı akşamı geç vakit Üsküdar'daki evime eriştik. Arabadan hiç inmeden uzaktan kumanda ile garaj kapısını açıp, içeriye girdik. Işıklar otomatik olarak yandı ve garaj kapısı ağır, ağır aşağıya doğru inerek kapandı. Arabadan inip, gizli geçidin kapısına yönelmişim ki Rüştü "hiişt" diye tıslayarak beni durdurdu, havayı koklayarak kısık sesle "Burada birisi var, yahut ta bizden evvel gelip gitmiş." diye fısıldadı. Burun deliklerimi iyice açınca motor yağı ve benzin kokuları arasındaki çok az sayıdaki parfüm moleküllerini ben de tespit ettim. Ses çıkarmadan -açılıp kapanan garaj kapısının çıkardığı onca gürültüden sonra biraz geç kalmış olsak da- etrafı tetkik etmeğe başladık. Hiçbir anormallik gözüküyordu.

Yukarı çıktık. Burada da her şey normal gibiydi. Demek ki parfüm kokusu biraz da içinde bulunduğumuz gergin durumun muhayyelimize oynadığı bir oyundu. Belki de Rüştü hala aşağıda duran kendi arabasının camlarını açık unutmuştu ki, onun arabasının koltukları her zaman en pahalı parfümlerin kokusunu taşır.

Bir semaver 'orange pekeo' çayı demleyip, yorgunluk atmak üzere jakuzi'yi hazırladım. Rüştü de misafir bölümüne geçti, duşunu alıp geldi. Jakuzi'yle filan uğraşacak hiç vakti yoktur onun. Televizyonu açıp, "Bodrum'dan bir haber var mıdır, acaba?" diye kanalları dolaştık. Arada, bir parfüm reklamı geçince yine işkillenip sorgulu, sorgulu birbirimize baktık. Aslında işin kolayı aklımıza yeni geliyordu. Uzaktan kumanda ile televizyonu güvenlik bilgisayarının evin içindeki olağandışı her hareketi kaydeden uygulamasına bağladık. Bilgisayar derhal garaj kameralarının kayıtlarını göstermeğe başladı:

Evet işte, siyah tulumlu ve ipekten kar maskeleri giymiş en az beş kişi garajda dolaşp, bütün arabaları dikkatle tetkik ediyorlardı. Vücut yapılarından, en azından bazılarının kadın olduğu anlaşılıyor. Bütün kaputlar açık, bazı arabaların motor aksamları dışarı alınmıştı.

Bu faaliyet dün biz yolda iken sabah erkenden başlamış 3 saat kadar sürmüştü. Öncesinden defalarca kapıyı ve telefonu çaldırıp evde olmadığımızı tespit etmişler. Aradıklarını bulamamışlar, fakat her şeyi büyük bir titizlikle hiç iz bırakmayacak şekilde eski haline getirip, bırakmışlardı.

Ancak, hiç de tehlikeli bir görünüşleri yoktu. Sanki bir deterjan ya da motor yağı firmasının promosyon ekibi olarak bir demonstrasyon hazırlamakla meşguldüler. Rüştü aşikar olanı teşhis etti:

"Bu karılar ve uşaklar ne aradıklarını çok iyi bilmiyorlar!"

"Bir araba motoru aradıkları belli, fakat bu motorun ne cins bir arabaya monte edildiğinden bile haberleri yok. Baksana koleksiyonluk Anadol'u bile dağıtmışlar."

"Peki, bu motor'un ille de araba motoru olması şart mıdır?"

"Niye şart olsun, motor, motordur, ister arabaya tak, ister faytona, ister çim biçme makinesine."

"Hay ağzını öpeyim, şu Bodrum'a bir telefon et bakayım da, öğren, düşen uçağın motorunu bulabilmiş midir deniz polisi!"

Kürt Hasan'ın telefon numarası nasılsa ezberime geliverdi.

Ali askerlik görevini Genel Kurmay Başkanlığı Bilişim Dairesinde Sistem Mühendisliği sorumlu subayı olarak yapmıştı, Bilişim dairesinin ya da daha harcıalem tabiri ile bilgisayar bölümünün -basit bir mahalle marketinden en büyük bir bakanlığa kadar- ne kadar can alıcı bir servis olduğunu bugün herkes bilir. Bir bankanın müşteri hesaplarının bulunduğu bilgisayar'ın tahrip olduğunu düşünün. Kime ne para ödeyeceksin? Ortadoğu'nun ve hatta Avrupa'nın en önemli silahlı gücü olan Türk Silahlı Kuvvetleri Bilişim Dairesinin kapsam ve önemini tasavvur etmek ise o kadar kolay değildir.

Ali yedek subaylığını yaparken çok önemli askeri projelerde çalışmış ve her türlü ihtimale karşı tedbir olarak Genel Kurmay'ca kendisine yakın dövüş uzmanı, SAT komandosu Hasan Başçavuş koruma olarak tayin edilmişti.Yedek subayımızın terhisinden sonra Başçavuş da kampusa güvenlik müdürü olarak katıldı. Zannımca, zaten her ikisinin de askerlik görevi de şu veya bu şekilde -hadi burada, her Türk'ün olduğu gibi diyelim de biraz hamaset yapalım- devam etmekteydi.

Hasan telefonu daha ilk çalışında açtı. Numaram telefonunun ekranında gözükmüş olmalı ki:

"Nerelerdesin Abi, perişan olduk, ne zamandır!" diye feryat etti.

"Evet, Ali bizi de perişan etti, evladım." diye cevap verdim.

Aslında Ali'nin ölmediği, düşen uçağı kimin kullandığının şu anda güvenli olarak bilinmediği konularını açmak için vaktin henüz uygun olup olmadığını bilemediğim için şimdilik susmayı tercih ettim.

"Yok Abi, Sadece Ali için değil, biz senin için de telaşlandık!"

"Benimle ne işiniz var evladım, bir telefon etseydiniz, eninde sonunda bulurdunuz, ne soracaksanız ki?"

"Bayan misafirin var diye rahatsız etmek istemedik, ama epey gecikince merak ettik, yoksa Ferrari bir arıza filan mı yaptı?" Babaannemin tabiri ile: "Şimdi al arabadan karpuzu!" Ne demek istiyordu bu çocuk?

"Sen şimdi telaşı bırak da, bana şu saçma kazadan itibaren orada neler olup bittiğini bana detaylıca anlat; benim oraya ne zaman gelmiş olduğumu, bayan misafirimin kim olduğunu filan. Dün ayağım kaydı, sırtüstü düşüp kafamı betona vurdum, bütün hafta olanlar hafızamdan silinmiş, sen anlat bakayım da hatırlayabilecek miyim?" diye bir taktik kullanma ihtiyacını hissettim, birden.

"Aman abi, Őimdi anladım bir tuhaflıđının nedenini, bűyűk geçmiŐ olsun."

"Anlat, anlat bakayım."

"Abi, dűn oğlen geldin, bayan misafirine biraz buraları dolaŐtırdın, Ali'nin kazası konusunda konuŐtuk, ağır bir hastalığı varmıŐ da, o yűzden sefalet çekmektense, intihar etmeyi seçmiŐ olabilir mi filan diye, bilgisayarındaki randevu defterlerini neyi inceledin, hani hastane, doktor bilgileri gibisi var mıdır," diye.

"Sonra arabanız arıza yaptı, biliyoruz, o kapıları havaya kalkarak açılan arabanın ustası buralar da bulunmaz, İstanbul'dan gelecek. Daha sonra, İzmir'de acele bir randevunuz varmış, Mecburen kendi arabanızı burada bırakıp, Ali abinin Ferrari'sini aldınız. Gidiş o gidiş."

"Vay canına, Şu bayan misafirimi de bir anlat bakalım."

"Ne bileyim abi, biz yakından bakmadık, rahatsız etmek olmaz!"

"Anlat ulan kızdırma beni!" deyince, sanki mikroskop altında tetkik etmiŐ gibi bir anlattı ki, hatunun poster boy fotoğrafını gűsterse o kadar aŐıkar olmazdı.

Haberim bile olmadan nasıl iki gűnde Bodrum'a gidip geldiğim yavaş, yavaş ortaya çıkıyor gibi idi.

"Peki," dedim, "unut bunları, bayan misafiri filan, yengenle başımı derde mi sokacaksın!"

"Ne bayan misafiri abi, ben seni ű aydır gűrmedim, herhalde ben de kafayı bir yere vurmuŐum."

Adamın adı çıkacağına canı çıksın.

"Ferrari şimdilik ben de kalacak, benim külüstür Lamborghini'ye de iyi bak!"

"Lafı mı olur abi."

"Fakat, bu günler de durumlar biraz kritik, sen kampusun koruma kadrosunu sarı alarma geçir, dikkatli olun."

"Gerekirse asker ocağından bile yardım getirtirim."

"Uçağın motoru bulundu mu?"

"Yoktur. Ne Ali ağabey, ne de uçaktan geri kalan fazla bir şey bulunabildi. Deniz polisi durmadan arıyor."

Herhangi olağandışı bir durumda derhal beni aramasını söyleyip vedalaştım.

Benim 'Lamborghini Diablo' çok zengin avukat amcamın hediyesi idi ve onu şu anda eşim Sevinç kullanmaktaydı. Eşimi her gün iki kere telefonla arayıp olan bitenler hakkında bir parça rapor vermekteydim. Arabama bir şey olsaydı, her halde bana haber verirdi.

Yine de tekrar aradım. Gerektiği kadar son olayları anlattım, o da şaşırды, şu anda Lamborghini'yi kullanmakta olup İsviçre'de Como Gölü kenarından dan Milano'ya doğru gitmekte olduğunu söyledi. İçim rahat etti. Bodrum'daki Diablo'nun benimki olamayacağından zaten emindim.

Ancak yedi yüz bin yeşil dolar sayılıp da satın alına bilinen benimkine benzer bir Diablo'yu Bodrum'da bırakıp gidenler bir taşla iki kuş vurmak peşindeydiler: Bodrum da ki Ferrari'yi ele geçirmek ve bu arada bana da bir nevi meydan okumak!"

Bodrum'lu Hasan'la ile vedalaştıktan sonra Üsküdarlı Oktay'ı aradım. O da beni arayıp, arayıp bir türlü bulamazmış. Ursula Hanım hakkındaki raporunu istedim.

"O gün sizden çıkınca arabasına binip Yeşilköy Çınar Otel'e gitti. Orada kalıyormuş. Arabası kiralıkmış. Bir iki saat sonra da hava alanına yollanıp yurt dışına uçtu. Artık oradan sonra takip etmedik."

"Nereye uçtuğuna baktınız mı?"

"Evet, abi. Bileti Münih'eydi ama iptal ettirdi..."

"Ve sonra Londra'ya uçtu!"

"Nasıl bildin abi?"

"Sağ ol Oktay, sen bana masraf listesini yolla." dedim ve telefonu kapattıktan sonra, en sunturlusundan birkaç küfürü arka arkaya dizdim. Bu sefer fena kızmıştım. İntikamım acı olacaktı."

Ali'nin haberini okuduğum günden beri Internet'ten biraz tiksinti gelmişti, fakat şimdi, bu icat çok işe yaracaktı. Bütün gece bilgi topladım. Yetkisiz girilmemesi gereken bazı sitelere bile arka kapılardan girmenin yollarını aradım, buldum. Sonra gerekli yerlere telefonlar edip, randevular ayarladım. Artık karşı darbeyi vurmaya hazır gibiydim.

Rüştü'ye "Hazırlan yarın sabah İngiltere'ye gidiyoruz." deyince pek şaşırmadı. Sık, sık gittiğimiz bir yerdi, Londra. Ben müzikaller ve konserler için, Rüştü de alış-veriş ve ticaret maksadı ile.

Vize ile filan uğraşmamız gerekmiyordu, çünkü benim uzun yıllar orada yaşamış olmamdan dolayı İngiliz pasaportum -çifte vatandaş-, Rüştü'nün de orada sahibi olduğu firmalardan ötürü sürekli oturma müsaadesi vardır.

"Sen," dedim, tarihi eser kaçakçısıydın. "Elinde çok güzel bir Etrusk vazosu var. Tabii aslında Kütahya Çini Porselen. Vazoyu yüz bin sterline satmak için Londra'nın Brighton sahil kasabasında yaşayan, bu işlere meraklı, anadan doğma değil, sonradan olma bir asilzade ile bir İngiliz Laz'ını araya sokarak

randevüleştin. Yarın sabah vazoyu göstermek maksadı ile bu Lord'un malikanesine gidiyorsun. Ben de üniformalı şoförünüm, tabii bir Aston Martin veya Bentley kiralayacağız, Londra'ya varınca.

"Ha, bu Lord salak midur?"

"Hiç de salak değildir, hatta tanıdığım en büyük puştur!"

"Bizden de puşt mudur?"

"Aşağı yukarı, ama zaten vazo filan satacak değiliz, o malikanedен içeri girmek için işin kılıfı."

Malikane, Brighton'ın biraz kuzeybatısındaki 'green belt' denen ormanımtrak bölgede, çok geniş bahçeleri, daha doğrusu arazileri olan villalar mahallesinde idi. Kaçakçı Rüştü'nün randevusunu ayarlamak bayağı zor olmuştu, araya girecek forslu birini bu acele ile bulamayınca, dolaylı yollardan, birkaç bin Sterlin harcayarak hallettim bu işi. Ayrıca ben de Rüştü ile beraber ana binanın içine intikal edebilmeliyim ve bu sebeple bir takım ilave tedbirler de gerekiyor:

Bu gibi yerlere gelen misafirlerin şoförleri yukarı meskene katiyen çıkamazlar ve patronlarını beklerken, ayrı giriş kapısı olan alt kattaki hizmetliler dairesindeki besleme ya da yamak kızlarla flört edebilmekle yetinirler.

Bunu duyunca Rüştü, "Ben şoför olayım, sen kaçakçı ol!" dedi. "İmkansız," dedim, "Ev sahibi olacak puşt beni çok iyi tanır. Şaşırtmacılık avantajını kaybederiz."

Aslında beni tanımasından çekindiğim ev sahibinin kendisi değil, aynı hane halkından başka birisiydi.

*****

Aliki tatil köyünün giriş kapısında taksiden inerken sabah sporu için koşmakta olan mürebbiye Erika'ya rastladı. İki kadın kısa zamanda iyi arkadaş olmuşlardı. Erika, hazırlan gel de beraber koşalım, deyince, Aliki babasının telefonundan ve acele Ali'nin uçağı ile Atina'ya uçması gerektiğinden bahsedip odasına çıktı. Erika kucağına düşen bu fırsatı kaçırmayacaktı. Taksi şoförüne yüklü bir bahşış verip, Aliki'nin ona ihtiyacı kalmadığını söyledi ve adamı evine yolladı. On dakika sonra Aliki tekrar aşağıya indiğinde mürebbiye kampusun servis minibüslerinden kendisine tahsis edilmiş olan bir tanesinin başında onu beklemekteydi. Bu arada Erika resepsiyondaki memura iki hafta müddetle tatile çıkacağını da söylemişti. Aliki taksi nerede diye bakınırken Erika onu el sallayıp yanına çağırıldı, şoför'ün ani bir işinin çıktığını söyledi ve kendisini gideceğı yere minibüsle bırakmayı teklif etti. Aliki'nin itiraz etmesi için tabii ki hiçbir sebep yoktu.

Ne Kangallar, ne de bilgisayarlı koruma ağı Aliki'yle önceden tanıştırılmış olduklarından, onu ve onun beraberindeki rahat davranan kişiyi olağandışı veya riskli bir durum olarak değerlendirdiler. Böylece alarm konumuna geçmeyip, sükunet halinde kaldılar. Erika minibüsü uçağın kapısına paralel yanaştırdı. Aradaki 1.5 metrelik bir kısım etraftan görülmeyecek tarzda minibüsü siper etmiş oldu. Aliki uçağa doğru yönelirken, Erika torpido gözünde bulundurduğu tabancayı çıkarıp, hızla Aliki'nin arkasından yetişti ve silahı sırtına dayadı.

O sabah babasından aldığı mesaj Aliki'yi zaten çok korkutmuştu, bu sefer iyice panikledi. Erika uçağın kapısını açıp kokpiti ve kumandaları inceledi. Hepsi iyi bildiğı cinsten şeylerdi. Aliki'ye minibüse binip, oradan uzaklaşmasını emretti. Kendisi de pilot koltuğuna yerleşti. Aliki son hız kampus'tan kaçarken, Erika havalanmıştı bile.

Aliki korku içinde tatil köyüne dönüp, diğer bir iki parça eşyasını aldı ve çağırıldığı ikinci bir taksi ile hava alanına yollanıp bulabildiğı ilk uçakla Bodrum'u terk etmekten başka çaresi olmadığını düşündü.

Artık kime güvenip kime güvenemeyeceğini hiç bilemiyordu. On dakika sonra Corendon hava yollarına ait bir charter Viyana'ya uçuyordu ve henüz satılmamış birkaç boş koltuk mevcuttu.

*****

Çarşamba öğle vakti Londra'daydık. Bir film stüdyosundan daha evvel James Bond'un kullanmış olduğu bir Aston Martin'i kiraladık. Şoför üniformasını da bonus olarak ödünç verdiler. Pek yakıştı. Kepi kaşlarıma kadar indirip, uygun açık renkli bir gözlük taktım. Küçük bir takma bıyık ilave edince yakından dikkatli bakmaksızın kolayca tanına bilmeyeceğim ideal bir kaçakçı şoförü oldum.

Randevu saatine yirmi dakika kala saat sekizi on geçe, malikane arazisinin giriş kapısına geldik. Yüzümü mümkün olduğu kadar karanlıkta bırakarak çifte koruma görevlilerine Lord'umun Lord'unuzla saat yirmi otuzda randevusu var deyip, Rüştü için hazırlatmış olduğum bir kartviziti takdim ettim. Kartı alıp, içeriye telefon ettiler, gelen cevap üzerine elektrikli kapıyı açıp, giriş istikametini gösterdiler. Hava artık kararmıştı.

Konuştuğumuz üzere Rüştü'yü birkaç basamak merdivenle yukarı çıkarak erişilen giriş kapısının önünde bıraktım. Kapıyı açan uşağa yine aynı randevudan bahsedip, on dakika kadar erken gelmiş olduğundan ötürü özür dileyecekti. Bunun üzerine, normal olarak uşak pardösü, şapka ve şemsiyesini alıp Rüştü'yü sağ taraftaki kütüphane'ye buyur edecek, kendisi de misafirin gelmiş olduğunu patronuna haber vermek üzere merdivenlerden yavaş bir tempoyla yukarı çıkacaktı.

Bina içinin planını, düzenlemesini yapan iç mimarin bürosundaki sisteme, uşağın sağlık durumunu ise mahalle doktorunun muayenehanesindeki bilgisayara uzaktan erişerek temin etmiştim.

Uşağın romatizmaları vardı ve üst kata ulaşması en az beş dakika sürerdi. Bu arada Rüştü artık koruma kameralarına aldırış etmeden koşup, zaten hemen önünde bekliyor olduğum kapıyı bana açtı. İçeride bir köşeye gizlenip, beklemeye başladım. Biraz sonra uşak geri gelip Rüştü'yü yukarıya buyur etti. Ben de bir yandan kıs, kıs gülererek arkalarından yetiştim. Rüştü'ye daha önceden burada bir sürprize hazırlıklı olmasını söylemişim, fakat yine de beni yukarıda tekrar karşısında bulunca ne mertebe şaşırıp, ne yapacağını bilemiyordum.

Nitekim, hemen arkadan yetişip odaya girdiğimde, ev sahibi ona elini uzatmış bekliyor, Rüştü de aval, aval bir bana bir de karşısındakine kopyama bakıp gözlerini kırıpıştırıyordu.

Ev sahibi beni görünce küçük bir kahkaha attı. "Hoş geldin amcaoğlu, seni bu kadar erken beklemiyordum." dedi. Fırlayıp suratının ortasına bir yumruk indirdim. "Merhaba teyzeoğlu, bir an evvel hesabını görmek için biraz acele ettim." diye cevap verdim. Rüştü vaziyeti şimdi birazcık kavrar gibi olmuş, eski bir hikayeyi hatırlamaya çalışıyordu:

Babam ile bu ev sahibinin babası tek yumurta ikizi (monozigotik) idiler ve yine aynı türden ikiz olan iki kız kardeş ile hemen, hemen aynı günlerde Göztepe'deki iki komşu köşkte dünyaya gelmişlerdi. Bu ilginç tesadüf birbirlerini zaten çok seven iki komşu aileyi daha da yakınlaştırdı.

Bu yeni neslin bu dört temsilcisi, hepsi de oldukça genç yaşlarda ve aynı sene içinde ölene kadar ne birbirlerinden, ne de ailelerine ait iki şirin köşkten nerdeyse hiç ayrılmadılar. Annem ile babam ve amcam ile teyzem aynı düğünde evlenirken iki kanaldan kuzenim olacak bu herif ve ben muhtemelen zaten yola çıkmıştık: Bendeniz Çetin ve kuzenim İsmail.

Lise çağlarına kadar biz de annelerimiz ve babalarımız gibi beraber büyüdük. Fiziksel benzerliğimiz nerdeyse monozigotik seviyede olsa da karakterlerimiz çok farklı geliştirdi.

Kuzenim bir dakika yerinde duramayan, saldırgan, ukala bir tip olarak Türkiye'de okumaya yanaşmadı. İngiltere'nin en ünlü hukuk fakültelerinden birini bitirip bir mafya avukatı olarak uluslararası ün yaptı. Bu yoldan İngiltere'de çok büyük bir servetin sahibi oldu. Kraliyet ailesinden uzak bir yeğen ile evlilik yapıp, kendine küçük bir asalet unvanı bile edindiği söylenir.

Ben ise bildiğiniz gibi Teknik Üniversiteyi bitirip, girdiğim çok uluslu bir şirket sayesinde, mütevazı, fakat bir sağlam bir mühendis olarak ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya dolaşarak en azından aileden kalan orta büyüklükteki servete baş vurmaya gereksinmeksizin emeklilik günlerine kadar ulaştım.

Daha orta okul sıralarından itibaren hiç iyi geçinemez olmuştuk. O ara sıra Türkiye'ye gelir, orada burada kavga çıkarır, sonra benim kimliğime bürünüp, suçları da benim üstüme yükler, ortadan kaybolurdu ve bunu da bir nevi şaka olarak düşünürdü. Senelerce yüz yüze görüşmedik. Onun başka kardeşi yoktu ve belki de bu yüzden benim yegane kız kardeşim Nesrin'i ve onun kızı Tılsım'ı çok severdi.

Yeğenim Tılsım'ı üç sene önce liseyi bitirdiği yaz, zaten çok iyi olan İngilizce'sini daha da geliştirsün diye Londra'ya yolladık. Nesrin'in de ısrarı üzerine biraz ilgilenir mi diye bir yerlerden numarasını bulup, bu İsmail herifine telefon ettim. İnanılmaz derecede ilgilendi. Tiyatro, bale, opera, müzikaller, normal insanların bir aylık maaşına yemek yenilen yerler, asilzade ve bakanların özel kulüpleri talan edildi, tanıştırılmadık bir tek Majeste Kraliçe Elizabeth kaldı. Böylece beni Tılsım'ın en popüler dayısı olma pozisyonundan indirip yerime geçmeyi de başardı.

Ancak önemli bir ortak yönümüz de yok değildir: Müzik ve bilhassa opera sevgisi. Bu sevgi uğruna ben, her rastladığım Opera CD ve DVD satın alıp, dinlemek ve gidebileceğim hiçbir temsil veya da konseri kaçırmamakla yetirken, O her fırsatta yaptığı gibi işi çok daha büyük çapta ele alır. Önemli sanatçılar ile şahsen tanışır, dostluklar kurar. Burslar verir, konserleri finanse eder, sponsorluk yapar.

İsmail, Bodrum'a gidişi konusunda muhtemelen kasten kendi kendini ele vermişti. Ali veya Ferrari'si ile ilgilenme sebebini henüz bilmiyordum, fakat çok yakında öğrenmeye niyetliydim. Bodrum'da benim kişiliğimi üstlenerek Hasan'ı kandırması her zaman yaptığı cinsten kolay bir işti. Ama asıl maksadı sadece beni kızdırmak -ki eninde sonunda konudan haberim olacağını biliyordu- ya da bana bir çeşit meydan okumak olamazdı. Hasan'ın detaylı tarifinden yanındaki bayanın opera sanatçısı Ursula olduğunu derhal anlamıştım. Opera sanatçıları ile olan, bildiğim dostluğu da aşikar bir ipucuydu. En son doğrulama da Şoför Oktay'dan Münih yerine Londra'ya uçuş konusunda verdiği bilgi olmuştu. Yani sevgili Ursula'nın da buralarda bir yerde olduğundan aşağı yukarı emin olabilirdik, nitekim sadece birkaç saniye sonra kendisi ile yeniden müşerref olduk.

Attığım yumruk tam hedefim olan burunu bulmuştu, fakat açıkçası umduğum kadar tesirli olmamışa benziyordu. Bu yaştan sonra kas kuvveti pek fazla işe yaramıyor anlaşılır. Fakat muhatabım, yine de ikinci bir yumruktan sakınmak için geriye doğru irkilerek, tam arkasında duran koskoca bir Çin vazosunu devirdi. Devrilen vazo yanındaki büyük camekanını parçalayıp, içindeki düzinelerce kristal vazoyu un ufak etrafa saçtı. Çıkan gürültüye yetişen bizzat bizim Ursula oldu. Büronun arka tarafındaki küçük kapıdan elinde yeni bir silah ile fırlayıp, hışımla "Ne oluyor burada?" diye bağırdı.

Ancak daha sorusu bitmeden, ayağı bir şeye takılıp, sendeleyerek, kendini fırsattan istifade ona doğru hamle eden Rüştü Bey'in kolları arasında buldu. Dengelerini bulmak için bir an tereddüt ettikten sonra, yarımşar adım geri atarak büyük hayretler içinde birbirlerini inceleyip durumu kavramaya çalıştılar.

Rüştü daha çabuk toparlandı. Ursula'nın gevşeyip, aşağı sarkan elindeki silahı kibarca aldı. Rüştü'ye silah teşhir etmenin pek akıllıca bir tutum olmadığını daha birkaç gün tecrübe etmiş olan güzel kadın, silahının alınmasına hiçbir direnç göstermedi.

Ancak el değiştiren silah ev sahibini bir miktar telařlandırđı. "Lütfen, lütfen, sakın olalım, aramızda herhangi bir sorun olduğunu sanmıyorum, oturup konuşursak her şey hallolur!" diye ortaya atıldı. Rüştü ise silahı tetkik etmekle meşgüldü. "Bu da boştur!" diye hayretle kafa salladı. "Bu yenge çok dalgın mıdır, hep boş silahla adam korkutur?" dedikten, sonra denileni yaptı ve en yakın koltuğa yerleşti.

Ev sahibi de zaten çalışma masasının arkasına çekilmişti. Ursula ve ben ayakta kalmayı tercih ettik. Hemen lafa girdim:

"Ziyaret sebebimizi her halde sizler daha iyi biliyorsunuz!" dedim.

-İlk sorum şu: Ali nerede? İkincisi ne halt etmeye Bodrum'lar da filan insanları kandırıp, benim namıma arabalar çalıyorsunuz?

"Haksızlık etme, amcaoğlu, bizim bıraktığımız Lamborghini Ali'nin külüstür Ferrari'sinden çok daha kıymetli, sonra hırsızlık filan yapmadık, sadece ödünç aldık. Ali'nin kendisi de sıhhat ve afiyette, en çok birkaç gün misafirimiz, zaten kendisi de durumdan çok memnun." diyerek devam etti.

-Derhal kendisini görmek istiyoruz.

-"Misafir" dediysen hemen burada değil, birkaç saatlik yolda, isterseniz hemen gideriz. Sorduklarınızı da yolda cevaplarım. şu anda bir ikramda bulunamadık, ama onu da uçağımda hallederim.

Ayağa kalkıp üçümüzü de tavuk kış kışlar gibi kapıya doğru yönlendirdi. Ursula bir yerlerden ufak bir çanta kapıp geldi. Kapıda lüks bir Landrover bekliyordu. Direksiyonda kahve içmekte olan şoför daha bizi kapıda görünce hemen motoru çalıştırdı.

Arka bölümdeki yüz yüze bakan iki koltuğa yerleştik.Laz ve Ursula pencere tarafında karşı karşıya, ben ve amcamın oğlu kapı tarafında. Üzerimde hala şoför üniforması olduğunu hatırlayınca, meslektaş şoförün bani meraklı gözlerle süzüp durmasının gerekçesine nail oldum. Meslektaş garip bir şekilde istikamet filan sormadan yola koyuldu.

İsmail anlatmaya başladı:

"On beş kadar yakın arkadaş birkaç sene evvel Stems isimli 'düşünce tankı' da tabir edilen cinsten bir kulüp kurduk. Ursula da kurucu arkadaşlar arasındadır. Uluslar, dinler, ırklar üstü bir dünya vatandaşlığı düşüncesini imkanlarımız dahilinde savunuyoruz. Üyelerimiz, insanlar arasında hiç bir sınıflandırma tanımazlar. Sadece insanın kendisini ve her insanı kutsal sayarlar."

Rüştü "Hadi canım sen de!" dercesine bir yüz ifadesiyle:

"Tarikat desene sen şuna be herif!" diye azarladı.

İsmail bir Shakespeare dizesiyle cevap verdi:

"İsimlendirmenin ne önemi var, Gülün adına ne dersen de , yine de güzel kokar!"

Araya girdim:

-İnsanları silahla tehdit edip, kaçırmak, alıkoymak ilkelerinizle çatışmıyor, herhalde!

-Katiyen öyle bir durum yok. Şiddetin her türlü mutlak surette yasak. Her zaman boş olan bu silahları sadece kısa süreli bir psikolojik üstünlük sağlamak için ve çok nadir durumlar da kullanırız. Zaten Rüştü bey dostumuz da bu durumu derhal tespit etti.

-Ya yeğenimiz Tılsım'ı bu işlerinize alet edip korkulu anlar yaşatmak, sınavlarını tehlikeye atmak?

Keyifli, keyifli güldü.

-Tılsım'ın durumdan haberi olmadığını mı sanıyorsun? O sana -benimle işbirliği içinde- bir doğum günü muzipliği yaptığını sanıyordu. Ayrıca o gün sınavı filan da yoktu. Unutma ve kıskanma! Tılsım beni de çok sever.

-Peki, ya Ali, o da mı bu saçmalığın içinde?

-O kadar da değil maalesef. Ancak, Ali için hakiki bir tehlike söz konusu olabilir. Bütün gayretlerimiz onu ve çalışmalarını bu tehlikeye karşı korumak için. Şu anda kendisi de bu maksadımızı anlamış ve takdir ve tasvip etmiş bulunuyor.

-Ali'nin uçak kazasında ölmediğini ne zaman ve nasıl öğrendiniz?

-Alik'i'nin babası George(Rumca'sı Yorgo) Perros üyelerimiz arasındadır. Ali'ye yönelmiş bir önemli bir tehditten birkaç zamandır haberimiz vardı. Alik'i Bodrum'dan telefon edip, Ali ile tanışmasından ve o anda beraber bulduklarından bahsedince George paniğe kapıldı ve kızını oradan uzaklaştırmak maksadıyla ona Atina'da önemli bir sorundan bahsedip, derhal baba evine dönmesini talep etti.

-Ve kızın ölümüne sebep oldu!

-Elbette hayır, Alik'i biraz gecikmeli olarak Viyana üzerinden o akşam üstü Atina'ya ulaştı.

Demek ki Rüştü haklıydı ve anlattığı Viyana buluşması gerçekten vuku bulmuştu. İki yumruğunu havaya kaldırıp goriller gibi bir zafer işareti yaptı. Ayrıca ikimizde kızın hayatta olduğu haberine çok sevinmiştik. Fakat düğüm henüz çözülmemiş, hatta daha da karmaşık hale gelmişti.

-Peki Bodrum'daki uçak kazası olayı nedir? Orada da sizin bir parmağınız var her halde?

-Direkt olarak değil. Fakat maalesef üyelerimizden biri kendi başına davranmaya kalktı ve kurallarımıza tamamen aykırı olarak ve boşu boşuna kendi akrabalarından birisinin ölümüne sebep oldu.

-Kimdir bu sefil herif?

-Herif değil hatun. Acele etmezsen, bir kaç saat sonra kendisi ile tanışacaksınız.

O an oldukça yorgun olduğumu fark ettim. Hem Ali, hem de Alike'nin sağ ve salim olduklarını duymak hatırı sayılır bir rahatlama ile beraber adrenalini seviyemde bir düşüşe sebep olmuş olmalı ki aniden göz kapaklarım ağırlaştı, zihnim puslandı. Zorlukla, "Nereye Gidiyoruz, Ali nerede?" diye sordum. "Yunanistan'a, Ali orada, Alike ile beraber." dediğini duyduktan sonra uyuyakalmışım.

*****

Ali misafir odasına çekildi. Hayatımın en mutlu 32 saatinden hemen sonra en acı 80 dakikasını yaşıyorum, diye düşündü. Evet, geçen cuma saat 15.00 civarından, dün gece saat 23.00'e kadar, Alike ya da Alike düşüncesi ile geçen 32 mutlu saat. Saat 23.00'de acı haberi duyduktan bu ana kadar, yani 80 dakika. Beyni herhalde son gerçeği daha da kahredici boyutta algılamasını önlemek için böyle garip hesaplarla oyalanıyordu.

Ancak gerçekler ne kadar acı olsalar da sorumlulukların unutulmasına izin tanımazlar. Yapılması gereken şeyler vardı. Haber vermek gerekir. Kendi anne ve babası seneler önce Paris'teki DC10 kazasında ölmüşlerdi, başka da hiç akrabası yoktu. Hayatta en yakın bildiği kişi olan bu akşam ziyaretine geldiği Çetin Bey durumu zaten biliyordu. Alike'nin annesine, babasına haber vermesi gerekirdi, ancak bunu nasıl yapabileceğini bile hiç düşünemiyordu. İyice bunaldı ve kendini açık havaya atmak gereğini hissetti. Ev sahibi herhalde tekrar uyumuştı, o kadar yorgunluktan sonra. Onu uyandırmamaya gayret ederek aşağıya indi. Evin ünlü 'akıllı uyarı sistemi' onu iyi tanıdığı için herhangi bir alarm sinyali vermedi. Sokağa çıkıp ana caddeye kadar yürüdü. Hemen önünden geçen bir dolmuşa atladı ve kendini Kadıköy rıhtımında buldu.

Etraftaki telefon reklamları gözüne takılınca birden telefonunun şarjının daha Bodrum'daki doğum günü partisi esnasında bitmiş olduğunu hatırladı. O zaman hiç aldırılmamıştı ama şu anda telefona acilen ihtiyacı olabilirdi. Ancak, şarj adaptörünü de Bodrum'da unutmuş olduğunu hatırladı. Telefonu çok özel bir PDA-GSM modeli idi. Hemen her modern bilgisayarda bulunan USB yuvasından şarj edilebilirdi, ancak bu oldukça uzun sürerdi.

Adaptör'ün kolayca temin edilebileceği Yazıcıoğlu pasajı çok yakındaydı, fakat sabaha daha çok vardı. Pasaj kaçta açılır, diye birilerine sormak için Saray Muhallebicesine girdi. Bu saatte, burada sabaha kadar birlikte çalışmak durumunda olan üniversite öğrencileri bulunurdu.

Arka taraflarda bir masada bir laptop'un ekranına kilitlemişçesine bakan bir kız ile bir oğlan gördü. Çok yakın zamanda ve ilk defa sakal bırakmış olduğu için kendisini hemen tanıyacaklarına pek ihtimal vermedi. Sevimli, sevimli başlarına dikilip, bir basketbol antrenörü gibi mola isteme işareti yaptı. Kibarca buyur ettiler. USB ve şarj konusundaki derdini çabucak anlattı.

Doğulu fakir bir öğrenci olduğu her halinde belli olan oğlan acı, acı gülümsedi, "Abi bizim laptop en az on senelik, nerede öyle USB yuvası filan olsa can feda." dedi. Ama bu arada hemen çantasını açıp nuh-u-nebi'den kalma bir Nokia6030'i adaptörü ile beraber çıkardı ve "Abi buyur zaten kontür almaya para filan dayandıramıyoruz, al senin olsun, biz de kurtulalım." diye devam etti. Anlaşılan, kız nişanlısı filan oluyordu, melül, melül uzatılan telefona baktı, ama hiçbir itiraz emaresi filan göstermedi.

Ali telefonu aldı. Çok eski bir modeldi ama yeteri kadar şarjlı gözüküyordu. Kendi iki bin dolarlık telefonundan SIM kartını çıkarıp Nokia'ya taktı. Alet hemen çalıştı, saati sordu. Tam sabahın biriydi. Ayarladı ve cebine koydu.

Oğlanın SIM kartını kendi telefonuna takıp kıza uzattı. Kız şaşırды, iki elini kaldırıp itiraz etti. Ali, yüzünü ışığa tutup işmar ederek kendisini tanımlarını temin etti. Daha da şaşırдыlar.

Telefonu masaya koyup cüzdanını çıkardı. 15 tane kadar yüzlük ayırıp telefonun üstüne koydu. "Maalesef benim aletin adaptörü yok, bu yüzden USB kapısı olan bir laptop almak zorundasınız; sizin o emektarı da satıp biraz kontur alabilerseniz iyi olur." dedi.

Çocukların itiraz edecek halleri kalmamıştı. Daha da rahatlatmak için: "Dert etmeyin yahu, domuzdan bir kıl koparmak kardır." diyerek veda etti.

Şimdi bir yerden Baba Perros'un telefon numarasını bulmak gerekiyordu. "Yunan sefareti" aklına geldi. Beyoğlu'na gidip kapılarına dayanırsa elbet bir derdini dinleyen çıkardı. Gece, mece bir nöbetçileri vardır diye düşündü.

Zaten tanıdığı bütün Rum'lar da gece 11.00 akşam yemeğine oturup saatlerce kalkmayan bir milletti. Üsküdar'dan Beşiktaş'a bir dolmuş motoru, oradan da bir vasıta bulurum diye düşündü. Bir taksi çevirip Üsküdar'a yollandı. Taksi ile direkt Taksim'e çıkması tabii ki daha mantıklı olurdu. Fakat biraz deniz havası alıp zindeleşmek ve düşünmek istiyordu, herhalde.

Bu arada cebindeki telefon şebeke bağlantısını gerçekleştirdi. Bilinen biip sesini çıkararak SMS-KISA MESAJ alıntısının kayıtlı olduğunu belirtti. Fakat, şu anda böyle bir beklentisi olmayan Ali'nin dikkatini çekmeyi başaramadı.

*****

2.GÜN PAZAR 00:40 - İNCİRLİK HAVA ÜSSÜ

Ünlü İncirlik hava üssü Türk-Amerikan ortak savunma birliği Elektronik Savaş Kontrol Merkezi'nin iki ana görevi vardır:

Yeryüzünde yayılan bütün elektromanyetik haberleşme sinyallerini izleyip istihbarat toplamak ve her türden çok kuvvetli elektromanyetik dalgalar göndererek düşmanın elektronik sistemlerini şaşırtmak veya bozmak.

Bu merkezin kumanda odasını tarif etmek oldukça kolaydır: Uzay yolu dizisinde Kaptan Kirk, Mr. Spock, Teğmen Uhura ile beraber bir Rus ya da Japan navigasyon görevlisinin ve bazen de Klingon'lu güvenlik subayı Worf'un bulunduğu Atılğan uzay gemisinin kaptan köşkünü göz önüne getirebilerseniz iyi bir fikir sahibi oldunuz demektir. Ancak Adana'daki İncirlik hava üssünün plazma ekranları ve kumanda tabloları çok daha modern bir yapıdadır. Burada ise normal zamanlarda dört vardiya halinde çalışan dört görevli bulunur. En az binbaşı rütbesinde bir Amerikalı ve en az aynı rütbede bir Türk kurmay subaya ilaveten bir haberleşme ve bir güvenlik görevlisi.

Gece yarısını tam kırk dakika geçe görev başı yapan vardiyanın komutasını Sivaslı Hava Kurmay Pilot Binbaşı Ertuğrul Çelik ve Amerikan Hava Kuvvetlerinden Bilişim Mühendisi Pilot Binbaşı John Wilder beraberce üstleniyorlardı. Yüzbaşı Janet McPerson ve Komanda Üsteğmen Erkan Özhan ise sırasıyla kadronun haberleşme ve güvenlik hizmetlerinden sorumluydular.

Ertuğrul Binbaşı, son birkaç yıldır Amerikan silahlı kuvvetleri ve mensuplarına karşı eski güven ve sempatisini epeyce yitirmişti, ancak Texas'ın küçük bir kasabasında doğmuş ve büyümüş olan Binbaşı Wilder bu konuda bir istisna teşkil ediyordu. John Wayne'sı tavırları ve iki metre boyuna rağmen oldukça yumuşak ve çocuksu yönleri de vardı. Özel sorunların arkadaşlar arasında paylaşılmasını hiç yabansızamaz, bir Türk gibi hal hatır sorar, selam gönderirdi.

Bu sabah John Wilder çok düşünceli görünüyordu. Kahvesini tazeliyor, soğutuncaya kadar elinde tutuyor, sonra gidip tekrar tazeliyordu. Ertuğrul Binbaşı durumu hemen fark etti. Mümkün olduğunca İngilizce'ye adapte ederek "Ne haber John, Karadeniz'de gemilerin mi battı?" diye sordu.

John konuşmaya çoktan hazırды. "My daughter," yani "Bizim Kız," diye başladı, "Öğle yemeğinde annesi ile fena tartışmış, araba çağırıp evi -lojmanı- terk etmiş, on sekizine yeni bastı. dokuz, on saattir aradım, hiç bir iz bulamadım." diye -tabii ki İngilizce- devam etti. Resmi makamları işin içine karıştırmak istemiyor, kızı daha da hırçınlaştırmaktan korkuyordu.

Ertuğrul Binbaşı hemen kendi lojmanına telefon edip eşini ailece de görüştükleri Amerikalının lojmanına, Bayan Wilder'a moral destek olması için yönlendirdi. Sonra da John'a isterlerse nöbeti devredebileceklerini hatırlatıp, kızı beraberce aramayı teklif etti. John ümitsizce başını salladı. Bakılabilecek her yere baktım, daha ne yapabiliriz ki? diye çaresizce sordu.

Aslında, buldukları yerden hiç kıpırdamadan yapabilecekleri çok şey vardı ama askeri sistemi kişisel maksatla kullanmak kurallara çok aykırı olurdu. Buna rağmen Ertuğrul Binbaşı "Yanında telefonu var mıdır?" diye sordu. John, Ertuğrul'in kastettiği şeyi çok iyi biliyordu.

Evet ama, düşündüğün şeyi dünyada yapamayız. İkimizi de divan-ı harbe verip ordudan atarlar, diye hayıflandı. Ertuğrul Binbaşı o kadar kötümser değildi. "Bilirsin John, dedi. Elektronik sistemlerimizi ara sıra deneyip doğru çalışıp, çalışmadıklarını sınamak gerekir. Şimdi sen kafadan bir telefon numarası at, bakalım bu külüstür makineler yerini tespit edebilecekler mi?"

John'un gözleri yaşarmıştı. "İnşallah, bizim Bush sonunda bu Türklere de sataşmaya kalkmaz, yoksa tozumuzu fena atabilir bunlar." diye düşündü, içinden.

Aranmasını beklediği telefon numarasının, daha doğrusu, telefonun kızıyla bir alakası olmadığını biliyordu ve arkadaşı Ertuğrul'i yanıltmaktan hiç hoşlanmıyordu ama emir büyük yerden, babası Texas kaplanı lakaplı emekli beş yıldızlı general Derek Wilder'dan gelmişti.

"Mesela 05322538257!" diye kafadan atarmış gibi ezberden saydı.

Hüseyin önündeki mikrofona Ankara Genel Kurmay'da yedek subay mühendis Ali Aslansoy'un geliştirmiş olduğu özel bilgisayar dilini kullanarak:

inci32 Search GSM 05322538257 project GPS location at GPS graph

laflarını dikte etti.

Daha parmağı henüz son tuş üzerindeyken hemen önlerindeki ekranda

today 0058 GSM 05322538257 not powered inci32

yazısı belirdi.

Bilgisayar kısaca bugün 00:58 de, yani şu anda bahsedilen telefonun kapalı olduğunu bildiriyordu.

Ertuğrul devam etti:

inci32 monitor as last command till today 0640

Yani bilgisayardan, kendi nöbetlerinin sonuna aynı telefonu aramaya devam etmesini istiyordu.

John henüz teşekkür etme ifadelerini bitirmemişti ki ekran tekrar harekete geçti:

**today 0100 GSM 05322538257 GPS as graph location
Kadıkoy at RIHTIM**

Üstteki kocaman plazma ekranda evvela bir Türkiye haritası görüldü. Sonra sistem büyük bir hızla zoom etmeye başladı:

Marmara Bölgesi--İstanbul--Kadıköy--Rıhtım--

Aranılan telefon Rıhtımdaki Saray Muhallebicesinde, arka masalardan birinin hemen sağında duruyordu. Saat 0100.

Binbaşı John istediği bilgiyi almıştı. Evvelce yanaşmadığı halde şimdi aniden nöbetini devredip, evine gitmeye karar verdi. Söylediğine göre karısını da alıp İstanbul'a gidip kızını bulacaktı. Nöbeti muvakkaten Yüzbaşı Janet'de devretti. Giderken de ne hikmetse bilgisayarın arama ve izleme komutunu iptal etmeyi ihmal etmedi.

Ertuğrul Binbaşı, tabii ki John Wilder'in sandığı kadar saf değildi. Kapı kapanır kapanmaz izlemeyi tekrar aktif hale getirdi. Miss Wilder'i oldukça iyi tanıyordu ve annesi ile anlatılan tarz bir çatışmaya girecek kadar fevri birisi olmadığını iyi biliyordu. John'ın izlettiği telefon başka birine ait olmalıydı. Şu anda kullandıkları sistemde telefon abonelik bilgileri yoktu. Ama onun da kolayı vardı. Ankara Genel Kurmay Merkezinde ki nöbetçi irtibat subayına on-line olarak bağlandı.

Durumu kısaca anlatıp, izledikleri numaranın kime ait olduğunun bildirilmesini istedi. Cevap 30 saniyede geldi. Telefon dün sabah uçak kazasında ölen ünlü mühendis Ali'ye aitti.

Ertuğrul "Herhalde birisi mühendisin telefonu çalmış olmalı." diye düşündü. Ancak, bir Amerikalı binbaşı neden kariyerini tehlikeye atmak bahasına, yetkilerini aşarak çalınmış bir telefonu izletsin. Bu işin peşini bırakmak niyetinde değildi.

O gece ki yedek görevli Rıza Binbaşı'yı arayarak nöbetine mola verdi. Günlük bürosuna geçip harici hattan izlemiş buldukları numarayı çevirdi.

*****

Dolmuş motoru hareket etmişti ki Ali'nin yeni edindiği eski telefon alışık olmadığı bir zil sesi ile çaldı. Şaşkınlığını bir kaç saniyede yenerek yeşil açma düğmesine bastı. Motor gürültüsünü yüzünden diğer kulağını küçük parmağı ile tıkayıp "Alo, ben Ali!" dedi. Şaşkınlık sırası karşı tarafa gelmişti. Kısa bir tereddütten sonra Ertuğrul Binbaşı kendini tanıttı. Tabii ki hemen uçak kazası hakkındaki çelişkiyi sordu. Ali, ölenin kendisi olmadığını, uçağı o anda başkasını kullandığını izah edince Binbaşı bir miktar rahatlayıp telefon ediş sebebini detaylı olarak anlattı. Ali, Binbaşı John Wilder diye birisini hatırlamıyordu. Wilder soyadlı bir Amerikalı genç bayanla da hiç tanışmamıştı. Fakat şu anda bu olaya kafa yoracak durumda da değildi. Binbaşı'ya yine Ankara Genel Kurmay'dan bir istihbarat subayı olan kendi irtibatı Albay Rifat Soyer'in ismini verip, olayı gerektiği şekilde o makama rapor etmesini rica etti.

Telefonu kapatıp cebine koymak üzereyken kısa mesaj ihbar işareti dikkatini çekti. Arka arkaya yedi-sekiz mesaj açılmayı bekliyordu. Birincisi saat 12 civarından başlayıp yarım saat öncesine kadar sıralanıyorlardı. Hepsi aynı şahıstan, hayatına son 48 saatini hem rüya hem de kabusa çeviren bir ölüden, Alike Perros'dan geliyordu. Kalbi, herhalde şok içindeki beynini uyandırmak maksadı ile göğüs kafesinden çıkmak istercesine çarpıyordu. Parmaklarının titremesini durdurmaya çalışarak mesajları açmaya başladı.

Bir anda bütün kötü hisler yerlerini sonsuz bir sevinç ve neşeye bıraktılar. Kendini öylece, Boğazın serin sularına atmak istiyordu ama, şu anda yapılacak çok başka işleri vardı.

Motor o arada Beşiktaş iskelesine yanaşmıştı. Diğer yolcular iner inmez motorcuya yüklü bir para verip derhal Üsküdar'a dönmesini istedi. Avrupa yakasına yapılacak bir işi kalmamıştı. Mesajların gönderildiği numarayı arayıp aramamakta tereddüt etti. Saat gecenin ikisiydi ve karşı taraf muhtemelen çok yorgun ve uykuda olmalıydı. Yine de denemekten kendini alamadı, fakat neyse ki aranan telefon o an kapsam dışındaydı.

Kısa mesajlarda karakter sayısı kısıtlaması olduğundan Aliki sadece evvela Viyana, sonra Atina da ve hayatta olduğunu, uçağın Erika tarafından gasp edildiğini haber veriyor ve detaylar için gönderdiği elektronik postaların okunmasını istiyordu. Hemen bir Internet bağlantısı bulması gerekiyordu. Elindeki telefon e-posta için müsait değildi.

Bu arada nerdeyse yirmi dört saattir hiçbir şey yemediği hatırladı ve müthiş bir açlık hissetti. Şimdi iştahı iyice açılmıştı. Öğrencilik günlerini hatırlayarak Üsküdar'dan bir taksi ile tekrar Kadıköy Saray Muhallebici'sine yollandı. Sahanda tereyağlı, bol kaşarlı üç yumurta ısmarladı. Francalalar fırından yeni çıkmıştı. Orada her zaman taze olarak bulunan limonlu çaydan bir büyük fincan, mөнüsünü şimdilik tamamladı. Kasanın gediklisi cüsseli beye çok acele olarak bir Internet bağlantısı nerede bulabileceğini sordu. Şanslı günündeydi ve durumun aciliyetini iyi aksettirmiş olacak ki kendisini muhasebecinin odasına yönlerdiler. Oradaki üç PC'den birisini ona tahsis ettiler.

Arka, arka üç e-posta dün akşamüstü Atina'dan George Perros'un ofisinden Aliki tarafından yollanmıştı. Şöyle başlıyorlardı:

k-one k-two k-three k-four k-five k-six

Ali keyifle gülümsedi. Mühendis olsun, çamurdan olsun diye düşündü.

Cuma gecesi Alikı ona özel bölümdeki kangal köpeklerinin isimlerini sormuş, o da özel isimler koymak için vakit bulamadığını ve onları sadece İngilizce olarak kangal bir, iki... altı olarak kodladığını söylemişti. Yukarıdaki ibareyi yüksek sesle söyleyince köpekler sağdan saf oluyor ve her birinin kodu söylenince havlayarak emir tekrarı yapıyorlardı.

Bu olayı ikisi dışında hiç kimse bilemezdi. Böylece Alikı bu mail'leri bizzat kendisinin gönderdiğini ispat ediyor ve aralarında güzel bir paralo tesis ediyordu.

Mail'ler özetle şöyle devam ediyordu:

1- Her ikisi, fakat bilhassa Ali için önemli bir tehlike bahis konusu idi.

2- Rüştü Bey dahil hiç kimseye güvenmemeli ve temasa geçmemeliydi. (Alikı Rüştü Beyin, Erika ile işbirliği içinde olduğundan kuşkulanıyordu, o yüzden Viyana hava alanında onu yanlış yönlendirmiş ve hatta ikram ettiği yemeğe dahi el sürmemişti.)

3- Mümkün olan en kısa zamanda tekrar buluşmaları fırsatını arayacaktı.

Ali öyle kolay, kolay korkuya kapılacak bir tip değildi. Elinde kafi miktarda kuvvetli koz olduğunu biliyordu. Tekrar muhallebi salonuna geçti. Bir porsiyon, dondurmaları, bol pudra şeker ve gülsuyu serpilmiş, hafif yanık su muhallebisi yemeden buradan gitmek olmazdı. Yarım saat kadar dinlenip durum değerlendirmesi yaptı. Kalkmasına yakın kapıdan iki beyaz pardösülü, çok lüks giyinmiş fakat alabros tıraşlı iki genç girdi. Etrafı gözden geçirdiler ve dükkanda başka kimse de olmadığından doğrudan onun masasına geldiler.

"Ali Bey siz misiniz?" diye sordular.

Soruya Amerikan filmlerinde olduğu gibi

"Soranlar kim?" diyerek karşılık verdi.

Birer kimlik uzattılar. George Perros Nakliye Şirketi Güvenlik Birimine ait plastik kimliklerin üstüne yenilerde keçe uçlu kalemle sırayla k-one ve k-two yazılmıştı. Birisinin ismi Rumca diğeri Türkçe'ydi.

Ali ismi Türkçe olana Rumca olarak "Sen Rumca bilir misin?" diye sordu. Delikanlı kusursuz bir Rumca ile gülümseyerek cevap verdi: "Evet bilirim ama, ben Türk'üm, Rum olan öteki!". Rum olan da zaten kusursuz Türkçe konuşuyordu.

Ali böylece vakit kazanmış, kısa bir güvenlik testi yapmıştı. Ortada herhangi bir sorun varmış gibi gözüküyordu.

-Peki benim burada olduğumu nasıl bildiniz?

-Bilgi İngiltere'deki merkezimizden geldi. Muhtemelen telefonunuzu uydudan izlemişlerdir.

Binbaşı John Wilder'in ilgi alanı böylece ortaya çıkmış bulunuyordu. Demek ki George Perros'un kolu İncirlik hava üssüne kadar uzanabiliyordu. Bir an John Wilder'in ismini deşifre ederek delikanlıları etkilendirme hevesine kapıldı, fakat hemen vazgeçti. Bilişim mühendisliğinde altın bir kural vardır: Kendine lazım olabilecek bilgiyi, kendine saklayacaksın.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu. "Evet" cevabını alınca hesabı ödeyip kalktı. Sırayla kapıdan çıktılar. Flaşörlerini yakmış, siyah bir Mercedes onları bekliyordu. **K-two** arka kapıyı açıp Ali'yi buyur etti. Direksiyonda üniformalı bir şoför, yanında hostes üniformalı bir genç kız oturuyordu.

K-one onları takdim edip kapıyı kapattı: "**K-three ve K-four!**"

Mercedes hareket edince şoför dikiz aynasından temenna edip "Bu günkü uçuş ekibiniz Kaptan Aleko ve Kabin Amiri Jennifer!" diye İngilizce olarak daha detaylı bir takdimde bulundu. Dikkat edince üzerindeki üniformanın şoför değil pilot üniforması olduğu anlaşılıyordu.

Ali "Memnum oldum!" demekle yetindi. Onun kim olduğunu herhalde biliyorlardı, yahut bildikleri kadarı yeterdi.

Misafiri olduğu Çetin Bey'i durumdan haberdar etmeyi düşündü, ama saat çok geç ve zaten çok yorgun olan adamcağız uyuyor olmalıydı. "Gittiğim yerden, sabahleyin ararım" diye düşündü. Anadolu istikametine dönüp otoyola çıktılar. Şoför/Pilot Ali'ye pasaportunun yanında olup olmadığını sordu. Ali gibi dinamik bir insan kırmızı pasaportunu her zaman cebinde taşır.

Ertuğrul Binbaşı İncirlikte nöbet yerine geri geldiği zaman bilgisayar ekranındaki imlecin tekrar muhallebiciye döndüğünü görüp şaşırıldı. Biraz sonra imleç yeniden hareket etti. Yarım saat sonra Sabiha Gökçen havaalanına erişip, orada tekrar yarım saat kadar hareketsiz kaldı. Sonra kısa bir gelgitten sonra tamamen kayboldu. Demek ki, Ali bir uçağa binmiş, telefonunu kapatmıştı. Ertuğrul saatine bakıp, Genel Kurmay'dan Kurmay Albay Selami Soyer'le on-line şebekeden temasa geçti.

*****

Uyandığında küçük bir hava alanına ulaşmıştık. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Pasaport ve Gümrük kontrollerinden çabucak yaptılar. Yürüyerek aprona çıktık. Şoförümüz, şimdi de uçağımızın pilotu olmuştu. Arabasına binerken "Nereye gidiyoruz?" filan diye sormamış olmasının sebebini şimdi anladım.

Uçağın içi büyük bir oturma odası görünümdeydi. Bir tek şöminesi eksikti. Şoför/Pilot ara bizi yerlerimize buyur edip, küçük bir kapıdan kokpite girdi. İzafeten kuyruk tarafındaki diğer bir kapıdan çıkan hostes hanım ise kibarca koltuk kemerlerimizi bağlamamıza yardım etti. Tekrar, İsmail benim karşımda olmak üzere, ikişer, ikişer karşılıklı oturur durumda idik.

Motorlar çalıştı ve hemen piste çıkıp, birkaç dakika içinde havalandık. "Demek Yunanistan'a gidiyoruz," diyerek sorgulamayı yeniden başlattım.

-Aslında Yunanistan hükümranlığında, fakat özel mülk olan orta boy bir Ege adası. Pilotumuz Aleko aynı zamanda adanın mülki amiri, pasaport işlemlerinizi yaptı, bile.

-Anlaşılan Ali ve Alikı şu anda oradalar?

-Evet, adanın sahibi aslında Alikı'nın babası Yorgo Perros sayılır. Diğer bazı kulüp üyeleri ve yakın dostlar da, sizinkiler gibi Yorgo'nun misafiri.

-Peki ama, Ali niye bu kadar zamandır bizi aramaz?

-Ada oldukça kuytu bir yerde, telefon şirketlerinin kapsama alanları dışında bulunuyor. Üç gün önceki bir güneş fırtınasından beri uydu bağlantıları çalışmıyor.

En sonunda Rüştü'nün tepesi attı, Ursula ile sohbeti nihayet bırakıp, parmağını İsmail'e doğru sallayarak,

-Baksana ulan herif, sen çocuk mu kandırıyorsun, hangi devirdeyiz ki güneş fırtınasından dolayı bütün muhaberat kesilsin, rehin, filan mı tutuyorsunuz yoksa bizim uşakları?

-Ne münasebet, senin arkadaşın benim en yakın akrabam, hatta kardeşim.

-Akrep etmez, akrabanın akrabaya ettiğini.

Ben araya girip durumu biraz yatıştırdım. Bu arada hostes mükellef bir ikram arabası ile içeri girdi. Rüştü bu sefer bana döndü:

-Ulan, çok açız ama yiyip, içmeyelim hiçbir şey, zehirler bu puşt bizi.

İsmail hemen büyük bardak bir portakal suyu doldurup içti. Mesajı alan Rüştü de susuzluğa dayanamayıp, sürahinin geri kalanını bitirdi. Neyse ki daha bir sürü çeşitli meyve suyu vardı. Nefis kanepeler, çörekler, nefis kokulu kahve ve çaylar, zaten çok aç ve susuz olduğumuzdan, çenelerimizi bir müddet kapattı.

Sonun da Rüştü yine de tahkikata devam etti:

-Peki, adadan uydu bağlantısı kesikse sen nasıl biliyorsun, orada olup biteni?

-Pilot (Şoför/Vali/etc) dün sabah oradan geldi. Haftada bir veya iki kere bu uçak oraya gider, gelir.

Gün ağarmaya başlayınca aşağıda Akdeniz göründü. Çok geçmeden bütün kara parçaları gözden kayboldu.

Son derece hızlı bir uçakta olduğumuz anlaşılıyordu. Karnım doyduktan sonra üzerime tekrar bir uyku çöktü. Motorların gürültüsü bir ninni gibi geliyor diğer üç kişinin konuşmaları yavaş, yavaş mırıltıya dönüşüyordu. Bir buçuk saat kadar gitmiş olmalıyız ki başlangıçta ufukta görülen siyah bir nokta, gitgide masmavi denizin ortasında yemyeşil bir adaya dönüştü. Pilot/Vali bey beş dakika sonra inişe geçeceğimizi anons etti. Aşağı da büyük bahçeler içinde birkaç villa ve yüzme havuzları seçilmeye başladı.

Hızla alçalıyorduk. Aniden önümüzde beliren bir uçak pistine doğru yavaşlayarak süzüldük. Etrafta kimseler görünmüyordu. İsmail "Geldiğimizi bilmiyorlar." dedi. Ada, senede sadece bir-iki hafta kullanıldığından, çiftçi ve bekçi, iki çift karı-kocadan başka hiç personel bulunmazmış. İki- üç ayda bir temizlik ve bakım işçileri tekne ile getirilir, işleri bitince dönerlermiş. Tam kafa dinleyecek yer.

Pilot Aleko'nun İstanbul'da yaşayan küçük kardeşinin o gün öğle üzeri Beyoğlu'nda nikah töreni varmış, yetişebilmesi için bizi indirip sonra hemen tekrar havalandı.

Pistin sonunda bir sundurmadan başka bir bina filan yoktu. İsmail Sundurmanın altından bir cip çıkarıp geldi. Rüştü ile Ursula arka koltuğa geçtiler. Kıyıda ayrılıp iki tarafı dev çamlarla kaplı, taşlık bir yoldan on kilometre kadar tırmandık. Yukarıdan gördüğümüz zarif villalara hiç benzemeyen modern görünüşlü, adeta ünlü Sidney opera binasının küçültülmüş kopyası olan bir binaya geldik. Otel girişine benzeyen kapının önüne park ettik. Ortalıkta hala in-cin top oynuyordu.

Öğle yemeğinde buluşmak üzere İsmail her birimizi bir odaya dağıttı.

*****

Uçağın içi büyük bir oturma odası görünümdeydi. Ali'den başka yolcu yoktu. Hostes kız Ali'nin kemerini bağlamasını seyrettikten sonra yiyecek/içecek olarak ne emrettiğini sordu. Ali'nin karnı toktu, ama güzel bir çay servisine hayır demedi. Sonra oturduğu yerin çek-yat fonksiyonunda olduğunu keşfedip, yatmaya hazır duruma getirdi. Hostes hemen çok yumuşak bir battaniye getirip, üstünü örtmesine yardım etti. Sonra iyi uykular dileyip arka bölüme çekildi. Ali iki, iki buçuk saat kadar uyuyabildi.

Uyandığında gün ağarmıştı. Pilot beş dakika sonra inişe geçeceklerini anons etti. Aşağıda büyük bahçeler içinde birkaç villa ve yüzme havuzları seçilmeye başladı. Hızla alçaldılar. Uçak, aniden beliren piste doğru yavaşlayarak süzüldü. Pistin kenarında bekleyen bir arabadan çıkan iki kişiden erkek olanı Yorgo Perros idi. Yanındaki Alikı sabahın bütün tazeliğini saçlarında taşıyor gibiydi.

Uçak tam Alikı ve babasının hizasında durdu. Sıcak bir kucaklaşma ve yanaklara konulan öpücüklerden sonra Alikı Ali'yi babasıyla tanıştırdı. Yorgo Perros güven telkin eden, sıcak ve sportif görünüşüyle Antony Queen'in Zorba karakterini anımsatıyordu.

Türkçe "Hoş geldin Ali, benim evim, senin evin!" dedikten sonra "Burada her bakımdan güvende olduğunu belirtmek isterim. Bir hafta kadar misafirimiz olmanı çok yürekten rica ediyorum. Sebebini sana Alikı detaylı olarak anlatacaktır!" diye İngilizce olarak devam etti. Yolculuğun nasıl geçtiği gibi olağan hal ve hatır sormalardan sonra bay Perros ada hakkında bilgiler verdi.

Bu arada uydu bağlantısı arızasından bahsedip, çok yakında giderileceğini umduğunu, bir sorun teşkil ediyorsa kalpten özür dilediğini belirtti.

Ada maalesef GSM şebekelerinin de kapsam alanı dışında idi. Ali'nin Çetin Bey dışında acilen haberleşmesi gereken hiç kimse yoktu. Ancak şu anda mutluluktan başı döndüğü için bunu bile sorun etmek istemeyerek yarım ağızla bir geçiştirdi. Perros "Onun kolayı var, uçak hemen İngiltere'ye gidiyor, bir e-mail hazırlayıp Hostes Jennifer'e verersen, o birkaç saat içinde yerine ulaştırır." deyince Ali'nin de çok işine geldi, çünkü bu küçük sorunu bir an evvel kafasından atmak istiyordu.

Söyleneni yapıp, mesajı Jennifer'e teslim etti. Aslında uydu telefonları çalışıyor olsaydı bile işine yaramazdılar, çünkü telefon numaraları muhalebicideki çocuklara verdiği GSM-PDA aletinde kalmıştı. Neyse ki e-mail adresini hafızasından toparlayabildi. Ertuğrul Binbaşı'ya da sağlık haberlerini ulaştırması gerekiyordu. Ancak binbaşı hakkında İncirlik'te görevli olduğundan başka bir bilgiye sahip değildi.

Yine de Pilot Aleko'dan fırsat bulursa, İncirlik hava üssüne bir telefon edip Ertuğrul Binbaşı'ya haber iletmesini rica etti. Aleko, Alikı'nın vaftiz babası ve Yorgo'dan sonra en büyük korucu meleği idi. Alikı bu genç adama çok önem verdiğiğine göre kendisinin de aynı şekilde davranması gerektiğini düşündü.

Perros, pilot ile görüşeceği bazı konular olduğunu söyleyip, akşama görüşmek üzere izin istedi. Ali gidecekleri yerin ne kadar uzakta olduğunu sordu, yakın olduğunu öğrenince yürüyerek gitmeyi teklif etti. Nasıl olsa valizi filan yoktu. Perros'un görüş alanından çıkar çıkmaz Alik'i omzundan tutup kendine çevirdi, yüzünü elleri arasına alıp uzun, uzun öptü.

Alik'i yapmacık bir tavırla kendini kurtarmaya çalışarak "Sen, Yunanlı babaları bilmezsin.." diye konuyu geçiştirmeye çalıştı. Ali muzipçe korkmuş gibi yaparak, el ele tutuştu ve önlerine çıkan kumsal boyunca, dans edencesine koşarak, Alik'inin yalısına ulaştılar. Üç katlı binanın en üst katı olduğu gibi Ali'ye tahsis edilmişti. Dolaplardaki, Perros'un hiç kullanılmamış iç ve dış giyim eşyaları bir beden büyük gibi idi, ama ne tasa. Beraberce duş alıp çay saatine kadar ortalıktan kayboldular.

*****

Orta kattaki çay servisi görünmeyen eller tarafından hazırlanmış gibiydi. Alik'i çayları fincanlara doldururken önemli şeyler anlatmaya başlayacağı mesajını vermek için ciddi bir tavır takındı."Bana gösterdiğin güvenden ötürü çok mutluyum, ben de sana aynı şekilde güvenirdim." diye söze başladı. Ali cevap olarak utangaç, fakat çapkınca bir tebessüm ile "Bunu çok iyi biliyorum." diye cevapladı. Bunun üzerine Alik'i en baştan alarak babasından duyduklarını en ince detayına kadar anlattı.

*****

Karşılıklı güven, daha Bodrum'daki kısa beraberlikleri esnasında, birbirlerinde buldukları derin bilim insanı kişiliği ve yüksek karakter vasıfları sayesinde, çoktan tesis olmuştu.Ali hiç çekinmeden en ileri buluşlarını göstermiş, projelerini detaylı olarak anlatmıştı.Böylesi, zaten karşında konuştuğu dili anlayan birini bulan her bilim adamının hevesle yapacağı bir şeydir, ancak karşılıklı kişisel cazibenin de önemli payı olduğu ilave bir gerçektir.

Daha sonra belki hepsinden önemli bir şey daha olmuştu. Alikı'nın babası, dünyada olan hemen her kıpırtıyı derhal duyacak pozisyondaki önemli bir iş adamı olması dolayısıyla ve daha birkaç gün önce, Ali'nin çok ciddi bir takım tehditler altında bulunduğunu öğrenmişti.

Belediye başkanının doğum gününü bizzat kutlamak maksadı ile telefon ettiğinde, Alikı'nın o gece Ali'nin kampusunda misafir olduğunu öğrendi ve aynı tehlikeye kızının da maruz kalabileceği düşüncesinden adeta paniğe kapılıp, o saatte telefon ederek kızını uyardı, derhal Atina'ya dönmesini talep etti. Alikı ise, hemen ortamdan kaçıp kendini kurtarmak yerine, oturup Ali ile durum değerlendirmesi yapmayı ve bahsedilen tehlike ve tehditlere karşı beraberce tedbir ve tavır almalarını teklif etmeyi tercih etti. Tehditlerin nereden ve neden kaynaklandığını kolayca tahmin ettiler. Ali'nin en önemli projesi olan yavaşlatılmış nükleer reaksiyonlu enerji kaynağı herhalde birçok kişi, kuruluş ve hatta ülke için ya çok istenilen ya da hiç istenmeyen bir kavram teşkil etmekte idi. Ali bu hususta belki biraz ihmalkar davranmış, gizlilik gereksinmelerine çok da riayet etmemişti.

Onun düşüncesine göre ortada henüz çok da kritik bir olay yoktu, çünkü geliştirdiği proje, bilim ve mühendislik açısından çok büyük bir başarı olmasına rağmen, ekonomik açıdan kullanılması gereken çok yüksek maliyetli imalat teknolojileri dolayısıyla henüz oldukça pahalı, yani kilovatsaat yahut litre başına petrolle rekabet edecek çapta değildi. Petrol kaynakları kuruyuncaya kadar en az otuz sene vardı ve Ali o güne kadar imalat maliyetini gerektiği kadar düşürecek yönde ilerliyordu. Maksadı bundan ibaretti.Ünlü Ferrasrii'ni işaret ederek "Şu gördüğün meretin motoru üç milyon dolara mal oldu, o kadar parayla alınacak petrolle 100 tane araba eskitilir." demişti.

Alikı, Ali'nin bu kadar saf ve mütevazı davranmasına çok şaşırılmıştı. "Delisin sen!" demiş ve "Böyle bir riski petrolcü şirketler ve ülkeler hiç göze alırlar mı sanırsın? Onlar son damla petrollerini satıncaya kadar güneş enerjisini bile düşman görüyorlar. Korkulu rüya görmektense uyanık yatmayı

tercih edeceklerdir. Bu da senin ve projenin derhal imhasından başka hiçbir manaya gelmez." diye Ali'yi şaşırtan ve çok hoşuna giden bir reaksiyon göstermişti.

Ali, Atina'dan gelen telefonda sonraki gelişmeleri Çetin bey'e anlatırken, o an yorgun ve hasta görünüşlü olarak algıladığı yaşlı adamı daha fazla stres'e sokmaktan çekinerek, tehlike ve tehdit sinyallerini sansürlemişti.

Aslında Bodrum'da yapılan plandan maksat Alikinin arabasını İstanbul gümrüğüne bırakmak filan değildi.

Tehlike kaynağı olduğu düşünülen kişi veya grupları birazcık şaşırtabilmek gayesi ile birbirine çok benzeyen iki arabanın plakalarını aralarında değiştirmişler ve Ali'nin özel nükleer motorlu aracını, Alikinin Yunanistan plakalı Ferrari'siymiş gibi kamufle ederek Bodrum'dan kaçırmışlardı.

Böylece Alikinin, Ali'nin uçağını, Ali de Alikinin plakasını kullanarak, sonradan başka bir yerde buluşmak üzere, tehlikeli bölgeden uzaklaşmış olacaktı.

Alikinin, standart benzin motorlu arabası da, Bodrum'da, Ali'nin arabasının plakası takılı olarak, meraklı gözlerin hatırı için yem olarak bırakılmıştı. Ancak bilmedikleri husus, asıl tehlikeli gözlerin ve ellerin - mühendis Şerif'in yanlış tahmini yüzünden- arabanın değil, uçağın peşinde olduklarıydı.

Bodrum'daki vedalaşmalarından aşağı yukarı kırk sekiz saat sonra, tam planladıkları yollardan olmasa da, tekrar biraya gelebilmişlerdi. Akşam yemeği için Perros'un bir kilometre kadar kuzeylerindeki villasına yürüyerek gittiler.

Masada nefis deniz ürünleri, beyaz şarap ve dondurmalı baklava vardı. Perros tehlikenin şimdilik atlatıldığını, fakat önlerindeki birkaç gün içinde yapılacak çok şeyleri olduğunu belirtti. Prenses Esmâ'nın Libya'da ki hayal kırıklığı haberleri henüz adaya ulaşmamıştı. Yine de üç kişi bildiklerini bir araya getirdiklerinde ortaya olmuş olanların yeterli netlikte bir resmini çıkartabildiler.

Ertesi gün saat onbuçukta bir araya gelip, alacakları önlemleri planlamak için sözleştiler.

*****

Bodrum açıklarındaki faaliyetinden sonra bütün gün ve bütün gece yol almış süratli tekne aynı saatlerde, birkaç yüz mil güneybatı'larındaki bir Libya limanına yanaştı. Limandaki dev vinç güverteden özel kasalı iki Hummer çöl vasıtası indirdi. Hummer'ler arka arkaya kıyıda elli kilometre kadar içerideki bir Bedevi köyüne doğru yola koyuldular. Köyü üç kilometre kadar geçince, yol, ortaçağ kalelerini çevreleyen surlar yüksekliğindeki duvarlar ile kesilerek son buluyordu. Sağ tarafındaki suni gölün suyu herhalde oldukça uzaklardan bir boru hattı ile getiriliyordu. Hummer'ler sol taraftaki taşlık araziye sapıp birkaç yüz metre daha ilerleyince, karşılıklı iki nöbetçi kulesi arasındaki geniş kapıyı buldular. Kapının iki tarafında duvarlar içeri doğru kıvrılarak devam ediyorlardı ve bu bölümdeki surların üstünde, her on metrede bir, Bedevi kıyafetli, dışten tırnağa silahlı muhafızlar nöbet tutmaktaydı. İki yüz metre kadar sonra, dışarıdaki çöl ve fakirlik ile sınırsız tezat teşkil eden yeşil alanlar içine serpiştirilmiş çok modern bir takım binalar ortaya çıktı. Hummer'ler birbirinden ayrılıp iki ayrı binaya yöneldiler. Hastane görümlü birinci binanın girişine yanaşan Hummer'in arka kapısını açan cüsseli iki görevli Erika'nın soğutulmuş vücudunu ihtiva eden ceset torbasını bir sedye üzerine aldılar ve saygılı bir havada içeri taşıdılar.

İkinci bina yüksek tavanlı bir atölye ya da garaj görünümündeydi. Buraya ulaşan Hummer açık bekleyen kapıdan doğrudan içeri girdi. Aksamından hala tuzlu suların damladığı uçak motoru ancak bir mutfak tüpü büyüklüğündeydi. Tavandan sarkan bir elektrikli vinç vasıtası ile, iki metreye dört metre büyüklüğünde, bel hizası yüksekliğinde çelik bir masa üzerine alındı.

Prenses Esmâ'nın dünyânın her köşesindeki rafinerilerinden ve laboratuvarlarından çağırıldığı en kıdemli dört mühendis heyecanla masanın etrafında yer aldılar. Pakistan asıllı Amerikalı Caltech mezunu elektronikçi İkbâl, grubun en kıdemlisi olarak Darmstadt mezunu makineci Hans, Delft mezunu kimyacı Peter ve Hacettepe mezunu nükleer kimyacı Fethi'ye bir nevi liderlik ediyordu.

Hepsi çoluk, çocuk sahibi, aile reisleri olan dünya çapındaki bu mühendisler, eşleri hariç ailelerinin hiç bir ferdi ni aylardır görmemişlerdi. Her ay, üçer gün olmak üzere eşleri ile birlikte, seçtikleri herhangi bir yörede tatil yapma hakları vardı. Fakat, hepsi de İsviçre'de yatılı okutulan dokuz çocuk Prenses Esmâ'nın teşkilatı tarafından rehin tutulurdu. Prensesin teknik açıdan mühendisleriyle ile paylaşmak zorunda olduğu temiz ya da kirlî sırları bu yoldan emniyete alınmış bulunuyordu.

Dört mühendis masanın etrafında sadece yarım saat harcadılar. İkbâl diğer üçünü geldikleri yerlere yollayıp Prenses Esmâ'nın bu bin dönümlük suni vahanın kuzeybatısındaki malikanesine doğru iki Bedevi muhafız eşliğinde yürüyerek gitmeyi seçti. Böylece, söylecekleri için cesaret toplayacağını umuyordu. Büyük beklentiler içinde olduğunu bildiği patronu, sukut-u hayale uğratılmaktan nefret ederdi. İnceledikleri motorun fevkalade iyi tasarlanmış ve imal edilmiş olmak dışında, olağan bir uçak motorundan hiçbir farkı yoktu.

İkbâl'in kardeşi Şerif, aynı yüksek vasıflardaki bir mühendis olarak Ali'nin laboratuvarına iki sene kadar önce katılmıştı. Ali'nin bizzat geliştirdiği enerji kaynağı projesi ile doğrudan bir alakası olmamasına rağmen, her kuruluş içinde var olan fısıltı gazetesi sayesinde edindiği izlenimleri ağabeyi ile paylaşmış ve böylece rivayet Esmâ'nın kulağına kadar ulaşmıştı.

Ali'nin aslında 'hobby' olarak uçağı ile çok vakit harcaması ve göz önünde olması, Esmâ'nın Bodrum'a yerleştirdiğı casuslarında yanlış bir izlenim yaratmış ve söz konusu enerji kaynağının bu uçağın motorunda kullanıldığı yanlışlığına kapılmalarına sebep olmuştu.

Libya'daki bu bin dönümlük suni vaha, bütün dünyaya yayılmış yüzden fazla genel maksatlı yapılaşmanın en mütevazılarından biri oluyordu. Prenses Esmâ Zahidi, bu kuruluşlardan geçimini temin eden yirmi kadar petrol zengini ailenin şekillendirdiğı klanın baş yöneticisi ve en büyük hissedarı konumundaydı. Klan'ın bütün varlığı ve yaşamı, rafineler, dolun tesisleri, boru hatları, dev tankerler, satış, pazarlama, banka, sigorta, reklam şirketleri, kimya, parfüm, boya, ilaç fabrikaları bir tek kelimeye endeksliydi: PETROL. Petrol'ün önemini yitirdiğı ve hatta sadece azalttığı bir dönem bu klanın dünya ekonomisinin dörtte biri ile beraber çökmesi ve milyonlarca kişinin çöküntünün altında kalması demektir. Alikî'nin söylemi gerçeğin ta kendisi oluyordu: Korkulu rüya görmektense uyanık yatarlar!

Sağlık merkezi olarak iş gören diğer binada Erika'nın cesedi İslam usullerine göre cenaze merasimi için hazırlanıp, tabuta konuldu. Albay Kaddafi'nin ikinci nesil yeğeni olan kocası, yeni yönetimdeki önemli görevinden sadece beş dakika için izin alıp gelebildi ve karısının başucunda yaşlı gözlerle dua edip, hemen görevi başına döndü.

Cenaze, öğle namazında köy camisindeki törenden sonra hemen köy mezarlığında defnedildi. Esmâ, bir saat evvel İkbâl'den aldığı haber yüzünden çok hiddetli olmasına rağmen, bütün köy halkı ile beraber merasime katıldı.

Erika'nın Müslüman olmadığı için mezarlığın başka bir bölümünde yatan dedesi, Hitler'in en çok aranan SS kasaplarından Albay van Messerhof, savaştan sonra yıllarca Arjantin'de gizlendi. Fakat altmışlı yıllarda Mossad tarafından izlendiğini anlayınca bu taraflara kaçtı ve Esmâ'nın himayesi altında izini kaybettirmeyi başardı. İçindeki Yahudi düşmanlığı

Almanya'dan uzak kaldığı her gün daha da koyulaştı. Hitler'in bitiremediğini soykırımını, yeni oluşmakta olan radikal gruplaşmaların üstlenebileceğini tahmin ve ümit ederek yaşamaya devam ediyordu.

Geldiğinde yanında getirdiği kız bebeğin torunu olduğunu söylemişti. Çocuğun anne veya babasının hiç bir zaman bahsini dahi açmadı.

Erika, büyüdükçe Esmaya kendini çok sevdirdi. Dedesi ve Esmaya tarafından tam bir radikal militan olarak, nasyonal sosyalist ideoloji ile yetiştirildi. En ağır şartlar altında terörist grupların kamplarında eğitildi. Uçak kaçırma hazırlıklarına katıldı. Lise'yi İsviçre'de yatılı okuyup, donanımlı bir genç kız olarak ve kendi isteği ile Bedevi köyüne döndü. Libya'nın önemli bir ailesinin tek varisi bir delikanlı ile büyük bir aşk yaşayıp, evlendi. Müslüman olup namaz kılmaya başladı. Fakat çocuğu olamadığı için kocasının ailesi tarafından sürekli dışlandı. Ailenin baskılarına boyun eğip, ayrılmak zorunda kaldılar. Ancak, hiç bitmeyen aşkları, her ikisini de ağır depresyonlara soktu.

Bu arada Esmaya, Ali'nin çalışmalarından derin endişe duyuyor ve gelişmeleri yakından izleyebilmek ve gerektiğinde duruma müdahale edebilmek için Bodrum'a sürekli bir ajan yerleştirmeyi düşünüyordu.

Bodrum'daki firma ve ailelerin eleman taleplerini izlettirmeye başladı. Belediye başkanının aradığı mürebbiyeden istenilen özelliklerin büyük bir kısmına Erika zaten sahipti. Eksik olan pedagoji diplomaları ve tavsiye mektupları, orijinal evraklar halinde, ilgili kaynaklardan temin edildi. Neticede Erika derhal işe alındı ve kısa zamanda yeni ortamına uyum sağladı. Esmaya'dan aldığı öncelikli görev, herhangi bir şekilde söz konusu uçağı kaçırmaktı. Bu görev yerine getirildiği andan itibaren de -Ali, en kısa sürede hayata veda ettirilerek- yeni gelişmelerin kaynağının kurutulması bir sonraki hedefti.

İşe başladıktan altı ay kadar sonra beklediği fırsat adeta kucağına düştü. Bu fırsatı derhal değerlendirip, uçağı kolaylıkla ele geçirdi. Havalandıktan hemen sonra, daima yakınlarda bekleyen teknelerinin haberleşme imkanlarını kullanarak Esmâ ile doğrudan temasa geçti.

Bölgede cirit atan Türk ve Yunan F16'larına yakalanmadan, uçağı Libya'ya kadar getirmeyi başarmak imkan dahilinde değildi. Bunu çok iyi bilen Esmâ, Erika'ya ölmesini emretti. Erika zaten görev uğruna tereddüt etmeksizin ölecek düşüncede yetiştirilmişti ve şu andaki depresif psikolojisi bu emri yerine getirmeye çoktan hazırды. Uçağın burnunu denize doğru çevirdi.

*****

Kahvaltıda Türk usulü demli çayı bulan Ali, Giritli babaannesinin 'agavmi' diye isimlendirdiği bir çanak içine doğranmış taze ekmek lokmalarının az kaynatılmış yumurtaya bulanarak hazırlandığı kahvaltı şölenini kendisi hazırladı. Zaten etrafta hizmetli filan cinsinden hiç kimse görünmüyordu. Alikî ara sıra ortadan kayboluyor, bir kaç dakika sonra ortaya çıktığında her şey başka bir köşede hazırlanmış olarak bulunuyordu. Kahvaltıyı bitirip kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra toplantı için Perros'un villasında geniş bir terasta buluştular.

Yorgo ilk önce STEMS isimli düşünce kulübünü anlattı:

"Ağırlıklı kadrosunu Birleşik Amerikalı sanayicilerin teşkil ettiği bu oluşumun Avrupa'da sadece bir avuç üyesi vardır. Örneğin, ben buradaki en eski üyelerindenim. Sizin de muhtemelen tanıdığınız Türk asıllı ünlü İngiliz Avukat İsmail Atakan Bey önemli Avrupa bir temsilcisidir. Bu toplantı açısından en ilginç üyemiz Ortadoğulu iki üyeden biri olan Prenses Esmâ'ya biraz sonra detaylı olarak tekrar temas edeceğim. İkinci bir Ortadoğulu üyemiz daha vardı, ancak birkaç hafta evvel oy hakkını Prenses Esmâ'ya devrederek üyelikten çekildi.

Kuruluş gayemiz, daha ziyade felsefi seviyede dünya sorunlarını tartışmak ve fikir teatisi yapmaktır; denilse de zaman, zaman olayları 'bizce' doğru olan istikametlere yöneltmek için üyelerimizin elindeki imkanlarla küçük balans ayarları yapmayı denediğimiz günlerde yok değildir. Ancak şiddetin ve kaba kuvvetin her türlü mutlak surette yasaktır."

Terasın hemen altından denize doğru ıslak granit kayalar uzanıyordu. Durmadan kayaları döven dalgaların gürültüsü arasından önce uzaklarda küçük bir jet uçağının sesi belirdi. Yarım dakika kadar sonra, sanki saf gümüşten yapılmış bir uçak, tipik Doppler vınlaması ile birkaç yüz metre önlerinden uçuş pistine doğru alçaldı. Yorgo Perros uçağı tanıdı. Türkçe olarak "İti an, değneği hazırla!" diye söylendi. Uzunca bir zaman şirketinin İstanbul şubesinde çalışmış olduğundan ilginç bir Türkçe dağarcığına sahipti. "Bu gelen çok muhtemelen Esmadır." diye devam etti. Esmanın kim olduğunu dün akşam yemeğinde biraz anlatmıştı. Söylediğine göre Esmanın uzunca bir müddettir, Bodrum'daki casusu sayesinde, Ali'nin çalışmalarından haberi vardı ve bu yüzden -kendi ailesi de dahil- temsil ettiği petrolcü aileler adına büyük rahatsızlık duyuyordu. STEMS'in genel kuruluna, gerekirse kuvvet kullanarak duruma son verilmesi için teklif getirdi. Ancak diğer üyeler kuvvet kullanma ve hatta herhangi diğer cins -mesela ekonomik ambargo, siyasi izalasyon gibi- bir tedbir almak gereğine bile inanmadılar.

Aslına bakılırsa hiç birisi, Ali'ninki gibi bir çalışmadan, Esmanın durumunda olduğu kadar kötü etkilenecek olabileceklerini düşünmüyordu. Mesela otomobil sanayicileri bile orta vadede uyum sağlama planları yapabiliyorlardı. Otomobilin en önemli parçası motoru olmak zorunda değildi. Bu durumda Esmanın tek başına hareket edeceğine dair sinyaller vermiş ve ne kadar tehlikeli bir tip olduğu iyi bilindiğinden diğer üyeler Ali'nin hayatından ümit kesmişlerdi. Ancak kızının Ali ile ilişkisinden son anda haberdar olan Perros için durum daha da farklı oluyordu, çünkü ateş onun daha çok yakınına düşebilirdi.

İşte geçen cumartesi Atina'dan Bodruma gelen acil telefon böylesine çetrefilli bir hikayeye dayanıyordu.

Bu noktada Erika'nın aslında Esmâ'nın bir intihar komandosu olduğu ve uçak motorunun bir şekilde denizden çalındığı hükmüne varmaları zor olmadı. Zor olan husus şu andan itibaren ne yapmak gerektiğine karar vermektir. Henüz cevaplayamadıkları sorular vardı:

Esmâ, bu kadar acele adaya niçin gelmişti?
Ali'nin burada olduğunu öğrenebilmişmiydi?

Diğer STEMS üyeleri, Esmâ'nın, müştereken verilmiş olan kararın aksine, hem de bir elemanın ölümüne sebebiyet vermesine yaptığı bağımsız girişime nasıl bir reaksiyon göstereceklerdi?

Perros "Ben yarın gidip bir hoş geldin diyeyim, yok yere kuşulanmayın, hem de belki karşı casusluk yapar, bir iki şey öğrenebilirim." dedi. Alik "Aman babacığım, casusluk yapayım derken burada bizi ele vermeyin!" diye şakalaştı. Aslında biliyordu ki seksen küsur yaşını hiç göstermeyen babası bir zamanlar Adolf Hitler'in bile çekindiği bir adamdı.

Uydu telefonlarının arızası hala devam ediyordu. Alik ve Ali kısa bir kontrolden sonra problemin ada dahilinde olmadığını ve muhtemelen haberleşme uydularına yer istasyonundan gönderilmiş bir sinyal ile adaya özel bağlantıların sabote edilmiş olduğu neticesine vardılar.

Adada ilave haberleşmesi vasıtası olarak sadece küçük el telsizleri vardı. Yorgo Perros onlardan birini alarak golf sahasının elektrikli arabasına bindi. Ali'ye döndü ve neredeyse sadece yan yana iki sandalyeden oluşan arabasını işaret ederek, "İnşallah bir gün seninki ile yarışırız" diye şakalaştı. Elsa'nın villası buldukları yerden 15 kilometre kadardı, ancak yol oldukça rahattı.

Perros uzaklaşınca el ele tutuşup kumsala indiler. Alikı hayatından çok memnundu. Babası Ali'yi sevmiştı. "Yeryüzü hayatından üçer gün çalmaya ne dersin?" diye bilmeceli bir soru yöneltti. Ali başı ve dudakları ile tasdik edince koyun öteki yakasındaki kayalıkları gösterdi. "Kayalıkların ardında küçük bir koy daha var. Ancak denizden gidilebilir.

Orada minik bir kulübe biliyorum. Dolaplarında her zaman bir aylık kumanya bulunur. Nasıl, oraya kadar yüzebilirmisin?" diye meydan okudu. Ali'nin Boğaz çocuğu olduğunu galiba henüz duymamıştı.

Yukarı çıkıp bembeyaz mayolar giydiler. Alikı holdeki masanın üzerine yalnız babasının anlayabileceği şifreli bir mesaj bıraktı. Ali "Merak etmesin?" diye sordu. Alikı "Alıştık. İkimiz de çok meşgul insanlar olduğumuzdan günlerce, hatta haftalarca birbirimizi arayamamaya alıştık!" dedi. Yunuslarla yarışircasına bir saat yüzerek diğer koya çıktılar. Ali her nedense bir boy arkadan gelmişti.

*****

Öğle yemeğini binanın muhteşem orman ve deniz manzaralı geniş terasında yedik. Bayan Ursula sadece sahnede değil mutfakta da iyi bir sanatçı olduğunu gösterdi. Gönüllü patates soyucu Rüştü Onbaşı ile ahbaplığı oldukça ilerletmişlerdi. İkisi sanki keyifli bir tatil gezisinde gibiydiler. Fakat hala ortada hiçbir insan evladı görünmüyordu. İsmail bile endişe etmeye başlamıştı. Çifte kumrular sofrayı toplayıp, bulaşıkları yıkama işlerini de gönüllü olarak üstlendiklerinden İsmail bana etrafı keşfe çıkmamızı önerdi, böylece zannederim diğer ikisinin aşırı samimiyetini de biraz protesto etmek maksadını da güdüyordu. İki kuzen, cipe atlayıp adanın diğer ucuna yöneldik. Yorgo'un villası 12 kilometre kadar kuzeyde idi. Fakat ne orada, ne de biraz ötedeki Alikı'ye ait olan villada kimseler yoktu. Doğudan batıya 20, kuzeyden güneye 12 kilometre boyunda bu küçük adanın nüfusu hiçbir zaman yirmiyi aşmadığından kapılar nadiren kilitli tutulmuş.

İsmail, Yorgo'un villasının en yüksek noktasına çıkıp, dürbünle etrafı taramaya başladı. Amerikalı emekli general Derek Wilder'ın villası buradan görüş alanına girmiyordu, fakat martılar hep o yöne doğru uçmaktaydılar. Gidip bir bakmak gerekiyordu. Adanın kuzeybatısında bulunduğumuz yerden yirmi kilometre kadar uzaktaydı. On altı-on yedi kilometre kadar yol almıştık ki İsmail durdu, cipi park etti. Küçük bir tepeye tırmandık. İsmail kendimizi göstermememizi ve yere uzanarak bakmamızı işaret etti.

Aşağıdan bir takım sesler geliyordu. Villanın kumsalında dört erkek, iki kadın barbekü yapmaktaydılar. Birkaç yüz metre açıkta, küçük, fakat çok lüks bir yat demirliydi. Kayalıklardan ötürü kumsala daha fazla yaklaşamadığı anlaşılıyordu. Kumsala çıkmak için kullandıkları kocaman lastik bir bot kumların üzerine çekilip, bırakılmıştı. Dalgalar oldukça gürültülü olduğundan gelişimizi duymadılar. Duvara dayalı üç uzun namlulu silahı fark edince, daha da yerlere yatıp, geri, geri sürünerek cipin yanına döndük. İsmail her nedense, biraz telaşlı görüyordu. Fazla motor sesi çıkarmamaya dikkat ederek uzaklaştıktan sonra "General Wilder ve ailesi. Herhalde kuzeybatıdan tekne ile geldiler. O sebepten görmedik." dedi. O halde niye yanlarını gidip bir "Merhaba" demektense bilakis onlardan gizlenmeye uğraştığımızı sordum. General Wilder ve oğlu John haricindeki iki cüsseli adamı o da tanıyamadığı için muhatap olmaktan çekinmiş. Bir de duvara dayalı silahlar dikkatini çekmiş. Bu güne kadar, bu adada hiç böyle silahlı filan görüntüler olmazmış. "Belki avlanmaya gelmişlerdir." dedim.

Bu sözlerimden cesaret bulup "General Wilder ve oğlu binbaşı Wilder çok saygın insanlar. Ali ile ilgilenme sebepleri tamamen onun iyiliği ve selameti için. Yorgo ve ben de General Wilder'in kurduğu ve şu anda başkanı olduğu bir ilim ve araştırma derneğine mensubuz. Bazı tesadüfler dolayısıyla, Ali'yi bu adaya davet etmek lüzumunu hissettik. General de herhalde Ali'nin burada olduğunu duymuş ve çoktandır onunla tanışmayı arzu ettiğinden ziyaretimize gelmiştir. Bir iki haftadır Avrupa gezisinde olduğu söylenmişti" diyerek biraz evvelki endişeli havasını dağıtmaya çalıştı.

Yol güney'e devam ediyordu. İsmail "Oldu olacak bir de Esmâ Hanım'ın yerini yoklayalım." diyerek bir patikadan doğu istikametine saptı. Anlattığına göre adanın dört köşesinde dört bina grubu varmış.

Kuzeydoğuda Yorgo ve Alikî, kuzeybatıda Amerikalılar, güneydoğuda kendisi ve güneybatıda Prensîs Esmâ hanımın yerleri bulunuyormuş. Orta kısımlarda ise bekçi ve bakıcı iki ailenin evleri ile depo vesaireler varmış.

Villanın önünde golf sahalarında kullanılan arabalardan biri park edilmiş, üstünde iki maymun oturmuş etrafı seyrediyorlardı. İsmail arabayı tanıdı, Yorgo'ya aitmiş. "Demek ki buraya gelmişler." dedi. Korna çalarak gelişimizi ilan ettik. Ortaya hiç kimse çıkmayınca vasıttan inip binaya yaklaştık. Kapı aralıktı. Biraz itip "Hello!" diye bağırdık. İç merdivenlerinden, tırabzana tutunarak ve topallayarak aşağıya inmeye çalışan, üstü başı kan lekeleri ile bezenmiş bir ihtiyar "İsmail!" diye inledi. Hemen koşup, kollarına girdik.

Salona indirip bir koltuğa oturttuk. "Water, a glass of water, please!". Bitkindi. İsmail "Ne oldu Yorgo, kim yaptı, bunu deyince, bilmiyorum manasında başını salladı. Mutfağı bulup, hemen bir sürâhi dolusu su getirdim. İsmail sadece bir iki yudum içirip, gerisi ile Yorgo'un yüzünü ve göğsünü ovmaya başladı. Kafasının arkasında balyoz darbesi yemiş gibi kanları kurumuş, fakat hala şiş olan bir yara vardı. Sehpaların üstündeki küçük dantele örtülerden birini ıslatıp, pansuman yaptık. Çok canının yandığı belliydi.

Biraz kendine gelince tekrar bir yudum su içti. Sol kolunu zorlukla kaldırarak yukarı katı işaret etti. Merdivenlerden çıktık. Sahanlık boyunca sıralı dört kapının en soldaki ikisi açıktı. Hava henüz aydınlık olmasına rağmen bütün ışıklar yanmaktaydı.

İsmail ihtiyatla kafasını ilk kapıdan içeri uzattı. Sonra geri çekilip, öteki açık kapıya yöneldi. Ben de aynı sırayı takip ettim. Birinci odada dev cüsseli bir zenci yatağa uzanmış, gözleri ve ağzı açık, tavana bakıyordu. Beyaz yastığının büyük bölümü kıpkırmızı kana boyanmış ve yatağın sol tarafındaki açık renkli halının üzerinde büyük bir kan gölü oluşmuştu. Yataktan aşağı sarkan kolu o kadar uzundu ki, eli bileğinden bükülmüş, kocaman bir tabancayı kavramış halde, halının üstünde duruyordu. Beyaz bir Bedevi entarisi giymiş, ayaklarındaki kahverengi sandallar herhalde elli iki numara filandı.

Baş ucundaki komodinin üzerinde altın bir çerçeve içinde bir genç kız fotoğrafı duruyor. Bu yüzü bir yerden hatırlar gibiyim. Çerçeveden çıkarıp arkasını çevirdim. "FROM ERIKA TO BİLAL WITH LOVE", Erika'yı hatırladım. Geçen yaz Bodrum'da üstsüz denize girerken, kendisine sarkıntılık eden iki genci iyice pataklaştı.

İkinci oda daha az ilginç değildi. Burada yatakta yatan değil, koltukta oturan bir ceset söz konusu, Cinsiyeti erkek değil kadın, cüsseli değil bilakis minyon, zenci değil beyaz herhalde kırk filan yaşlarında -(idi). Kan gölü biraz daha küçük. Tabanca yok. Yan odadaki fotoğraftaki kadın değil bu. İlk bakışta yan odadaki zenci evvela bunu öldürmüş, sonra kendini, fakat birileri olaya kasten böyle bir süs vermiş de olabilir.

Aşağıya inip Yorgo'un karşısına çöktük. Epeyce kendisine gelmişti. Kolundaki saate baktı. Biz sormadan anlatmaya başladı. "Prenses Esmâ ve koruması Bilal, dün adaya geldiklerini gördük, dün öğle üzeri bir yoklamaya geldim. Çoktan ölmüşlerdi. Banyoya gidip yüzümü yıkarken birisi arkadan kafama vurmuş. Bu sabah ayıldığımda kendimi bir sandalyeye bağlı buldum. Bütün gün uğraşıp sandalyeyi parçalayarak, biraz evvel iplerden kurtuldum." dedi. Yukarı sahanlıkta hakikaten parçalanmış bir sandalye ve ipler görmüştük.

Yorgo, hali hiç yerinde olmamasına rağmen bir an evvel kalkıp gitmek, istiyor, kızını merak ediyordu. Fakat cesetleri öylesine bıramazdık. Tekrar yukarı çıkıp, kapıları, pencereleri iyice kapattıktan sonra klimaları son kertesine kadar açtık. Tesisat çok kuvvetli olduğundan birkaç dakika sonra sıcaklıklar neredeyse eksi derecelere kadar düştü. Aşağıda ise Yorgo ayaklanmış, bir an evvel evine gitmek istiyordu.

Dışarıda yepyeni bir sürpriz ile karşılaştık. Cipimizi park ettiğimiz yerde şimdi iki sevimli ceylan otliyordu. Tamamen terkedilmiş gibi görünen bu ıssız adada dahi araba hırsızlığı yapılabiliyorsa bolca küfürler savurmaktan başka yapabileceğimiz ne olabilirdi? Çaresiz iki kişilik elektrikli arabaya üç kişi cambazlar gibi bindik.

Fakat zavallı araba bu kadar yüke dayanamadığından on kilometre sonra şarjı tükendi. Yolun geri kalan kısmını yürümek zorunda kaldık. Bu arada Yorgo'ya kızı ve Ali'nin ortalıkta olmadığını, fakat etrafta herhangi kötü belirtilere de rastlamamış olduğumuzu da izah ettik. İsmail bu arada ikimizin hayat hikayesini anlatıp, Yorgo'nun meraklı bakışlarını giderdi.

Şu anda bilmek isteğim şey Yorgo ve İsmail'e ne kadar güvenebileceğimdi. Aslında Yorgo'nun kızı Aliki üzerinde titrediği belliydi ve bu sebeple herhalde daha çok ona güvenebilirdim. İsmail'in ne kadar güvenilir olduğunu belirlemek için de olayları sorgulamaya devam etmeliydim. Pazar günü Ursula'yı Üsküdar'a gönderen ve ertesi gün Ursula ile beraber Bodrum'da Ferrari dolandırıcılığı yapan İsmail'di. Bütün bunların sebebi olarak Ali'ye yönelik tehditlerden haberdar olduklarını ve hem kendini, hem de projesini emniyete almak dışında bir niyetleri olmadığını ısrarla söylemişti. "Peki nasıl oluyor da, siz Ali'nin bütün işlerinden ve hareketlerinden haberdar olabiliyorsunuz?" diye sorarak tekrar atağa geçtim.

Anlattığına göre kendisine ve Ursula'ya bütün bilgiler ve talimat, çok güvendiği bu General Wilder'dan gelmişti. Pazar akşamı Yorgo'un İstanbul teşkilatı, Binbaşı Wilder'in verdiği bilgiler sayesinde Ali'yi emniyete almış ve bu adaya getirtmiş oldu. Bu arada daha önceden Atina'ya ulaşabilmiş bulunan Alik, babasına Bodrum'da bıraktığı Ferrari'sinden bahsedince, dikkatler o arabanın üstüne çekilmiş ve İsmail ile Ursula Bodrum'a gidip, Hasan Çavuş'u kandırarak akılları sıra özel motorlu Ferrari'yi emniyete almışlardı. Bence o noktada, Alik babasına bile güvenmeyip kasten yanlış bir intiba yaratmış olmalıydı.

Yahut ta babasını da işbirliği yapmağa ikna ederek teşkilatın diğer üyelerini beraberce yanıltmışlardı. Bu ihtiyar Yunanlı delikanlı adama benziyordu. Kendi yaralarına pansuman yaparken ona yardımcı olmaya çalıştım. İsmail ise, beni samimiyetine ikna etme gayretlerine halen devam ediyordu:

-Prenses Esmâ'nın ve korumasının hallerini gördün. Etrafta çok tehlikeli insanlar olduğu sence aşikar değil mi?

-Fakat ilk anlattığına göre tehlike Prenses Esmâ'dan geliyordu, sen ve Amerikalı dostların sadece ona mani olmak gayretindeydiniz. Prenses'i o hale getirenler sakın senin barışsever Amerikalı dostların olmasın? Adada onlardan ve bizden başka kimse yok ki!

-Yani, benim gibi bir adamı ve bu koskoca Yorgo herifini kandırıp, kötü niyetlerine alet ettiklerini mi sanıyorsun?

-Aynen öyle düşünüyorum. Çok yakında asıl kokularının ortaya çıkacağından da ayrıca eminim. Silahlı adamlarını gözlerinle gördün. Nerede kaldı bunların barışseverliği?

Eve yaklaştıkça yine bir serap görmeğe başladık. Sanki villanın önünde üstü açık bir cip park edilmiş, içinde kovboy şapkalı bir herif oturuyor. Ayakları arabaya sığmamış, timsah derisi çizmeleri dışarıya sarkıyor.

Kocaman bir avcı bıçağı ile bir ağaç dalını yontuyor. Daha da yaklaştıkça serap filan olmadığını anladık. Cip de bizim çalınan cip değildi. Yanından geçip yampiri, yampiri villaya girmeye çalışırken, o şapkasının ucuna iki parmağı ile dokundu ve "Howdy!" bir Teksaslı selamı verdi.

Yorgo'un salonunda iki davetsiz misafir vardı. Birkaç saat evvel kumsalda barbekü yaparken gördüğümüz Amerikalılar. Emekli General ve herhalde oğlu olacak John Wayne tipli bir herif. Emekli Amerikan Paşası bir koltuğu oturmuş, oğlu ayakta duruyordu. İsmail ve Yorgo sözlü sınava giren ortaokul öğrencileri gibi koltuğa yaklaşıp saygıyla eğildiler. Paşa yerinden bile kıpırdamadı. "Hello brother George, Hello brother İsmail, sürpriz gelişimiz için özür dileriz." dedi. Bizimkiler "Ne münasebet, şeref verdiniz!" gibi laflarla ezilip büzüldüler. Baba Wayne bana bakıp, "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum, İsmail!" diye soruşturdu. Ben izahat vermek lüzumunu hissetmesem de İsmail, kardeşi değil, kuzeni olduğumu sanki özür dilermiş gibi anlattı.

Bu arada, Yorgo'nun gözü, kıvrılarak masadaki vazonun içine konmuş bir kağıda ilişti. Yüzünden belirli bir rahatlama gülümsemesi geçti.İhtiyar adam da benim kadar uyanıktı."Mesaj Ali Bey'den mi?" diye sormaz mı? Bizimkiler hık,mık deyip ezilip büzülürken benim kafam attı ve vaziyete müdahale etmek ihtiyacını hissettim: "Look here, Old Timer! -buraya bak moruk- Onlar, Ali'yi filan bilmezler, Ali benden sorulur, ne soracaksan bana sor!" diye güreledim. Aniden buz gibi bir hava esti.

John Binbaşı ancak birkaç saniye sonra duruma intikal edip aniden diklendi. "Hiç kimse babamla böyle konuşamaz!" diyerek üstüme yürüdü. Neredesin oğlum Rüştü. Neyse ki babası bir el hareketi ile yolunu kesip tekrar köşesine gönderdi. Bana dönüp:

-Siz Ali Bey'in nesi oluyorsunuz, onun adına bir yetkiniz var mı?

-Her türlü yetkim var, nedir alıp veremediğiniz?

-Anlatayım, biz, başkanı olduğum STEMS kuruluşu olarak Ali Bey'in araştırmalarına mali destek verdik. Bu bakımdan şu anda elde etmiş olduğu neticeler üzerinde hak talep ediyoruz.

Böylece nihayet baklayı ağzından çıkarmış oldu.

-Ben Ali'nin kazandığı ve harcadığı her kuruşun hesabını bilirim. Hiçbir zaman, kimsenin bir tek kuruş mali desteğine filan ihtiyacı olmamıştır.

-O halde çağırın gelsin, kendisi ifade etsin.

-Şu anda böyle bir imkan yok, ancak benim lafım, onun lafidır. İsterseniz yarın öğleden sonra adam gibi gelip, bizzat Ali'den kim olduğumu duyarsınız.

Bu sözleri duyunca bastonuna dayanıp kalktı. Oğlunu yedeğine alıp hiçbir şey söylemeden binayı terk etti.

Derhal İsmail'in yakasına yapıştım. "Hani ulan puşt herif, bütün yaptıklarınız sadece Ali'yi korumak maksadı taşıyordu. Ne halt etmektir bu neticelerden hak talep ediyoruz filan lafları?"

Ancak, görüldüğüne göre o da, hatta ev sahibi Yorgo'da duydukları sözlerden ötürü tam bir şok içindeydiler.

Belki çocukluğundan beri hiç yapmış olmadığı şekilde:

-Vallahi... Billahi... ne Yorgo, ne de ben, bu söylenenler hakkında en ufak bir bilgi sahibi değiliz. Biz, tamamen sana anlattığım masum sebeplerden dolayı bu Ali ile ilgilendik.

-Hadi canım sen de, sen şeytana pabucunu ters giydirirsin, böyle bir şeyden nasıl haberin, olmaz?

-Biraz sabredersen her şeyi ortaya çıkarırız. Yorgo'dan herhalde şüphelenmezsin. Onun kızının hayatı söz konusu! Prenses Esmâ'nın başına gelenleri görmedin mi?

-Peki, hangi cehennemde bu Ali herifi?

"Ali'nin şu anda nerede olduğunu, zannederim, Yorgo daha iyi bilir." dedi.

Yorgo ise vazonun içinde bulmuş olduğu notu okumakla meşguldü. Bir dakika işareti yapıp, duvardaki şarj ünitesine takılı küçük telsizi aldı. 'Konuş' düğmesine basıp, bir iki kere ismini söyledi. Otuz saniye kadar sonra karşıdan cevap geldi. "Merhaba, babacığım, nasılsın?" diye soran Alike olmalıydı. Yorgo "Çok iyiyim," yalanını söyledikten sonra "Siz nasılsınız?" diye sorarak devam etti. Onların da iyi olduğunu öğrendikten sonra, Ali'yi isteyip telsizi bana uzattı. Günlerdir ortadan kayıp olan Ali'ye çok kızgındım. Lafa hangi küfürle başlayacağımı bilemiyordum. Sonra yanında bir bayan olduğunu düşünüp daha kibarca kelimeler seçtim. Tabii ki Ali'yi benim buralara kadar gelmiş olduğuma inandırmak son derece zor oldu. En sonunda Yorgo'yu şahit göstermek zorunda kaldım. İkna olunca da derhal yanıma gelmelerini talep ettim.

Ancak, şu anda sadece denizden ulaşılabilen, bir saatlik bir yolda olduklarını, çoktan karanlık bastığını, artık hava şartlarına da güvenilemeyeceğini söyledi. Hani bilirsin ya, gibilerden "İstanbul'da durumlar nasıl?" diye sordu. Herhalde Allah'ın belası arabasını kastetmekteydi. "Bahsettiğin şey çalındı." diyerek onu üzmeyi yine de içim götürmedi. Kısaca "İstanbul'da bir sorun yok," dedim ve devam ettim: "Zannederim esas sorunlar burada. STEMS diye, tarikat mıdır, ne karın ağrısıdır, burada senin hakkında ileri geri konuşuyorlar, herhangi bir temasın oldu mu bu adamlarla?"

En azından STEMS'in ne olduğundan haberi vardı. Mali desteğe gelince "Abi, öğrenci iken bir kızla yemeğe çıkmıştık, param çıkışmayınca hesabı o ödedi, sonradan babasının STEMS üyesi olduğunu duydum, eğer ondan bahsediyorlarsa sen benim namıma ödeyiver de kurtulalım. Zannederim 15

dolar filan kadardı." diye bu durumda bile muzipliği elden bırakmaya niyeti olmadığını gösterdi. Zaten farklı bir cevap beklemiyordum. Yine de ertesi sabah erkenden eve dönmelerini talep edip telsizi kapadım.

İsmail ve Yorgo, o ana kadar yarı kutsal bir düşünce adamı olarak gördükleri General'in aniden ortaya çıkan bu paragöz tavrı karşısında hala şok ve düş kırıklığı içindeydiler. Bodrum'daki geçen cumartesi sabahından itibaren tüm olayları bildikleri kadarıyla en baştan anlattırdım. Kendilerince oldukça masum davranışlar içinde oldukları ortaya çıkar gibiydi. O dakikadan itibaren yüzde yüz işbirliği içinde olmak üzere sözleştik. İlk olarak hepimiz, bütün bildiklerimizi ortaya döküp paylaştık. Kendi payıma, sadece ünlü Ferrari'nin şu andaki yerini saklı tutup geri kalan bütün detayları açıkladım.

Onlar da zaten kendi güvenlikleri açısından araba şu andaki yeri hakkında çok fazla bilgi sahibi olmak istemediler.

Son olarak Yorgo'ya döndüm. Prenses Esmâ'nın villasındaki olayı bizzat organize edip, sonra da kendini mağdur durumda gösterecek bir tertibat almış olması, oldukça zor görünse de, tamamen ihtimal dışı da değildi. Söz konusu olan kızının hayatı olunca böyle bir davranışı hiç de haksız görülemezdi. Ben de Tılsım için aynı şeyleri yapabilirdim. Anlattıklarımı gülümseyerek dinledi. "Aklımdan geçmedi değil, ancak ben yapmış olsam da, sonradan ne sebepten tiyatro oynamam gerekmiş olsun? Sizin gelmekte olduğunuzu bilmiyordum ki." dedi. Haklıydı. O zaman Esmâ'yı ve korumasını o durumlara sokan ve sokanlar kim olabilirdi?

Bizim cipi neden çaldılar?

- .... Kendi vasıtaları yoktu veya vardı da çalıştıramadılar
- .... Bizim kendilerini takip etmemizi önlemek için
- .... Oraya başkaları tarafından bırakıldılar
- .... Erketedeki adamları bizi görünce kaçtı
- .... Zaten oradaydılar

Orada Esmâ'nın kendi cipi yok muydu?

.... Gidip bakmak lazım

.... Üç veya daha fazla kişiysele o cipi de götürmüş olabilirler

.... Onları getiren pilot havaalanına ait bir vasıta ile evlerine de bırakmış, sonrada alana dönmüş olabilir

Ve daha başka bir sürü soru.

*****

Tenis kortu büyüklüğündeki yüksek tavanlı salon sanki bir havaalanı lobisi gibi düzenlenmişti. Tam ortada çok parlak siyah bir maddeden yapılmış ve karşılıklı yerleştirilmiş iki büyük elektronik piyano göze çarpıyordu. Kalın perdeler ve halılar buradaki ana fonksiyonun müzik dinlemek olduğuna işaret ediyordu. Rüştü piyanolardan birinin kapağını açarak, "Öğrenciyken elektronik aletleri tamir ve ayar ederek para kazanırdım. Bu yeni modeller tamamen dijital olduklarından ayarları hiç bozulmaz ama bizim gençliğimizdeki analog modellerin her hava değişiminde yeniden ayarlanmaları gerekirdi." dedi. Parmaklarını piyano tuşları üzerinde gezdirerek bir DO gamı yaptı.

Ursula merak ve şaşkınlıkla izliyordu. "İstesene çalabilecekmişsin gibisin!" dedi. Rüştü bunun üzerine piyanonun taburesini çekip oturdu ve parmaklarını adeta tuşlar üzerinde dans ettirerek "Tabancamın sapını gülle donatacağım.." türküsünü büyük bir virtüozite ile çalmaya başladı.

Ursula yetişip Rüştü'nün sağ kulak memesine yapıştı ve bayağı da acıtarak "Seni domuz, seni, bir de müzikten anlamam diyerek benimle alay mı ediyorsun!" tarzında yarı şaka protestoda bulundu. Rüştü böyle fırsatları hiç kaçırmazdı. Ani bir manevra dönüp dengesini kaybettirdiği güzel kadını kucağına aldı ve sıkıca sarılarak "Sen bir Müslüman'a domuz demenin cezasını bilir misin!" diye sahte bir hiddetle gürledi.

“Hayır, nedir?” cevabına alınca da “Dur göstereyim!” diyerek onu kucağından hiç indirmeksizin kalın ve yumuşak halının üstüne uzattı. Ursula’yı bir gülme krizi tutmuştu, her ne kadar bacaklarını havada tepindirse de, sertleşmekten zonklayan silahın bu sefer de hedefini bulmasına mani olamadı.

*****

Gerekli teçhizatı beraberimize alıp bu sefer Yorgo'un cipiyle tekrar Esmâ'nın villasına yeri yollandık. Arka taraftaki bir garajda son model iki cip bulduk. Ancak ikisi de kilitli idiler ve anahtarları ortalıkta yoktu. Kapılarının zorlanıp, fakat açılmamış olduğu görülüyordu.

Demek ki katiller eğer General Wilder'in elemanları iseler, İsmail'in cipini ihtiyaçtan değil de, takip edilememelerini sağlamak için çalmışlardı.

General Wilder'in teşkilat kurallarına ve alınan kararlara aykırı olarak kendi başına Ali'ye karşı harekete geçen Esmâ'dan kurtulmak istemiş olması kadar akla yakın başka ne olabilir? Yahut ta Esmâ'nın beraberinde getirdiği kendi elemanları bu işi yapmış, anahtarı üstünde duran bizim cipi, bu fırsattan yararlanarak kaçış aracı olarak kullanmışlardı.

Güçlü bir ihtimal de Bilal'in evvela Esmâ'yı sonra kendisini vurmuş olmasıydı. O halde bizim cipi alıp buradan kaçanlar kimdi? Ve Bilal Esmâ'yı niçin vursundu? Aklıma birden Erika geldi. Bilal'in sevgilisini ölüme gönderen kişi muhtemelen bizzat Prenses Esmâ idi.

Her hal-ü karda çok tehlikeli bir takım katillerin etrafımızda dolaşır olduğu kesindi. Bizim ise kendimizi korumakta kullanılabilecek bir çakımız bile yoktu. Dönüşte uğrayıp Rüştü ve Ursula'yı beraberimize aldık. Birlikten kuvvet doğar diye ümit ediyoruz. Tanıştırma merasiminden yeni gelenlere detaylı bir brifing verdik. Sonra köşkün bol sayıdaki yatak odalarına dağılıp dinlenmeye çekildik. Hepimiz çok yorgunduk.

*****

Sadece denizden ulaşılabilen küçücük koy ayçöreği biçimindeydi. Üç tarafı yüksek kayalar ile çevrili, ortası sedefin bütün renklerini taşıyan iki-üç dönümlük bir kumsal ve devamında billur gibi Akdeniz. Kumsalın ortasında küçük pencereleri ve kubbemsi çatısı ile bir oda ve salondan oluşan minicik, bembeyaz bir kulübe. Yatak odasına bitişik mermer tabanlı, çifte kurnalı banyo ya da minyatür bir hamam. Mutfak ve kiler arka tarafta, fakat salondan genişçe bir kapı ile geçilebiliyor.

Daha arkadaki bahçe olarak düzenlenmiş bir bölümde karpuz, kavun, domates, türlü sebzeler, nane, kekik, roka. Kilerdeki dolapta türlü peynirler, şaraplar, uzo, rakı. Mutfağın daha alçak olan çatısındaki tesisat güneş enerjisinden elektrik üretiyor. Kayaların arasından ince, ince sızan bir pınarın doyumsuz içimli serin suyunun bir kısmı mutfağa ve banyoya beyaza boyanmış galvanize borular ile getirilmiş.

Diğer kısmı ise yine mutfağın çatısındaki küçük bir depoda yine güneş enerjisi ile ısıtıldıktan sonra benzer şekilde dağıtılmış. Mutfağın çatısındaki başka bir tesisat ise servo motorlu çanak şeklinde bir uydu anteni. Salonda 6 kanallı müzik seti ve plazma ekran karşında rahat koltuklar. Sağdan ve soldan denize uzanan kayalar arasında elle bile tutulabilen barbunlar, pavuryalar, istiridyeler bu mekandaki ana besin kaynaklarını teşkil ediyor.

Dış dünyaya bağımlı olmadan haftalarca yaşanılabılır burada. Sessizliği, zaman, zaman geçici heveslere kapılarak hızlanmaya çalışan tembel bir meltemin kovaladığı dalgalar ve az sayıda martının nadir çığlıklarından başka hiçbir şey bozmadığı için sanki zaman da durmuş gibi.

Kumsala ayak bastıklarında öğle olmak üzereydi. Hamamda duş düzeni olmadığından birini sıcak diğerini soğuk su ile doldurdukları iki kurna arasında, su savaşı yaparak, şakalaşarak birbirlerini yıkadılar. Karınları iyice acıkmıştı ama aç karna sevişmenin tadı da bir başkaydı.

Ancak saat üçe doğru beslenme gereksinimleri ön plana çıktı . Bir yandan karpuz, feta ve uzo ile midelerini bastırırken tuttukları yarım kova barbunu ayıkladılar. Ali barbunları tava yaparken Alike domates, nane, rokadan oluşan salatayı feta, zeytinyağı ve limonla süsledi. Yemekten sonra tekrar deniz saati gelinceye kadar bembeyaz çarşafı bürünüp yarı uyur, yarı uyanık sohbet ettiler.

Akşam üstü Ali Türkiye’de ne olup, ne bittiğini merak ederek çanak anteni Türksat uydusuna ayarladı. Birkaç kanal dolaştı, haberlerde herhangi bir gelişme görülüyordu. Demek ki olayın aslını bilen az sayıda kişi dahi nasıl bir yol izlemek gerektiği konusunda bir karara varamamışlardı. Aslında bu tutumlarını normal karşılamak gerektiğini düşündü. Sanki ne diyebilirlerdi? “Ali ölmedi, fakat nerede olduğu ve ne yaptığından hiç bir haberimiz yok!” şeklinde bir demeç zihinleri büsbütün karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Bir kanalda, arada bir severek izlediği bir yarışma programına rastladı. Her soru için önerilen dört cevaptan doğru olanını bularak kademe, kademe yükseliyor ve yanılmaksızın çıkabildiğiniz en yüksek kademedeki para ödülüne hak kazanıyorsunuz. Alike’de zaman, zaman Ali’den yardım alarak da olsa soruları takip edebiliyordu. Bazı sorunların basitliğine rağmen yarışmacıların şaşırıp, saçmalamalarına epeyce güldüler.

Bu arada Ali televizyonun sesini biraz kısıp “Benim de bir sorum var!” dedi:

-Şimdi bize ne denir?

- A-İki Arkadaş
- B-İki Sevgili
- C-İki Meslektaş
- D-İki Nişanlı

Alike itiraz etti:

-Kurallara uygun değil, birden fazla doğru cevap olabilir! Ali’nin hedefi başkaydı.

-O zaman doğru olanların hepsini işaretle.

Aliki'de kaçacak göz yoktu:

-Sen de katılırsan, bütün cevaplar doğrudur diyebilirim.

Ali yerinden kalkıp sevgilisinin alınına bir öpücük kondurarak katiyetle katıldığını beyan etmiş oldu.

Yarışmanın sonuncu sorusu hem ilginç hem de kendi ilgi alanlarına oldukça bağlantılıydı:

“Tanrı zar atmaz.” sözü kime aittir?

A-Albert Einstein

B-Benjamin Franklin

C-Oscar Wilde

C-Stephen Hawking

Yarışmacı C-Stephen Hawking diye cevapladı ve tabii ki yarışmayı kaybetti. Aliki:

-Yine de çok kötü sayılmaz. Hiç alakasız bir isim seçmedi.

-Çok hoşgörülüsün. Öğrencilerine de böyle sevecen mi davranırsın?

-Tabii ki hayır. Onlar benim disiplin anlayışımdan hep şikayetçidirler.

-Peki, Einstein hakkında ne düşünürsün, senden geçer not alabilir miydi?

-Elbette hayır. Baksana ne kadar kötü yanılmış, tanrı hakkında. Hawking cevabını çok yadırgamadım. Aslında aksi tezi, yani tanrının pekala zar attığını kanıtlayanların birisi zavallı adam. Sen inanmıyor musun yoksa kuantumun belirsizliği prensibine?

-Çok daha geneline bile inanıyorum. Bence sadece kuantum değil, bütün kainat ve hatta tanrının bizzat kendisi belirsizlik prensibine tabi olmak mecburiyetindedir.

-Mecburiyet mi? Tanrının gücü sonsuz olduğuna göre nasıl olur da onu kim herhangi bir kayda, kurala mecbur tutabilir?

-Bizzat kendisi. Kainatı yaratması olayı belki çok belirsizleyeci değildi. Fakat sonra da insanı yarattı ve serbest irade verdi. Serbest irade demek, belirsizlik demektir. İspatı gayet kolay. Kendimden örnek vereyim: Diyelim ki ben son perdede cehenneme gidecek birisiyim. Gücü sonsuz olan tanrı şüphesiz ki bu neticeyi biliyor. Serbest irademin olması demek, ben bu kaderi her an değiştirmeye muktedirim ve böylece istersem tanrıyı yanıltabilirim demektir. Fakat tanrı omnipotent yani her şeye muktedirdir. O halde yanıltılması imkansızdır. Demek ki ben tanrının şimdiden bildiği hiçbir gerçeği değiştiremem yani serbest iradem yoktur. Netice de bana hiçbir sorumluluk düşmez ve cehenneme gönderilmem büyük haksızlık olur. Fakat tanrı haksızlık yapmaz, kendi ifadesi ile haksızlık yapmamaya mecburdur. Al sana ikinci bir mecburiyet.

-Anlaşıldığına göre, tanrı konusunda pek inançlı değilsin?

-Öyle bir şey söylemedim. Ayrıca tabii ki benim bahsettiğim tanrı din kitaplarındaki anlatılan tanrı değil. Tamamen bilimsel bir tanım. Kainatı -ve dolayısıyla insanı- yaratan olarak tarif edilen sonsuz ve bilinçli güç.

Din kitaplarında ki tanrı modeline bir sürü beşeri özellikler atfedilir: Tanrı kızar, kırılır, gücenir, sever, sınar, ödüllendirir, cezalandırır ve hatta fiziksel olarak insana benzer. Bilimsel model bu özelliklerin hiç birini taşımaz. Çünkü tanrı kainatı bilinçli olarak yarattığına göre, o kainat olmadan da vardır, yani kainata dolayısıyla insana benzeyen özellikler taşımamasını beklemek en azından gereksizdir.

Fakat kesinlikle ateist değilim ve tanrı vardır ve hatta olmaya mecburdur diyorum.

Ancak her şeye muktedir olan tanrı kendini yok etmeye de muktedirdir. Kendini yok edebilmesi için var olması gerekir, serbest irade taşıyan kainatı yaratması içinde yok olması gerekir. Ancak zaman denilen şey de kainatın bir özelliğidir, tanrının özelliği değildir. O halde kainat-tanrı ilişkisinde de zaman diye kavram söz konusu olamaz. Yani bu ilişkide evvel-sonra diye bir sıralama yoktur.

Evvela tanrı vardı sonra kainatı yarattı önerisi, evvela kainatı yarattı sonra tanrı vardı önerisinden daha geçerli değildir. O halde tanrı hem vardır, hem yoktur, demek ki vardır, kainat da hem vardır, hem yoktur, demek ki vardır. Bir şeyi yok olduğunu söylemek onu var kılar. Böyle bir belirsizlik ortamında şimdi sayacaklarımın hepsi geçerli olmalıdır:

Bir: Tanrı yok, Kainat yok, (Gözlemci=Ben) yok, Netice yok, Sebep yok. Bu aslında en mantığa en uygun ve kararlı seçenektir, ancak bu seçenekte mantığın kendisi de yoktur (çünkü mantığı taşıyacak insan beyni yok!),

İki: Tanrı var, Kainat yok, Bu seçenek bizi ilgilendirmez, aslında zaten yokuz da, Fakat tanrı hem omnipotent, hem değil (kainatı yaratacak gücü var, fakat kainat olmaksızın hiçbir şey yapamaz, çünkü üzerinde işlem yapılabilecek hiç bir obje mevcut değil),

Üç: Tanrı var, Kainat var, (Serbest irade, Sonsuz güç çelişkisinden ötürü bu ancak bir kaos durumu olabilir),

Dört: Tanrı yok, Kainat var, (Sıfır Güç, Serbest irade.. belirli sandığımız bu seçenek mesela sevişmektir, tanrı sevişmeye müdahale edemez).

-Bu seçeneklerin hepsini süperpoze edersen yani üst üste koyarsan, sıfır da çıkabilir, bir de çıkabilir, sonsuz da çıkabilir.

-Çok doğru. Kainat tanrıdır, tanrı da kainattır dersek de bu söylediklerinin hepsi doğrudur.Yani bir sıfıra eşittir, sıfır da sonsuza. Biz bu bire, ben de deriz.

Gördüğün gibi tasavvuf felsefesine psuedo-bilimsel yollardan da ulaşmak mümkün. Sufilerin Gavs-ı Azamı Abdülkadir Ceylani ile Profesör Stephan Hawking belki de çok iyi anlaşılırdı.

-Aralarında neredeyse bin sene var.

-Evet ama Abdülkadir Ceylani'nin kurduğu Kadiri tarikatının derviş ve müritlerinin inandığı şu hikayeye ne dersin : Ceylani sıcak bir gün Dicle kıyısında yürürken çok yorulur ve namaza yetişmek üzere yanına almış bulunduğu seccadesini kıyıya bırakarak serinlemek için nehre dalar. Aynı saniyede başını sudan çıkardığı zaman kendini yüzlerce kilometre ötedeki Nil nehrinde yüzerken bulur. Serinleyip sudan çıktığında Bağdat civarı yerine Kahire civarında olduğunu anlar. Mısır'da yıllarca kalır, faydalı hizmetler yapar, hatta evlenip çocuk sahibi olur.

Yine sıcak bir gün Nil nehrine girmek ister. Bu sefer sudan çıktığında ise tekrar Dicle kıyısındadır ve seccadesi bıraktığı yerde durmaktadır ve gitmeden evvel hazırlanmakta olduğu namaz saatine de yetişmiştir. Mısır'da kalan çocukları ise büyüyüp davasını devam ettirirler.

-Tabii ki inanan insanlar, bunu tanrının görevlendirmesi ve desteklemesi olarak yorumlar ve izah ederler.

-Yahut da Heisenberg, Schroedinger, Hawking gibilerinin anlattığı kuvantumun belirsizlik tüneline bir zaman-mekan sıçraması.

Ali fantastik felsefesini anlatırken bir yandan da henüz yataktan hiç çıkmamış olan Aliki'nin çıplak vücudunu bir barbunu una bular gibi çevirip her zerresini öpüp okşuyordu. Aliki biraz evvelki dördüncü seçenek tarifine atfen "Tanrıyı tekrar küçük kulübemden kaçırmaya mı uğraşıyorsun?" diye sordu. Ali "Ben müdahale edemez dedim, katılamaz demedim ki!" diye cevaplayıp gayrette berdevam oldu.

*****

Güneş doğarken hepimiz hemen, hemen aynı anda uyandık. Neyse ki her yatak odasının kendi banyo ve tuvaleti vardı ve bir trafik sıkışıklığı yaşanmadı. Kahvaltı salonunda toplandık. Birçok otomatik mutfak makinesi sayesinde nefis çörekler, kuruvasanlar hazır oldu. Salon kumsala bakıyordu. Saat yedi civarında kaçak sevgililer dalgaların arasından ortaya çıktılar. Ursula koşarak iki havlu yetiştirdi. Sabahın bu saatinde deniz herhalde oldukça soğuktu. Birer duş alıp bize katıldılar. Alik anlatılanların hepsi kadar güzeldi. Rüştü'den hala uzak durmaya çalışıyordu.

Herkes sırayla tüm hikayenin kendi bildiği kısmını anlattıkça, bilmecenin bütün parçaları yerlerine yerleşip ortaya net bir resim çıktı.STEMS teşkilatının veya en azından onlara başkanlık eden grubun gerçek niyetlerinin Ali'nin projesini çalmak olduğu ve gayelerine erişmek için cinayet dahil, en kirli mafya yollarına başvurmaktan hiç çekinmeyecekleri konusunda fikir birliğine vardılar. Ali benden, Alik de Rüştü'den kapsamlı özürler dilediler.

Tedbir olarak Rüştü ve Ursula, Alik'ye ait, çok yakındaki diğer köşke taşındılar. Amerikalılar muhtemelen o ikisinin adadaki varlığından haberdar olmamışlardı ve bir çatışma halinde yedek kuvvet olarak dışardan müdahale imkanlarının bulunması bir avantaj olabilirdi. Ev sahibi George tavan arasında ikinci dünya savaşı hatırası 14 kilo ağırlığında bir Çekoslovak Bruno makine tüfeği bulup Rüştü'ye verdi. Rivayete göre bu tüfek zamanında birkaç manga Alman işgalcisini Azrail ile tanıştırmıştı.Fakat maalesef elde sadece iki şarjör mermisi bulunuyordu. İki villa arasına devamlı çalışan, bebek odası monitöründen bozma bir düofon sistemi kuruldu.

Bu arada Esmâ ve Bilal'in cesetleri hakkında bir şeyler yapmanın gerekli olduğu düşünöldü. Klima odalardaki havayı oldukça serinletmişti ama bu kadarı ancak bir iki gün için yeterli olurdu. Adanın toprak sahibi olan George, üstündeki tüm binaların iç donanımından haberdardı ve Esmâ'nın köşkünde eksi yirmi dereceye kadar soğutan büyük bir derin dondurucu olduğunu biliyordu.

Normal muhtevası olan çevrilmeye hazır bir kaç koç ve kuzuyu Esmâ ve Bilal ile yer değiştirmeye karar verdiler. Bu iş için İsmail ve George görevlendirildi. Önlerindeki saatlerin neler getireceği hiç de belli değildi. Bir an evvel gidip bu işi halletmeye karar verdiler.

Ali'yi biraz siygaya çekme zamanı gelmişti. Geçen cumartesi beni habersiz bırakıp ortadan kaybolması konusunda kafa ütüledim. Kendi kafasının da çok karışık olduğunu, benim biraz dinlenip, kendime gelmemi beklediğini, sabahleyin her ikimiz de uyanınca olayları güzelce sıraya dizip, anlatmayı planladığını, fakat olayların biraz evvel anlattığı gibi kendi iradesi dışında geliştiğini söyleyerek tekrar özür diledi. Adadan hostes vasıtası ile gönderdiği mesajı almamış olduğumun da onun kabahati olmadığını ilave ederek yine de zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalıştı.

Aliki bu arada o masum haliyle oturmuş bizim Türkçe konuşmamızı meraklı gözlerle izliyordu. Bu kızın birkaç haftada bir lisan öğrenecek kabiliyette olduğu her halinden belliydi.

Aradan nerdeyse üç saat geçmiş olduğunun farkına vardık. Ne Amerikalılardan, ne de bizim iki ceset dondurucusundan bir haber yoktu. Balkona çıkıp bakınca, nihayet bir cipin yaklaşmakta olduğunu gördük. Direksiyonda Binbaşı Wilder ve arka koltuklarda bu sefer iki adet insan azmanı kovboy oturmaktaydı. Aşağıya inip bekledik. İçeriye sadece Wilder girdi.

Nereden icabettiyse avcı kıyafeti giymiş beline de bir Colt45 model uzun namlulu tabanca kuşanmıştı. Selam, sabah vermeden "Ava mı gidiyorsunuz, binbaşım?" diyerek söze başladım. Güya dün gece ayıya benzer gölgeler görmüşmüş. "Sizin orda olsa, olsa eşekler bulunur." diye taşımı koydum ama gediğine girdi mi bilmem. Ali ve Aliki'yi ilk defa görüyordu. "Ben John Wilder." diye elini uzattı.

Ali uzatılan eli gücünün yettiğince kuvvetle sıkarken, "Kızınızdan ne haber, binbaşım İstanbul'da buluşabildiniz mi?" lafını John'un midesine bir yumruk gibi oturttu. Binbaşı adeti olduğu üzere birkaç saniye dondu kaldı. Bu kız kaybolması yalanından bir tek Ertuğrul Binbaşının haberi olduğunu sanıyordu ve daha da şaşırarak, ağzından "...Ertuğrul Binbaşı?" sorusunun dökülmesine mani olamadı. Ali muzaffer bir edayla devam etti:

"Ve Genel Kurmay'dan Rıfat Albay ve muhtemelen İncirlik Hava Üssünün Türk ve Amerikalı komutanları...". Ali iyi mi, kötü mü etti, bilemem ama böylece bütün kartlar masaya açılmış oldu. Artık lafları gevelemenin bir manası kalmamıştı. Amerikalı en yakın koltuğa çöktü:

-Demek oluyor ki bütün bu saydıklarınız bu adada olduğunuzu biliyorlar.

-Tabii ki öyle. Sizin nerede olduğunuzu da çok merak ediyorlardır. Tabii zaten bilmiyorlarsa.

-O halde işimiz kolaylaştı. Derhal bu adayı terk etmemiz gerekiyor. Aldığım emirler gereği her üçünüzü beraberimde götürmek zorundayım.

-Nazik bir davet, acaba ne tarafa?

-Orasını sonra öğrenirsiniz. Şimdi lütfen teknemize kadar kısa yolculuğa hazırlanın. Beraberinize fazla bir şey almanız gerekmiyor. Her ihtiyacınız yolda temin edilecektir.

-Ya kabul etmezsek?

-Galiba böyle bir seçeneğiniz yok.

-Sayın pederiniz beyefendi bu gün neden teşrif etmediler, kendisinin bir takım iddiaları varmış.

-Babam bazen böyle şakalar yapar. Ama çok nadiren.

-Teksaslılar yalan söylemez bilirdim.

-Şaka olduğunu söyledim.

Ali lafları uzatıp Rüştü'nün bir şeyler planlayabilmesi için vakit kazanmak istiyordu. Ayrıca dikkatimizi bir çeken husus John Wilder'in dün burada gördüğü İsmail ve George'un bu gün nerede olduklarını hiç merak etmiyor, gibi görünüyör olmasıydı. Ali bu hususu kaşımak için:

-Biraz beklersek küçük hanımın babası ile benim amcam buraya gelecekler. Onlarla bir vedalaşsak daha iyi olur.

-O hususu hiç merak etmeyin. Onlar da şu anda bizim misafirimiz, sizi bekliyorlar.

Vaziyet fena halde sarpa sarıyordu. Rüştünün bir şeyler yapma zamanı gelmişti. Devre analizi vize imtihanından çıkmış gibi "Of ülen of, bitmez bu mektep !" diye bir nara attım. Mesaj yerini buldu. Nitekim dışarıdan bir silah sesinin gelmesi daha fazla gecikmedi. Bu ses Sivas Temeltepe'de 58'inci tertip piyade yedek subay eğitimi esnasında çok kullandığım üç bin beş yüz metre menzilli Çekoslovak Bruno yarı otomatik makineli tüfeğin mermisinin tipik vınlaması idi.

Binbaşı adeta bir Pavlov refleksiyle Colt45 tabancasını çekip dışarıya fırladı. Böylece ikinci vınlama için güzel bir davetiye çıkarmış bulunuyordu. İhtiyatla kafamı dışarıya uzattım. Manzara oldukça komikti. Dışarıdaki diz çökmüş üç kişiden ikisi sol omuzlarından akan kanı sağ elleri ile tıkamaya çalışırken, sağ elleri havada. Üçüncüsü henüz yaralanmamış ama onun da iki eli havada. Yerde her birinin önünde birer taneden üç adet Colt45.

İlk iş olarak aralarında dolaşıp, bütün tabancaları topladım. Beş dakika önce bir çakımız bile yokken şimdi silah tüccarına dönmüştüm. Ali ve Alik'i yanına çağırdım. Ellerine birer silah verdim. Ursula ve Rüştü'de Alik'in balkonundaki mevzilerinden inip yanımıza geldiler. İki yaralıyı ayağa kaldırıp binadan içeri aldık.

Her iki mermi de sol memelerinin biraz üstlerinden girip, sırtlarında aynı noktalardan dışarı çıkmışlardı. Neyse ki, bayan elemanlarımızın her ikisi de çok soğukkanlı davranıyorlardı. Hemen bol miktarda ilk yardım malzemesi bulup gerekli müdahaleyi yaptılar. Yaralılar epeyce kan kaybetmiş olduklarından oldukça bitkin görünüyorlardı, fakat sonunda kanamalar durdurulabildi. Salonda iki yer yatağı hazırlandı. Yine de ihtiyaten ayaklarından sağlamca radyatörlere bağlandılar. Bu arada üstümüzden geçip çok yakındaki uçuş pistine süzülen bir uçağın bir an için dikkatimizi dağıtmasından istifade eden yarasız kovboy aniden yerinden fırlayıp orman içine doğru kaçtı. Silahsız olduğu için aldırış etmeyip kaçmasına göz yumduk. Uçakla gelenlerin kim olduğunu bir an evvel anlamak için Rüştü ile piste doğru koştuk.

Onlar da bizim tarafa doğru geliyorlardı. Pilot Aleko'nun yanında Hasan Başçavuş'u görmek tabii ki çok şaşırtıcı oldu. Fakat siyah bir çanta taşıyan atletik yapılı üçüncü bir şahsı ikimiz de tanıyamadık!

*****

İsmail kalçasında zonklayan bir sertlik hissederek uyandı. Meşin kaplı bir sedirde yatıyordu. Ortam sıcak ve nemli olduğundan üzerindeki pike çarşafı uyku arasında tekmeleyip yere atmış olduğu anlaşılıyordu. Ağzında paslı bir acılık, midesinde bulantı, başında migren hissediyordu, tuvalet ihtiyacı vardı. Kalkmak için doğrulunca ortamın loş karanlığı bir neon aydınlığına dönüştü. İki metre kadar ötedeki benzer sedirde yatan cüsseli birisini gördü. Kalkıp yaklaşınca, tanıdı. Yorgo da uyanmağa başlıyordu. Herhalde bir rüyadan uyanıyordu. Alike'den su istedi. Gözlerini iyice açınca İsmail'i gördü. Gülümsemeye çalıştı, başaramadı. Anlaşılan o da İsmail'inkine benzer nahoşluklar içindeydi. Dirseği üzerinde doğrulmaya çalıştı. İsmail yardım etmek için uzandı. Sonra her ikisi birbirlerini destekleyerek yan yana sedire oturdular. Etrafa bakınmaya başladılar. Buldukları yer küçük bir hastane koğuşuna benziyordu. Şu anda boş olan benzer iki sedir kendilerinkine simetrik pozisyonda yerleşikti.

Karşılarında Amerikan usulü yarım boy kapılı iki tuvalet arasında aynası olmayan iki lavoba vardı.

Arkalarına dönebilseler, karşılıklı iki sandalyesi ile bir yemek masası ve daha ileride duvar boyunca dizilmiş aparatlardan oluşan bir mutfak, iki kanatlı buzdolabı ve bir mikrodalga fırını görecektik. Alçak tavanlı bu odada eksik olan önemli şeyler kapı ve pencerelerdi. Beyaz taban, tavan ve duvarlar hep aynı malzemedен kesintisiz bir devamlılık gösteriyordu. Nereden geldiği belli olmayan suni aydınlatma uzunca bir süre hareketsiz kaldıklarında loşlaşıyor ve biraz hareket ederlerse tekrar açılıyordu.

Evvela İsmail kalkıp tuvalet ihtiyacını giderdi, yüzünü yıkadı, lavobanın musluğuna ağzını dayayarak serin ve temiz olduğu anlaşılan sudan içti. Yorgo da onu örnek alıp aynı sırayı takip etti.

Uzaktan ince bir jeneratör sesi geliyordu. Sandalyeleri çekip masanın etrafına oturdular. Söze İsmail başladı:

-En son hatırladığım, Esmanın konağındaki işimizi bitirip kapıdan çıkmakta olduğumuz.

-Evet, ben de şimdi aynı şeyi hatırlıyorum. Kalçamda bir sertlik var, epey acımaya başladı.

-Bende de aynısı var. Demek ki hava tüfeği ile atılan bir uyuşturucu iğne ile hesabımızı gördüler ve buraya getirdiler. Bu arada gizli bir hoparlörden monoton bir anons yapılmaya başladı:

-Lütfen biraz gürültü ediniz!
Lütfen biraz gürültü ediniz!
Lütfen biraz gürültü ediniz!

Susacak gibi değildi. Çaresiz birkaç defa masada yumrukları ile trampet çaldılar. Ses kesildi.Ortalığı aniden bir Channel Number Five parfümü kokusu sardı. Otuz saniye kadar sonraaspiratörler çalışıp parfümü geri çektiler. Fakat anons tekrar başladı.

-Lütfen biraz gürültü ediniz!
Lütfen biraz gürültü ediniz!
Lütfen biraz gürültü ediniz!

Aynı gürültüyü tekrar yapmak zorunda kaldılar, Bu sefer Cacharel Anaıs Anaıs parfümü ikram edildi.Otuz saniye parfüm ikinci parfüm kokusu da kaybolunca bu sefer değişik bir anons geldi:

-Aynı veya benzer şiddette bir gürültü yapıldığında, sıradaki parfüm siyanür gazıdır.

Yorgo Perros "Hatırladım." dedi. "Demek ki şehir efsanesi değilmiş. Burası STEMS teşkilatını izinsiz terk eden veya kurallara aykırı davranan üyelerin kapatıldığı yer! Ömrümüzün geri kalan kısmını burada geçirmeye hazır olalım."

*****

Binbaşı Ertuğrul kahvaltısını bitirdi. Bu gün nöbeti yoktu. Sabah koşusunu yapmak üzere lojmandan çıkarken üs komutanının siyah makam arabası tam önünde durdu. Emir subayı yüzbaşı Hilmi arabadan inip çakı gibi bir selam verdi. Binbaşı üniformasız olmasına rağmen aynı çeviklikle selamı aldı:

-Hayrola Yüzbaşım?
-Hayırdır Binbaşım, Komutan derhal yanına bekler.
-Giyineyim.
-Üç dakika binbaşım. Komutanın emridir: MARŞ! MARŞ!

İki dakika sonra Ertuğrul ful üniforma makam arabasının arka koltuğundaydı. Direksiyondaki komanda üstçavuş ayağı debriyaj'da bekliyordu. On iki silindirli Chevrolet ok gibi fırladı. 90 saniye sonra üç kilometre ilerideki ana binanın kapısına ulaşp, koşar adım merdivenleri çıktılar. Komutan odasının önünde iki nöbetçi yerlerinden, esas duruşlarını bozmadan selam verdiler. Emir subayı kapıyı açıp geri çekildi. Maun toplantı masasının etrafında üs komutanı Tümgeneral Şeref Aksekili ve aynı rütbedeki Amerikalı komutan Harry Oswald'dan başka ilk defa gördüğü bir Karacı Kurmay Albay oturuyordu. Ertuğrul her iki komutanı da şahsen tanıyordu. İçeri girip selam verdi ve esas duruşa geçti. Şeref Paşa "Rahat!" dedikten sonra masadaki üçüncü subayı "Albay Rıfat Soyer." olarak tanıttı ve binbaşı'ya sonuncu boş koltuğu göstererek oturmasını söyledi.

Komutan Rıfat Albay'ın önündeki dosyayı işaret edip:

-Pazar sabahı Rıfat Albay'a verdiğiniz rapora ilave edeceğiniz bir husus var mı?

-Hayır, komutanım.

-Devletin size emanet ettiği imkanları kişisel amaçlar için kullandığınızı kabul ediyorsunuz.

-Doğrudur, komutanım.

-Bu usulsüz davranışınızdan ötürü üç gün katıksız hapis cezası veriyorum.

-Emredersiniz komutanım.

-Söz konusu davranışınız dışında o günkü olayı izlemeye devam etmeniz ve Mühendis Ali Bey'i ikaz etmeniz konusunda göstermiş olduğunuz inisiyatifi tebrik ediyorum.

-Sağ ol, komutanım.

-Telefonda görüştüğünüz kişinin Ali Bey olduğundan emin misiniz?

-Eminim, komutanım.

Bu arada Rıfat Albay müsaade isteyip:

-Benim ismimi Ertuğrul Binbaşı'ya veren Ali Bey'den başkası olamaz. Aramızdaki irtibat, çifte kör şifre ile tespit edilmiştir. İkimiz haricinde hiç kimse bu konuda bilgi sahibi olamaz. Sadece Ertuğrul Yüzbaşı benim ismimi bilir, ben de onun.

Şeref Paşa üssün Amerikalı ortak komutanına durumu İngilizce olarak özetleyip toplantının geri kalan kısmına İngilizce konuşarak devam etti. Tekrar Ertuğrul Binbaşı'ya dönerek:

-Binbaşı, şu andan itibaren yeni bir göreve atandınız. Bu görevi albay rütbesi ile ifa edeceksiniz. Yeni rütbenizi Amerikalı ortak komutana da tebliğ ettim. Ayrıca Sayın Cumhurbaşkanının yıldırım emri ile Mühendis Ali Bey, binbaşı rütbesi ile yeniden askere alınmış bulunuyor. Sizi Ali Binbaşı'nın amir ve komutanı olarak tayin ediyorum. General Harry Oswald'da sizi Amerikan Hava kuvvetlerinden Binbaşı John Wilder'in amiri ve komutanı olarak görevlendiriyor.

Ertuğrul her iki komutana da ayrı ayrı baş selamı verip "Ready as Ordered, Sir!" diyerek görevi tebellüğ etmiş oldu. Şeref Paşa devam etti:

-Görevinizin ifası esnasında savaş şartları geçerlidir. Binbaşı Wilder 48 saattir izinsiz olarak görev yerini terk etmiş ve ailesini de yanına alarak Türkiye dışına gitmiş bulunuyor. Ali Binbaşı ve çalışmaları ile ilgili bir takım kötü niyetler beslediği hakkında uzak bir istihbarat var.

Savaş halindeyken, ya da aynı zamanda başkomutan olan Cumhurbaşkanı tarafından savaş şartları geçerli kılınmışsa, komutanların emre itaat etmeyen astlarını hemen vurma yetkisi vardır.

Binbaşı -yeni albay-, irkildi. Aldığı emir apaçtı. John'u bul getir, gelmezse işini bitir.

-Ağır bir sorumluluk komutanım!

-Şartlar öyle gerektiriyor. Görevinizi sivil giyimli olarak ifa edeceksiniz. Cezanızı görevinizi bitirince çekersiniz. Ali Binbaşının Bodrum'daki güvenlik şefi Hasan Başçavuş da dolaylı olarak emir ve komutanız altına girmiş oluyor. Emir subayım bir çanta verecek. İçinde gerekli evraklar ve teçhizat var. Başarılar dilerim. Serbestsiniz.

Yeni Albay derhal ayağa fırladı. Selam verip soldan geri dönerek koşar adım odadan çıktı. Emir subayı siyah bir pilot çantası uzatıp tekrar selam verdi.

-Mübarek olsun Albayım.

-Teşekkür ederim, Yüzbaşı.

Komutanın makam arabası Ertuğrul'i üsdeki kendi çalışma odasına bıraktı. Çanta da neler yoktu ki; Ali, John ve Hasan için Ertuğrul'le ilgili yazılı emirler, Türk, Amerikan ve diğer bazı dost ülkelere ait pasaportlar, birkaç bin Avro ve birkaç bin dolar, kredi kartları.

Gizli bölmede bir minyatür uydu telefonu, dolmakalem biçiminde tabancalar, elektroşok etkili eldivenler ve Standart komando teçhizatı olan boğma ipi. Kurmay eğitimine ilaveten İstihbarat master'i de yapmış olan pilot albay bütün bu aletleri nasıl ve nerede kullanacağını gayet iyi bilirdi. Çiğli hava alanı için bir F16 ve oradan Bodrum'a gitmek için bir helikopter ayırtıp eşiyile vedalaşmak için evine gitti.

Çarşamba günü öğle yemeğinde Hasan Başçavuş ile Bodrum'da Giritli Ayşe Hanım Lokantası'nda buluştular. Ertesi gün saat 9.00 da Sabiha Gökçen havaalanına uçmak üzere bir sivil havayollarından her ikisi için yer ayırtılmıştı. Pasaportlarının meslek bölümlerinde İngilizce öğretmeni ve Beden Eğitimi öğretmeni yazıyordu.

6.Gün PERŞEMBE SABİHAGÖKÇEN 11:30

Aleko iniş müsaadesi istediğinde trafik kulesi ona bir mesaj ilettili. Bir akrabası onu alanın kafeteryasında bekliyormuş; ismi: Ertuğrul Aslanoğlu. Ali'nin soyadı Aslanoğlu Rumca'da da rastlanan bir soyadı olduğu için dikkatini çekmiş, aklında kalmıştı. "Ertuğrul" ismi de Ali'nin haber göndermek istediği şahsın ismiydi . Bahsedilen Ertuğrul'in bir binbaşı olduğunun söylendiğini hatırlıyordu ama görev yeri olarak neresinin söylenmiş olduğunu unutmuştu. Türk Silahlı Kuvvetlerinde kim bilir kaç Ertuğrul Binbaşı görevliydi ve bu durumda Ali'nin sağlık haberini iletmeyeceğini düşünerek üzölmekteydi. Kulenin mesajını duyunca sevindi. Ancak garibine giden bir husus da yok değildi. Bu Ertuğrul denen şahıs Ali'nin adaya Aleko'nun uçağıyla götüröldüğü bilgisine nasıl ulaşabilmişti. İniş işlemlerini çabucak tamamlatıp kafeteryaya gitti. Sadece iki kişi vardı ve bunlardan daha genç olanı Aleko'yu görünce ayağı kalkıp yaklaştı.

-Mr Aleko?

-Mr Ertuğrul?

-Yes. (İngilizce olarak devam edildi).

-Beni aradığıza sevindim, Bay Ertuğrul, sizin için Ali Bey'in sağlık ve afiyet haberlerini getirmiştim. Ertuğrul şaşırđığını belli etmedi.

-Çok teşekkür ederim.Buna ihtiyacımız vardı. Ali herhalde çok acelesi olduğundan ya da temas imkanını bulamadığından yolculuğundan bizi haberdar edemedi. Neyse ki alanda çalışan bir arkadaşım sizin uçağınaza bindiğini görmüş, tesadüfen bana ilettili.

Aslında Ali'nin pazar-pazartesi gecesi buradan herhangi bir uçağına bindiğini bilgisayardan takip etmiş ve alandaki uçuş ve pasaport kontrol bilgilerinden Aleko'nun uçağına tespit etmişti. Aleko'nun bu gün tekrar geleceğini de alan yetkililerinden öğrenmişti.

-Güzel bir tesadüf olmuş, yoksa maalesef ben belki sizi arayamıyordum, çünkü Ali bey görev yerinizin neresi olduğunu söylemişti, fakat ben hatırlayamadım.

-Ben İncirlik hava üssünden Albay Ertuğrul. Aslanoğlu soyadını kuleye, ilginizi çekebilmek için verdim. Aslında Ali yakınımıdır ama soy adlarımız aynı değil.

Mesleğini çok seven Ertuğrul, tabii ki yeni rütbesinden çok mutluydu ve yeri gelince niçin kullanmasındı ki.

-Rütbenizin "Binbaşı" olduğunu söylenmişti.

Ertuğrul bu sefer biraz utangaçça cevap verdi.

-Bu hafta başında terfi ettim.

-Tebrik ederim. Ali Bey'e bu haberi hemen yetiştireyim. Kendisi tamamiyle sıhhat ve afiyette olduğunu bilmenizi istedi. Şimdi müsaadenizi rica edeceğim. Kardeşimin birkaç saat sonra nikah töreni var. Onun için gelmiştim. Giyinip, yetişmem lazım.

-Müsaade sizin. Ancak buraya kadar gelmiş ve sizi rahatsız etmiş olmam çok önemli sebepleri olduğunu tahmin edersiniz. İzin verirsiniz sizi gideceğiniz yere bırakayım. Yolda başınızı ağrıtmazsam anlatmam gereken şeyler var.

Ertuğrul çok güven veren ve inandırıcı bir kişiliğe sahiptir. Aleko'nun merakını çelmeyi başarmış oldu. Başka bir masada bekleyen Hasan'ı yanlarına çağırıp, emir subayı olarak tanıştırdı.

-Mademki önemli konularınız var, tabii ki sizi dinleyeceğim. Ancak müsaade ederseniz küçük bir mola vereyim. Malum bu yaşta prostatlar mızıkçılık ediyor. Hasan o sabah kiraladıkları Renault Laguna'yı derhal yolcu çıkış kapısına getirdi.

Aleko Levent Movenpick otelinde önceden yer ayırtmıştı. Kıyafet değiştirip saat üçte Beyoğlu evlendirme dairesindeki nikah törenine yetişmek istiyordu. Kırk dakikada alınan kırk kilometrelik yol boyunca Ertuğrul mümkün olan bütün açıklıkla maksadını anlattı. Evraklar gösterdi. John Wilder ismini Ali için kötü niyetler besleyen şahıs olarak zikretti. Aleko da aynı şekilde karşılık verip olayları kendi bildiği açıdan anlattı. John Wilder'i tabii ki tanıyordu. "Aptal herifin tekidir, ondan bir zarar gelmez, asıl tehlikeli olan babası emekli General DEREK'tir. Ancak Alike'nin babası ve babasının bazı arkadaşları, nedense bu emekli adama çok hürmet ederler.

Aleko da asker kökenliydi. Benzer karakter özelliklerine ve yüksek etik değerlere sahip bu iki adam, çok çabuk anlaşılabilir ve bir güven ortamı tesis ettiler. Öğle yemeğini otelde üç kişi beraber yediler. Başçavuş da biraz daha yavaş olmakla beraber Aleko'ya ısındı.

Aleko gelin hanım için bir hediye almak istiyordu. Hasan onları Levent Melodi pasajındaki hemşerisi olan kuyumcuya götürdü. Adetler aşağı yukarı aynıydı. Aleko bir kolye, bilezik ve küpelerden oluşan güzel bir takım seçti. Ertuğrul de bu arada zaten Aleko tarafından törene davet edilmiş olduğundan, müsaade isteyip, Trabzon işi bir telkari bilezik aldı.

Beşiktaş üzerinden Taksim'e çıkıp arabayı AKM yanındaki otoparka bıraktılar. İstiklal caddesini yürüyerek geçecek kadar vakitleri kalmıştı. Nikah törenine tam zamanında yetiştiler. İstanbul'un İstanbul olduğu günleri hatırlatan nezih bir nikah töreni idi.

Nikahtan sonra tüneldeki Lale plakçasından kitap, CD ve DVD'ler satın alıp tekrar Taksim'e doğru yürüdüler. İnci pastanesindeki çilek ve antepfıstığı dondurmalı profiterolleri de bittabi ihmal etmediler.

*****

Ertesi gün adaya beraber uçup, oradaki işleri biraz çekip çevirerek bir düzene koyma kararını çoktan vermişlerdi. Movenpick'te ayrılan oda sayısını üçe çıkarıp akşam için planladıkları Tarabya'da taverna sefasına kadar istirahata çekildiler.

*****

Yeni gelenlerin içinde hepimizin tanıdığı yegane kişi sadece Aleko'dan ibaretti. Hasan'ın hem Aliki ve hem de Ursula'yı Bodrum'da görmüşlüğü vardı ama resmen tanıştırmaları ilk defa gerçekleşti. Ertuğrul Bey'i hepimizle tanıştırmak ise Aleko'ya düştü. Kendisini gıyaben Ertuğrul Binbaşı olarak tanıdığımızı, fakat bu arada özel görevi itibarı ile Albay rütbesine terfi etmiş olduğunu biraz dolambaçlı yollardan izah etti. Hasan Başçavuş, daha erken bilgilendirilmediği için biraz kırgındı ama Ali'yi sağ ve salim bulmaktan ötürü duyduğu mutluluk ona her şeyi unutturdu.

Daha yakınımızda olan Aliki'nin yalısına girip, sekiz kişi, denize karşı olan ön balkonda toplandık. Ev sahibesi son iki günün olaylarını çabucak özetledi. Babası'nın nerede ve ne durumda olduğunu bilmediğimiz konusuna gelince aniden gözünden yaşlar boşaldı. Ertuğrul ve Aleko kendisini teskin edip, iyimserlik ve kararlılıkları hakkında teminat verdiler. Ertuğrul Albay kendi görevini gerekçeleri ile izah etti.

Ali yeniden askere alınmış olmasına biraz şaşırды, fakat bunun geçici bir güvenlik tedbiri olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Ertuğrul Albay ise durumu şöyle izah etti: "Bu Türk Genel Kurmay'ının verdiği bir mesajdır." Kısaca "Ali Binbaşı'yı hedef alan karşısında bizi bulur!" manasına gelir.

John Wilder'in ateşi bir miktar yükselmiş, kurşun yarasında bir iltihaplanma ihtimali ortaya çıkar gibiydi. Ertuğrul'i aniden karşısında görünce, evvela havale geçirmekte olduğunu sandı. Ancak herhalde, Ali'nin sabahleyin söylediklerini hatırladı ve acı bir gülümseme ile "Kusura bakma dostum, böyle olmasını hiç istemezdim, elimde değildi!" dedi.

Ertuğrul bir şey söylemeden avucu ile yaralının ateşini kontrol etti. Bağlarını çözdü. Siyah çantasından çıkardığı bir antibiyotik kapsül ile bir ağrı kesici/ateş düşürücü tableti, su getirip, almasına yardım etti. Diğer yaralı ile de aynı şekilde ilgilendi.

John Wilder'a emirleri tebliğ edip getirdiği evrakları gösterdi. Sonra "Bu bir emirdir!" diyerek Yorgo ve İsmail'in yerlerini bildirmesini talep etti. John, bu ikisinin babasına ait villanın kumsalında demirli olan teknede bir yerde olmaları gerektiğini, fakat tam olarak hangi bölüm veya kamarada hapsedildiklerini ancak babası ve babasının iki yakın koruması olan kişilerin bilebileceğini söyledi.

Bu korumalar, bizim iki arkadaşı, Esmâ'nın mekanından çıkışları esnasında, havalı tüfikle atılan uyuşturucu iğneler vasıtasıyla bayılttıktan sonra STEMS grubu -veya tarikatı diyelim- kurallara aykırı davranışlarından ötürü sorgulanmak üzere General Wilder'e teslim etmişlermiş. STEMS'de adet böyleymiş.

Ertuğrul, John Wilder'i stratejik bilgiler almak maksadı ile bir müddet daha sorguladı. Sonra onu Hasan Başçavuş'un gözetimine bırakarak, geri kalan hepimizi durum muhakemesi yapmak üzere bir köşede topladı. Öncelikli olarak yaralılar hakkında bir işlem yapmak gerekiyordu.

John, Ertuğrul'in emir ve kumandasına girmiş olduğundan görev yerleri olan İncirlik Hava Üssüne götürülmeliydi. Aleko böyle bir görevi memnuniyetle kabul etti. Uçak zaten Yorgo'ya aitti ve ilave olarak ortada hem Alikî'nin hem de babasının büyük hatırı vardı.

Adaya en yakın askeri havaalanı İzmir yakınındaki Çiğli hava üssü idi ve zaten Aleko'nun uçağının menzili de ancak oraya kadardı. Ertuğrul, çantasındaki uydu telefonu kullanarak İncirlik Hava Üssünden Şeref Paşa'yı aradı. Durumu rapor etti. Paşa, hem çok şaşırıp, hem de hiç şaşırmadığını söyledi. Çok şaşırmişti, çünkü böylesine çetrefil bir görevin, daha bir

haftası dolmadan başarılacağına başta Amerikalı komutan olmak üzere hiç kimse inanmazdı ve hiç şaşırılmamıştı, çünkü Ertuğrul Albay'dan zaten böylesine bir performans beklenmeseydi, onu bir günde iki rütbe birden kim terfi ettirirdi.

Ertuğrul, Aleko ve uçağı hakkındaki gerekli bütün bilgileri Çiğli hava üssüne ilette. Uçak karşılanıp ikmal ve bakımı yapılacak, yolcusu teslim alınınca derhal geri dönecekti. Bütün bu işlemler için toplam altı saat filan gerekiyordu. Ertuğrul, Hasan'a askeri inzibat yetkisi vererek John Wilder'i ona teslim etti. Son dakikada ateşi yükselmeye başlayan diğer yaralı da tedavi görmek için John'la beraber gitmeye karar verdi. Uçak, öğle yemeğinden sonra hemen hareket etti. Geride kalanlar kabaca bir görev taksimi yaptık. Rüştü makineli tüfeğini pek sevmişti. Üç Colt45'lik tabancanın ikisini Ursula ve Aliki aldılar, sonuncusu da bana kaldı. Ertuğrul Albay "Bana bir şey kalmadı, artık beni de siz korursunuz." diyerek üstün bir tevazu örneği gösterdi.

John'un verdiği bilgilere güvenilirse, General'in tarafında şu anda üç koruma görevlisi, kendisi, gelini ve torunundan ibaret altı kişi vardı. Yara almadan kaçan kovboy da bir şekilde onlara katılmış olsa bile, yine de aktif bir husumet gösterecek, yani bu tarafa taarruz edecek güçte değildiler. Aleko ve Hasan'ın dönüşünü beklerken savunmada kalacak ve o ikisi döndükten sonra İsmail ve Yorgo'yu kurtarmak için elimizden ne gelirse, teşebbüse geçecektik.

Tabii ki, şu veya bu şekil de General Wilder'in bir yerlerden yardım getirtmesi tehlikesini de göz ardı etmemek gerekiyordu.

Amerikan Vahşi Batı filmlerinde süvariler hep son dakikada ortaya çıkar ve masum göçmenleri Kızılderili'lerin ellerinden kurtarırlar, ama şu an da Kızılderili rolünde olanlar herhalde biz değil, General Wilder ve avenesi idi. Yardım da inşallah bizim için ulaşacaktı.

Nitekim saat 22.00'ye doğru Aleko ve Hasan sağ ve salim geri dönünce içimiz daha da rahat etti. Unuttumsa söyleyeyim, Hostes Jennifer bu günlerde İngiltere'deki ailesinin yanında, senelik iznini kullanmaktaydı.

Kızlar ve Ali'nin emniyet tedbiri olarak aslında buralardaki başka her yerden daha konforlu olan uçakta uyumalarına karar verdik. Uçağı her an kalkışa hazır vaziyette tutacaklar. Geri kalan beş erkek birer saat nöbet tutarak sabahı getirdik. Hiçbir vukuat olmadı.

*****

8. GÜN CUMARTESİ 07.30 EGE DE BİR ADA

Kahvaltı için tekrar Aliki'nin arka balkonunda toplandık. Bölgeye her yönden görüş hakimiyeti olan bu balkon, stratejik bakımdan en uygun yerdi. Kahvaltı bittikten sonra Ertuğrul Albay, John Wilder ve grubundan ganimet olarak ele geçirdiğimiz el telsizlerinden birini çalıştırarak "Şu ihtiyar General'i bir arayalım bakalım, bu noktadan sonra ne yapmak niyetindedir!" dedi. Birkaç defa "Ben, Türk Silahlı Kuvvetlerinden Albay Ertuğrul Korkut, General Wilder'i arıyorum!" diyerek cihazın mikrofonuna konuştu. Karşı taraftan önce hiçbir cevap gelmedi. Fakat daha sonra Arapça bir takım laflar hoparlörü cızırtadınca hepimiz çok şaşırdık. Konuşan her kim ise, bazen Arapça, bazen çok kırık bir İngilizce ile Binbaşı Wilder ile görüşmek istediğini ifade etmeye çalışıyordu. Wilder'in kadrosunda İngilizce bilmeyen bir Arap'ın görevli olmasına hiç ihtimal vermedik. Bizim Rüştü, çocukken köyünde çok birçok günler Kuran kursuna devam etmiş olduğundan Arapça lafları bir miktar takip edebiliyordu. Biraz düşündükten sonra Rüştü'ye "Hadi bakalım sen Binbaşı Wilder ol da, gidip bir bakalım, bu herif kimmiş, orada ne halt ediyormuş!" dedik. Aleko'nun bizden tarafa geçmiş olduğunu ihtiyaten henüz deşifre etmek istemiyorduk, bu bakımdan onu arkada bırakarak Rüştü, ben, Ertuğrul ve Hasan bir cipe atlayıp "Wilder Villası" tarafına doğru yollandık.

Yolun yarısında bir gün evvel elimizden kaçan kovboy'a rastladık. Kurumuş otlar üzerinde ayağı kayarak bir kayadan aşağıya yuvarlanmış, sağ kolunu kırmış ve sol dizini burkmuştu. Burkulan diz davul gibi şişmiş gözüküyordu. Rüştü herifi sırtlayıp, arka tarafta, destek vererek Hasan ile kendi arasına oturttu. Türkçe olarak "Ulan, seni de vursaymışım daha karlı çıkarmışsın!" dedi, ama bayılmak üzere olan kovboy hiçbir şeyin farkında olamıyordu.

General'in villasına iki kilometre kala, park edilmiş olarak, İsmail'in geçen Perşembe günü çaldığımız cipine rastladık. Telsizden hala abuk sabuk Arapça, İngilizce karışımı laflar geliyordu. Az sonra Villa'yı görünce biraz canlanan kovboy

sendeleye, sendeleye içeriye girdi ve girmesi ile içeriden birkaç el silah sesi geldi. Sonra sesler kesildi. Biraz bekledikten sonra Ertuğrul "Hello, Ben Türk Albay Ertuğrul, orada kim var?" diye birkaç defa İngilizce olarak içeriye doğru seslendi. İçerideki her kimse, cevap olarak "Hello, I am American, my name is Robert!" diye bağırdı. Ertuğrul "Hello, Robert, be cool, oraya geliyoruz!" diyerek ilerlerken, beyaz bir tişörtü teslim bayrağı olarak bir barbekü çatalına tutturmuş başka bir yaralı herif sendeleyerek dışarı çıktı. Öbür elindeki Colt45'liği namlusundan tutup yere doğru çevirmiş, böylece kullanma niyetinde olmadığını belirtiyordu. Yine de hemen hamle edip elinden aldım. Daha fazla dayanamayıp yere çöktü. Su istedi. Bir koltuğa oturtup gerekli ilk yardımı yaptık. Sol baldırında önemli bir kurşun yarası vardı ama kan akışı durmuştu. "Vurdum onu, yeğenim Bill'i vurdum!" diye inledi.

İçeriden başka bir ses gelmediğinden bu sefer ben tişört ve barbekü çatalından mamul teslim bayrağını uzatarak ihtiyatla ilerledim. Biraz evvel yolda bulup hayır olsun diye buraya getirdiğimiz kolu kırık kovboy tam alnından vurulmuş, omuz ve kafası duvara yaslanmış, yatıyordu. Fakirin birkaç gündür şansı hiç yerinde değildi. Her halde adı Bill olan buydu. Muhtemelen sallapati içeri girince zaten panik halinde olan Robert tarafından gayri ihtiyarı öbür tarafa postalanmıştı.

Etrafta başka hiç kimse gözüküyordu. Epey bir bağırp çağırarak, barışçı olarak geldiğimizi, konuşmak istediğimizi ilan ettik ama hiç cevap veren çıkmadı. Bu sefer Robert'i sorguya aldık.

General, kızı ve torunu bizi beklemekten yorulup yatmaya gidince, bu üç koruma mangal yaparak biraz kafayı çekmişler. Sonra diğer ikisi Robert'i ilk nöbete bırakıp ayrı, ayrı odalarına çekilmişler.

Maalesef kendisi de nöbette uyukladığından yaklaşan iki beyaz gölgeyi geç fark etmiş ve çatışma çıkmış. Biraz evvel saklandığı pozisyonu terk etmeyip Colt45 sayesinde iyi bir savunmaya geçince, gün de ağarmakta olduğundan, beyaz gölgeler -ki bunlar olsa, olsa Prenses Esmâ adaya getirdiği

entari giymiş Bedevi silahşörler olmalıdırlar- kendisini rahat bırakıp, General, kızı ve torununu rehin alarak ortadan kaybolmuşlar. Muhtemelen tekneye gitmişler.

Etrafı araştırmaya devam edip koridorun sonundaki iki yatak odasında boyunları kurbanlık develer gibi kesilmiş diğer iki korumayı bulduk. Neredeyse gövdelerinden tamamen kopmuş olan kafaları, muhtemelen hala uyumakta olduklarını sanıyorlardı.

Evi tamamen araştırıp, dikkate değer başka bir şey bulamayınca kumsala çıkıp dürbünle tekneye baktık. Güvertede beyaz entarili iki kişi duruyor ve bir tanesi bir elinde telsiz diğer elinde dürbünle bizi izliyordu. Rüştü eliyle telsizi işaret edip konuşma talebinde bulundu. Arap ısrarla “Kaptan John Wilder’i istiyordu. Rüştü kafası kızıp “Mevcut John Wilder, ya seydi en el John Wilder, vaki talep?” diye bağırdı. Uyduruk Arapça’yı biz bile anlamıştık, “John Wilder burada, John Wilder benim. Talebiniz nedir?” diyordu. Ama anlaşılın Libya’lı Bedevilerin Arapça’sı pek iyi değildi. Araplardan biri kabinden içeri girdi. Biraz sonra bir kadını kolundan tutup, dışarı getirdi. Bu John Wilder’in karısı veya kızıydı. Uzaktan pek seçemedim. Telsizi ona verdiler.

Kadın konuşunca kendini John’un kızı Wendy olarak tanıttı. Durumlarını izah etti. Araplar kendilerini rehin almışlar ve tekne ile Libya’ya gitmek istiyorlarmış. General dedesi muhtemelen kalp krizi geçirmiş ve baygın haldeymiş.

İki Bedevi, tekne kaptanlığından bihaber olduklarından, tekneyi normalde kullanan kişinin John Wilder olduğunu öğrenmişler ve kendisinin tekneye çıkıp onları Libya’ya götürmesini talep ediyorlarmış. Orada hepsi serbest kalacakmış. Aksi taktirde bütün rehinelerin boğazı kesilecekmiş.

Kıza, hemen Arap’lara Rüştü’yü “John Wilder!!” olarak tanıttmasını, onun bir tuvalete girip hemen geleceğini ve lastik botun gönderilmesini gerektiğini söylemesini anlattık.

Arap'lara da "Ayva, Ayva, Mevcut John Wilder, Mafiş Müsellah, mecbur apdesthane, derhal müntazır!" diye tepinip el salladık. Sonra içeriye girdik.

Ertuğrul çantasından fındık büyüklüğünde çok ince kırılğan plastikten bir kapsül ve iki adet leblebi büyüklüğünde süngerden mamul burun tıpası çıkardı. Tıpalar, biraz bol gelse de Laz'ın burnuna yerleştirildi. Ertuğrul "Bu kapsülü kapalı bir mekanda kırarsan içindeki sıvı derhal renksiz ve kokusuz bir gaz şeklinde buharlaşır ve etraftaki herkes hemen derin bir uykuya dalar. Burnundaki filtreler seni korur. Ağzından nefes alma. Gazın tesiri on-on beş dakikada geçer. O zaman kadar herifleri halletmeye çalış!" dedi. Bir de yakasına rozet büyüklüğünde bir telsiz vericisi taktı. Hemen kumsala döndük. Arap'lardan biri dıştan motorlu lastik bota binmiş geliyordu. Kuşağına bir hançer sokmuş, elinde ise bir İsrail yapımı Uzi tabanca tutuyordu. Herhalde boğazını kestiği korumaların birinden gasp etmişti. Kumsala rampa eder etmez, Rüştü koşarak bota atladı, Arap derhal çark edip tekneye döndü. Teknenin karadan görünmeyen tarafına geçtiler.

Ertuğrul cebinden çok küçük bir telsiz cihazı çıkardı. Alıcının volüm ayarını sesin tekneden duyulamayacağına emin olacak kadar açtı. Ben de ona iyice yaklaşp Rüştü'nün mikrofonundan gelmekte olan sesleri takip etmeye başladım. Tekneye çıkmışlardı. Bedeviler, Rüştü'nün üzerinde bağırs, çağrış bir telaşla silah araması yaptılar. Bizimki onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Anlaşılan iki Arap'ı aynı anda küçük ve kapalı bir alana çekmeye gayret ediyordu. Kaptan köşküne çıktılar. Sonra birden bire Bedevi'lerin sesi, sedası kesildi. Bazı devrilme ve sürüklenme seslerinden sonra Rüştü'den beklediğimiz anons geldi.

-Arap'lar tamam, Uzi'yi kaptım.

Bu sefer o bağırp çağırarak rehinelere aramaya başladı. Bu arada Hasan, Ertuğrul den izin isteyip soyunarak, suya atladı. On dakika sonra o da tekneye hiç çıkmadan lastik botu alıp geri döndü. Çok geçmeden dördümüz de teknedeydik. Rüştü, Bedevi'leri, etraftan kopardığı abajur vesaire kabloları ile

sıkıca bağlamıştı. Uzi'yi daha genç olanın kafasına dayayıp rehinelerin yerini sordu. Arap kuşağından bir anahtar çıkarıp verdi. Anahtarın üstündeki sekiz rakamı herhalde kameranın kapı numarasıydı.

Nitekim 8 numaradan John'un kızı Wendy çıktı. Sırayla 6 ve 7 numaralarda annesi ve baygın vaziyetteki dedesini bulduk. Başka hiçbir kamara kilitli değildi ve Arapların kaldığı ikisi dışında hepsi boştu. Ne kadınlar ne de Arap'ların İsmail ve Yorgo'nun nerede tutuldukları ve hatta gemide olup olmadıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. General ise gayet sıhhatli görünmesine ve muntazam nefes almasına rağmen komadaydı veya numara yapıyordu. Birazcık canını bile yakmamıza rağmen hiçbir tepki vermedi. Belki de John yalan söylemişti ve arkadaşlarımız bu teknede değildiler. Aklımıza kötü düşünceler gelip biraz moral bozukluğu yaşadık.

Bu arada Rüstü biraz kulaklarını dikip, hepimize sus işareti yaptı. Birimizin gidip dizel jeneratörü kapatmasını işaret etti. Sonra eline bir bardak alıp, kulağına dayayarak duvarları dinlemeye başladı. Sonra da bardağın dibi ile bir kapıya hafif darbeler vurmaya başladı. Tık, Tık Tık, Tık Tık Tık, 5xTık, 7xTık... ve tekrar. Carl Sagan'dan yürütme, asal sayılar dizisi fikri. Sonradan beş, altı dakika kulağında bardak duvar duvar dolaşmaya başladı. Bir noktada durup üç dakika kadar bekledi. Bir yangın dolabının hemen yanındaydı. Dolabın cam kapağını açtı. İçinde rulo halinde büyük bir yangın hortumu duruyordu. Hortumu hafifçe itince arkada bir kapak, kapağın arkasında ise bir boşluk ortaya çıktı. İçeride Yorgo ve İsmail bir yandan da sevinç gösterileri içindedeydiler, bir yandan da bize sus işareti yapıyordu. Yanlarında uyandırmaktan çekindikleri bir nöbetçi filan sanıp suspus olduk.

Sonra belleri hizasındaki geniş dolap kapağından, yavaş, yavaş ikisini de dışarıya çekip çıkardık. İkinci olarak çıkan İsmail hemen dolabın kapağını kapatıp derin bir "Oh!" çekti. Biraz nefeslendikten sonra durumu anlattılar. İçeriden bizim seslerimizi duymuşlardı, fakat kendilerinin bağırıp, gürültü yapma şansı yoktu. Zira gürültü ile harekete geçecek şekilde ayarlanmış bir tuzak mekanizması, içeriye zehirli gaz

püskürtmek üzere hazır bekliyordu. Rüştü'nün burada olduğunu anladıkları zaman, yemek masasını parmakları ile hafifçe tıkırdatarak evvela asal sayılar dizisi ile dikkatini çekmiş, sonra Mors alfabesi ile gerekli mesajları vererek yerlerini belli etmişlerdi. Yangın dolabının arkasında bu zamandır hapis tutuldukları şeytanca tasarlanmış gizli bir bölme vardı. Rüştü, tabii ki en önemli kurtarıcı melekleri olmuştu ama Hasan ile Ertuğrul'le de böylece tanışmaktan da sonsuz memnun ve müteşekkir oldular.

John'un karısı, General'in gelini Judy eğitimli bir hemşire imiş. Teknede revire benzer bir kamara vardı. General'i oraya taşımamızı istedi. Koluna, içine bir iki cins ilaç zerk ettiği serum şişesini takarak tedavi altına aldı. Villa'ya dönmeyip, teknede kalmak istiyordu. Zaten villanın her tarafı kanla boyanmış ve cesetler ile doluydu, oturulacak bir hali yoktu. Wendy'de bittabi annesi ile kaldı.

Bedevi'leri de beraberimize alıp iki sefer yaparak kumsala döndük. "Cesetler için yapabileceğimiz yegane şey hepsini kilere taşımak mıdır?" diye düşünürken ufukta biraz evvel terk ettiğimiz teknenin tıpatıp eşi bir tekne görüldü. Anlaşılan General Wilder'in süvarileri sahneye çıkmak üzereydiler, Biraz geç kalmışlardı ama, yine de etrafta onların hesabına düşen epey bir hizmet vardı. Üç ceset (Bill artı iki uykucu koruma, ya da Goril), bir yaralı(Robert), bir hasta General. Esmâ ve Bilal'la ilgilenirler mi, bilemem ama yine de bu ikisini ihtiva eden derin dondurucunun adresini Robert'e tarif ettik. Artık, inşallah, bizim onlarla, onların da bizle bir işi kalmamıştı.

İki Bedevi'yi General'in süvarilerinin insafına terk etmek vicdansızlık olurdu. Serbest bıraksak da, ileride Aleko ve ada sakinleri için büyük tehlike teşkil edeceklerdi. İkisini bellerinden ikişer metre arayla birbirine bağlayıp, bizi getiren cipin önünde koşar adım, evvelce çaldıkları İsmail'in cipinin yanına kadar götürdük. İsmail artık iyice toparlanmıştı. Kendi cipine geçip Bedevi'leri arka bölüme bindirdi. Hasan'ı da yanına muhafız verdik.

Hep beraber İsmail'in villasına kadar gittik. Orada emniyetli olarak kilitlenebilecek bir şarap mahzeni varmış. Yanlarına birkaç günlük yiyecek bırakıp ayrıldık. İsmail, "Aleko, onlar ile ilgilenip, Yunan makamlarına teslim eder!" dedi.

Sonra hep beraber Yorgo ve Aliki'nin bölümüne doğru yola çıktık. Yolda Esmâ ve Bilal'ın bilmecesini konuştuk. Acaba Bilal, eşi Erika'nın intikamı almak için, onu ölüme göndermiş olan Esmâ'yı öldürüp, intihar mı etmişti, yoksa bilinmedik bir sebepten, şarap mahzenindeki iki bedevi, her ikisini de öldürmüştü. Bu bilmece de bizi artık pek ilgilendirmiyordu.

Bilal, son beş senedir neredeyse senede 365 gün günde 24 saat Esmâ'nın yakın koruması olarak görevliydi. Görevine çok uygun vücut ve karakter yapısı ile hayat tecrübesine sahipti. Köklü bir ailenin tek erkek evladı olarak iyi eğitim görmüş, önemli görevlerde bulunmuştu.

Ancak bu gün çok mutsuzdu. Dört gün önce, otuz saniyelik bir tereddüdü yüzünden çok sevdiği karısını Azrail'in elinden kurtaramamış ve iki gün önceki cenaze töreninden beri aldığı bütün uyuşturuculara rağmen bir nebze bile teskin olamamıştı. Aslında o an yapabileceği fazla bir şey olmadığını da biliyor, fakat kabul edemiyordu. Erika, öylesine ani bir kararla uçağı kaçırmakla kendi kaderine zaten razı olmuştu.

Ancak son otuz saniye içinde ölüm fermanını veren yine de Esmâ olmuştu. Bilal o nokta da Esmâ'ya ancak onu öldürerek mani olabilirdi. O zaman da Erika'ya geri dönüp uçağı teslim etmesini söyler, sonra da onu Türkiye'den kaçırmanın bir yolunu bulurdum diye düşünüyordu.

Fakat Esmâ, Türk ve Yunan F16'larının elinden kurtarılıp, Libya'ya kadar getirilebilme şansı olmayan bu uçağı, daha doğrusu sadece motorunu Erika'nın hayatı pahasına yine de istemişti. Bilal'ı daha da çıldırtan husus Esmâ'nın bu ölümden adeta memnun olmuş görünmesiydi. Hemen o akşam bile Bilal ile yatmak istemişti, karısının katili.

Aslında bu Esmâ'ya göre çok olağan dışı bir talep değil, bilakis Bilal'in görevleri arasındaydı. Korumasının çocuk yapma yeteğininin olmadığını çoktan keşfetmiş ve bu özelliğini onu mekanik bir tatmin aracı olarak kullanmak için elverişli bir fırsat olarak görmüştü. Kısırlık kusurunun Erika'nın üstünde kalmış olmasına da aldırış etmemiş, Bilal'in konuyu açık ederek Erika'yı temize çıkarmasını yasaklamıştı. Kısacası Esmâ, korumasının elinde ölümü çoktan hak etmişti. Ancak, yüzlerce kişilik bir klanın lideri olan Esmâ'yı öldürecek kişinin -her kim olursa olsun- kendi kefen ve tabutunu da hazırlatmış olacağını çok iyi biliyordu, fakat artık hiç aldırış etmiyordu.

Köşkte sadece dört kişiydiler. Müstemilat kısmında kalan Omar ve Basri isimli ikinci derece koruma ve hizmetliler günlük işlerini bitirip kendi odalarına çekildiler. Esmâ, bitişik odadaki Bilal'i yanına çağırdı. Uçak motorunun beklediği gibi çıkamamış olması yüzünden hala çok sinirliydi. Durmaksızın bir bahane bulup Bilal'i azarlıyordu. Bu sefer de uçaktaki hostes kıza takmıştı. Kızın pilotla nişanlı olduğunu bildiği halde Bilal'i kızla flört etmekle suçluyordu. Bu yüzden kıızı da azarlamış, Fakat İngiliz pilot bu kadarına tahammül edemediği için onları indirir indirmez çekip gitmişti. Esmâ, şimdi Bilal'dan pilot ve hostes kıızı nasıl cezalandıracağını soruyordu. Bilal'in tahammül sınırı aşıldı. Tabancasını çekip ateş etti. Esmâ külçe gibi koltuğa yığıldı. Bilal, tereddüt etmeden odasına döndü. Yatağına uzandı. İkinci kurşunu da kendi kafası için harcadı.

Omar ve Basri silah seslerini duyup yetiştiklerinde çok korktular. Olan biteni anlayabilecek kadar dikkatli ve akıllı olmayan bu basit silahşorlar, orada üçüncü şahısların mevcudiyetinden şüphelenip hemen kaçıp saklanacak bir yer aramaya başladılar. Birkaç saat en dipteki odada mevzi alıp beklediler.

Bu arada, gelip, cesetleri bulan Yorgo'yu kapı aralığından izlemekteydiler. Şaşırılmış görüntüsünden ve davranış biçiminden onun cinayetleri işleyen kişi olmadığına karar verdiler. Banyo'da yüzünü yıkarken sessizce arkasından yaklaşıp, kafasına tavan arasında buldukları bir lobut ile

vurdular. İnsanlara arkadan sessizce yaklaşmak en iyi bildikleri şeydi. Sonra Yorgo'yu sıkıca bir sandalyeye bağlayıp beklediler. Maksatları, herhalde, onu rehin alıp, gereğinde içinde buldukları ve ne olduğunu bir türlü anlayamadıkları bu durumdan sağ salim çıkabilmek üzere bir koz olarak kullanmaktı. Garajdaki iki cipin anahtarlarını Bilal ilk geldiğinde yatağının üstüne fırlatıp, atmıştı. Dolayısıyla şu anda cesedin altında olan bu iki anahtarı bulamadılar ve neticede olay yerinden kaçabilmek için bu araçları kullanabilme imkanları olamadı.

Saatler sonra Rüştü ve Çetin olay yerine geldiklerinde Omar ve Basri evin arkasındaki bağdan üzüm yemekle meşguldüler. Araç sesini duyar duymaz saklandılar. Yeni gelenlerin anahtarı üstünde bıraktıkları cipi, iki kişi içeride meşgulken adeta içgüdüsel olarak, alıp olay yerinden kaçtılar. Cipin deposu doluydu. Mümkün olduğu kadar dikkat çekmeksizin adanın gidebildikleri yerlerini dolaşmaya başladılar. Perşembe gecesini araziye bakan tepe üzerinde General Wilder'in kendi villasına dönüşünü ve orada ki genel yaşamı izleyerek geçirdiler.

Adadan kaçabilmeleri için yegane olanağın bu tekneyi ve kaptanını ele geçirmek olduğuna karar verdiler. Cuma akşam üstü yiyecek almak için Esma'nın köşkünü tekrar ziyaret ettiklerinde Yorgo ve İsmail'in havalı tüfeklerle uyuşturularak götürölmelerine uzaktan şahit oldular.

Ancak kendileri geride kalıp yiyecek aramaya devam ettiklerinden bu ikisinin neticede nereye götüröldüğünü tespit edemediler. Karanlık bastığı zaman tepedeki izleme pozisyonlarına geri döndüklerinde Binbaşı ve iki kovboyun villada olmadığını ve diğer üç korumanın mangal ve içki alemi yaparken savunma yetenekleri zayıflattıklarını tespit ettiler. Yaşlı şişman adam ve beraberindeki iki kadını rehin alıp, tekneye kaçırmaları için aramakta oldukları fırsat bu idi.

*****

Mövenpick'in resepsiyoncusundan sanki Nişantaş'da bir alış-verişten dönüyorlarmış edasıyla oda anahtarlarını istediler. Sadece kat temizlik görevlisi kadın bir gece evvel otelde yatmış olmadıklarının farkındaydı.

*****

Ursula ile Rüştü'nün de keyfi yerindeydi. Bol şampanya tüketip kısa bir hasretten sonraki vuslatlarını kutluyorlardı. Bu durum İsmail'de epey bir küskünlük görüntüsü yaratıyor gibiydi, erkenden odasına çekildi.

Yemekten sonra Ali ve Alik'i'de tekrar kumsala indiler. Ortalıkta sadece Yorgo ile ben kaldık. Her türlü dünya konjüktürünü beraberce gözden geçirdik ama bir yandan da dünürlük provası yapar gibiydik.

Benim için esas sürpriz ertesi gün öğle yemeğine doğru ortaya çıktı. Aleko İstanbul dönüşünde iki yolcu bulmuştu. Ali "Hep beraber uçağı karşılamaya gidelim!" diye ısrar ettiğinde bile uyanmamıştım ama uçaktan çok şık kıyafetler içinde Tılsım ve Sevinç indiler. Her şey bir tören hazırlığı içinde görünüyordu.

İsmail yeni gelenleri duyunca tekrar ortaya çıktı. Neşesi birazcık yerine gelmişti. Alik'i ve Tılsım'a birer anahtar uzattı. Alik'i'nin Ferrari'si İzmir'de Hilton otelinin kapalı park alanında imiş. "Orada sürekli rezervasyonum var, ne kadar beklerse, beklesin sorun yapmazlar!" dedi. İsmail'in avukatı arabanın Türkiye'ye ithal işlemlerini gerektiği şekil de yaptırmışmış. Tılsım'ın anahtarı halen Bodrum'daki kampusta duran Lamborghini'ye aitti. Tabii ki herhangi bir arızası yoktu ve onun ithal işlemleri de yolundaydı. Sonra artık çalışmakta olan uydu telefonundan kendisi için başka bir uçak ısmarlayıp ısrarlara rağmen herkese iyi geceler dileyerek kendi mekanına döndü.

*****

BİRKAÇ SENE SONRA

Birbirine çok benzeyen iki Ferrari ile yine ikiz gibi görünen iki Lamborghini'nin, model yılları biraz eskimiş olsa da parlaklık ve ihtişamlarından hiçbir kayıp gözüküyordu. Bütün kadro, Alike ile Ali'nin ve Ursula ile Rüştü'nün beşinci evlenme yıldönümleri dolayısıyla yine Bodrum'da toplanmıştı. Ali Konya'dan getirilmiş olan arabayı düğün hediyesi olarak Ursula'ya hediye etmişti. Yani, tesadüfen arka arkaya park edilmiş bu dört arabanın dört sahibi de birbirinden güzel dört bayandı. Bütün bu arabaların motorları, sene başında, birer hafta arayla imal edilmiş olan yeni tip motorlar ile değiştirilmişti. Doktor mühendis Tılsım Hanım ile meslektaşı ve nişanlısı Tuncer Bey'in keşfettikleri biyokimyasal seramikler sayesinde motorların birim maliyeti üç yüz bin doların altına düşürülmüş bulunuyordu.

Kumsalda güneşlenip, sohbet etmekte olan bayanların yanına yeni arkadaşı ve opera dünyasının son keşfi Macar koloratür-soprano Eva Gabor'u tanıştırmak için getiren İsmail "Ne kadar pahalı arabalarınız var, küçük hanımlar!" şakalaşınca dördü bir ağızdan "Ne yapalım, benzin alabilecek kadar harçlıklarımız yok!" diye cevap verdiler.

*** BİTTİ ***